

Holly Black

Zehir Yiyenler

VE DİĞER HİKAYELER

stik yaratıklar hiç bu kadar karanlık olmamıştı.

DE
X

Holly Black Zehir Yiyenler

VE DİĞER HİKÂYELER

İllüstrasyonlar: Theo Black

Düzenleme
Ny.ozlem

İçindekiler

SOĞUK KASABA'DAKİ EN SOĞUK KIZ	1
TALİHİN DÖNÜŞÜ	27
YALANCI ÇOBAN	46
GECE PAZARI	54
KÖPEK KRAL	72
BAKİR	85
İN VODKA VERITAS	98
YILDIZLI PALTO	114
KÂĞIT MAKASI KESER	135
DEMİRÜLKE'YE GİDİŞ	158
İÇTEN ARZULAR ÜLKESİ	163
ZEHİR YİYENLER	182

*Beni zorla daha iyi bir yazara dönüştüren ve
hep müteşekkir kalacağım Steve Berman için.**

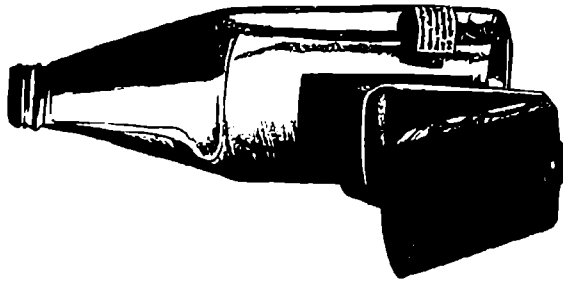
Soğuk Kasaba'daki En Soğuk Kız

Matilda sarhoştı ama artık sarhoş olmadığı an yoktu zaten. Çakırkeyif. Küfelik. Kendini bilmeyecek kadar sarhoş. Hangisinden olabiliyorsa ondan oluyordu.

Yanındaki adam ellerini Matilda'nın beline doladı; sıcak parmaklarını böğrüne batırıp onu kendine çekti. Adam ve bağı açık gömlek giyen arkadaşı ona sırıttılar. Onlar için reşit olmayan demek, aptal demektir; aptal da onlarla yatabilecek kadar saf demektir.

Kız, onların uygun olabileceğini düşündü.

"Evimde bir partiye ne dersin?" diye sordu adam. İsminin Mark olduğunu söylemişti ama arkadaşı sürekli karıştırıp D harfiyle başlayan bir isimle sesleniyordu ona. Dan ya da Dave gibi bir şeydi galiba. Sigara içmek için her dışarı çıktıklarında ona gizlice bardan içki getiriyorlardı – genzinden aşağı şeker gibi inen, aşırı tatlı kokteyller.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

“Tabii ki,” dedi kız, sigarasını duvarda ezerek. Elindeki kızgın külü hissetmiyordu, alkolün yol açtığı, kol ve bacaklarını kurşun gibi yapan hissizliğe odaklanmıştı. Gülümsedi. “Biraz daha bira alabilir miyiz?”

Adamlar pis pis bakiştılar; Matilda bunu fark etmemiş gibi davrandı. İsminin Ben olduğunu söyleyen arkadaş, onun donuk gözlerine, soğuktan kızarmış yanaklarına baktı. Pasaklı saçlarına. Muhtemelen sorunlu bir ev hayatı olduğunu düşünüyordu. Matilda öyle olmasını ümit ediyordu.

“Üzerimize kuzmazsın ya?” diye sordu adam. Sıcak bardan biraz önce çıkan adamın boğaz çukurunda ter damlaları birikmişti. Her yutkunuşunda teni pırıldıyordu.

Kız, gözlerini oradan ayırmak için başını iki yana salladı. “Daha çakırkeyif bile sayılmam,” diye yalan söyledi.

“Evimde bol içki var,” dedi MarkDanDave. *Mardave*, diye düşünüp kıkırdadı Matilda.

“Bana bir 40 alın,” dedi kız. Onlarla gitmenin aptalca olduğunu biliyordu ama ayılması daha büyük aptallık olurdu. “Hani şu meyveli şaraplardan. Köşedeki şarap dükkânında satıyorlar. Yoksa parti marti olmaz.”

Her iki adam da güldü. Kız, şakaya dahil edilmediğini bildiği halde onlarla güldü. Şakanın konusu kendisiydi. Beş para etmez küçük sürtük. Kocaman bir meyveli şarap ve üç yabancımersinli votkayla satın alınabilen kız.

“Tamam, tamam,” dedi *Mardave*.

Sokakta yürüdüler ve kız kendini onların bedenlerinin sıcaklığına kolayca bırakırken, ter ve demir kokusunu içine çekerken buldu. Gözlerini kapatıp *Mardave*’in bir başkası, dokunmasını istediği bir başkası olduğunu düşünmesi kolay olacaktı; ama kendisine Julian’ın hatıralarını kirletme izni veremeyecekti.

Vitrininde her biri farklı bir kanalı gösteren düz ekran televizyonların olduğu bir dükkânın önünden geçtiler. Bir tanesi, Soğuk Kasaba'dan bir video gösteriyordu; Demonina diye bir kız, kapıların ardında oranın aslında nasıl bir yer olduğunu göstermek için kanallardan biriyle bir tür anlaşma yapmıştı. Ebedi Balo'yu filme alıyordu; 1998'de başlayan ve o zamandan beri hiç durmaksızın devam eden bir partiydi bu. Arka planda, kauçuk koşum takımları içinde kızlar ve oğlanlar havada salınıyorlardı. Arada sırada duruyorlar, kollarının iç tarafında, dirsek kıvrımının hemen altına saplanmış, modifiye edilmiş katetere benzeyen bir şeyi açıyorlardı. Ara sıra duruyor, partidekiler için küçük kâğıt bardaklara kan koyuyorlardı. Boynunda parlak boncuklardan oluşan bir kolye olan dokuz yaşlarında bir çocuk, bardaklardan birinin içindekini içti, sonra da gözleri kadar kırmızı olan diliyle bardağı yaladı. Kamera açısı ansızın değişiverip yukarı döndü, izleyiciler salonun kubbeli çatısını gördüler; içlerinden yıldızların seçilebildiği bir sürü kırık pencereyle doluydu çatı.

"Nerede olduklarını biliyorum," dedi Mardave. "Dairemden o binayı görebiliyorum."

"Vampirlere bu kadar yakın oturmaktan korkmuyor musun?" diye sordu kız, ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Biz seni koruruz," dedi Ben, o da kıza gülümsedi.

"Biz de diğer ülkelerin yaptığını yapıp o cesetleri havaya uçurmalıyız," dedi Mardave.

Matilda, Avrupa'daki vampir avının, dünyada en yüksek enfeksiyon düzeyine yol açtığını belirtmemek için kendini zor tuttu. Belçika vatandaşlarının o kadar büyük bir kısmı vampirdi ki, dükkânlar karanlık basmadan kapılarını açmıyordu. Soğuk Kasaba'yla yapılan ateşkes ise iş görüyordu. Çoğunlukla.

Mardave'in vampirlerden nefret edip etmemesi kızın umurunda değildi. Onlardan o da nefret ediyordu.

Dükkâna vardıklarında, kimlik sormasınlar diye dışarıda bekledi ve Julian'ın gümüş çakmağıyla, otuz bir gün sonra ona geri vereceği çakmakla, bir sigara daha yaktı. Kaldırım taşına oturup kaldırımın soğuğunun uyluklarının arkasını hissizleştirmesine izin verdi. Karnını dondurmasına ve boğazının alkolün bile eritemeyeceği şekilde buz tutmasına göz yumdu.

Açlıktan midesi altüst olmuştu. En son ne zaman kusmadan katı bir şeyler yediğini hatırlayamıyordu. Ağzı, serpilme-ye can atan bir tohum gibi karanlık, zengin şöenlere hasretti. Oysa midesine dumandan başka bir şey girmesine izin vermiyordu.

Matilda daha küçücük bir kızken, vampirler Cadılar Bayramı kostümünden ibaretiler. Filmlerdeki kötü adamlardı, plastik azıdışleri ve polyester pelerinlerdi. Televizyondaki sonsuza kadar sayan Muppet'lardı.

Şimdi sonsuza kadar sayan kendisiydi. Elli yedi gün. Seksen sekiz gün. Seksen sekiz gece.

"Matilda?"

Kız başını kaldırıp baktı ve Dante'nin ona doğru yürüdüğünü gördü; yaptığı her şey için bir film müziğine ihtiyaç duyuyormuş gibi, kulaklığı kulaklarından aşağı sallanıyordu. Daracık bir kot giyiyor ve şu uzun, film yıldızı sigara ağızlıklarından biriyle sigara içiyordu. Tam bir gösteriş budalasına benziyordu oğlan. "Seni bulmaktan vazgeçiyordum neredeyse."

"Aramaya sokaklardan başlamalıydın," dedi kız ayağının altındaki ıslak, engellenmiş akıntıyı işaret ederek. "Sokaklarda oturma işini ciddiye alıyorum."

"Gerçekten." Sigara ağızlığıyla kızı işaret etti. "Annen bile öldüğünü düşünüyor. Julian ardından gözyaşı döküyor."

Matilda başını önüne eğdi ve kotunun ipliklerini çekiştir-di. Mardave'le Ben'i beklerken Julian'ı düşünmek acı veriyordu. Kendinden iğreniyordu ve onun ne kadar iğreneceğini ancak tahmin edebiliyordu. "Soğuk kaptım," dedi. "Onlardan biri beni ısırdı."

Dante anladığını belirtmek için başını salladı.

Enfeksiyon etkisini gösterdiğinde böyle diyorlardı, yani Soğuk. Çünkü insanlar ısırıldıktan sonra tenleri buz gibi oluyordu ve damarlarındaki zehir yüzünden sıcaklık ve kan arzuyorlardı. Bir kez insan kanı tadınca enfeksiyon mutasyona uğruyordu. Konakçıyı öldürüyor, sonra da onu öncesinden daha da soğuk bir şekilde yeniden ayağa kaldırıyor. Sonsuza dek, baştan aşağı soğuk.

"Yaşadığını sanmıyordum," dedi oğlan.

Kız da pes etmeden bu kadar uzun süre dayanacağını düşünmemişti. Ama sokakta kendi başına yaşaması, annesini, onu bodruma zincirlemekle Soğuk Kasaba'ya göndermek arasında bir seçime zorlamasından daha iyiydi. Zincirlerden kurtulup sevdiği insanlara saldırma riskini göze almaktan da daha iyiydi. Haberlerde böyle hikâyeler eksik olmuyordu; bunlar neredeyse, vampirleri çok hoş ve düzgün göründükleri için evlerine alan insanların hikâyeleri kadar çoktu.

"O zaman ne diye beni arıyorsun?" diye sordu kız. Dante yıllarca onunla aynı sokakta oturmuştu ama birlikte takılmamışlardı hiç. Kız çimleri biçerken, minibüsüne DJ aletlerini yükleyen oğlana el salladı. Onun burada olmaması gerekiyordu.

Kız tekrar dükkânın vitrinine baktı. Mardave ve Ben, bir kasa bira ve onun meyveli şarabıyla birlikte kasadaydılar. Tezgâhtardan para üstü alıyorlardı.

"Hayatta olmadığını, şey, ümit ediyordum," dedi Dante. "Ölmüş olsan daha faydalı olurdun."

Kız hafifçe sendeleyerek ayağa kalktı. "Sen de siktir git."

Zehrin ter yoluyla insanın gözeneklerinden atılması seksen sekiz gün sürüyordu. Onun sadece otuz yedi günü vardı. Otuz yedi günü daha o kadar sarhoş geçirmeliydi ki ısırmayı, koparmayı ve parçalamayı istemesine neden olan, kafasının içindeki o uğultuyu duymazdan gelebilsin.

"Ağzımdan yanlış çıktı," dedi oğlan ona doğru bir adım atarak. Öyle yakındı ki, ondan yayılan sıcaklığın alevin dilleri gibi uzandığını hissetti Matilda. Titredi. Damarları ihtiyaçtan yanıp tutuşuyordu.

"Sana yardım edemem," dedi Matilda. "Baksana, kendime bile hayrım yok. Konu her neyse kusura bakma. Üzgünüm, yapamam. Buradan gitmen gerek."

"Kız kardeşim Lydia ve senin erkek arkadaşın Julian gitti," dedi Dante. "Birlikte. Kız kardeşim ısırılmayı istiyor. Erkek arkadaşının ne aradığını bilmiyorum Ama canı yanacak."

Mardave ve Ben dükkândan çıkarlarken Matilda ağzı açık bir şekilde oğlana bakakaldı. Ben omzunda bir kutu, kolunda da bir torba taşıyordu. "Bu herif canını mı sıkıyor?" diye sordu kıza.

"Hayır," dedi kız, sonra da Dante'ye döndü. "Gitsen iyi olur."

"Bekle," dedi Dante.

Matilda'nın midesi acıdı. Ayılıyordu. Kan kokusu tenlerinin altından dışarı süzülüyordu sanki.

Kız, Ben'in çantasına uzandı ve bir bira kaptı. Kapağı açtı ve köpüğü yaladı. Çok daha fazla sarhoş olmazsa birilerine saldıracaktı.

"Aman Tanrım," dedi Mardave. "Yavaş ol. Ya seni birisi görürse?"

Tam oracıkta, sokakta birayı kocaman yudumlarla içti. Ben güldü ama bu iyi bir gülüş değildi. Sarhoşa gülüyordu.

"Kız enfekte," dedi Dante.

Matilda, oğlana doğru hızla döndü, neredeyse boş olan bira kutusunu istemsiz olarak ona fırlattı. "Kapa çenenini, aşağılık herif."

"Tenine dokunun," dedi Dante. "Soğuk. Başına bu gelince evden kaçtı, o günden beri onu gören yok."

"Soğuşum çünkü dışarısı buz gibi," dedi kız.

Ben'in ona ilişkin değerlendirmesinin *yabancılarla yatacak kadar hasarlıdan, yabancılara saldırarak kadar tehlikeliye dönüş-tüğünü* gördü.

Mardave eliyle nazikçe kızın koluna dokundu. "Hey," dedi.

Kız, adamın sıcak parmaklarının baskısıyla neredeyse zevkten tısladı. Başını kaldırıp adama gülümsedi ve gözlerinin teni kadar aç olmadığını ümit etti. "Senden gerçekten hoşlanıyorum."

Adam geri çekildi. "Bak, geç oldu. Belki başka bir zaman buluşabiliriz." Sonra geriledi; Matilda buna o kadar sinirlendi ki, kendi yanağını ısırıldı.

Ağzı bakır tadıyla doldu ve gözlerinin önünde kıvılcık bir pus belirdi.

Bundan elli yedi gün önce Matilda ayıktı. ^{Ç. 1. y. n} Julian adında bir erkek arkadaşı vardı ve kızın yatak odasında birlikte süslenip püslenirlerdi. Oğlan ince kravatlar takmayı, parlak far sürmeyi seviyordu; kız ise eski rock tişörtlerini ve uzun bağcıklı botları. Botlarının o denli çok bağcığı vardı ki, onları bağlamaktan sürekli geç kalırlardı.

Matilda ve ^{Ç. 1. y. n} Julian süslenip sokaklarda gezerlerdi ve akşam karanlığından şafak vaktine kadar, kapılarını demirleyen kilitli kulüplerde partilere katılırlardı. Matilda özellikle dikkatsiz değildi; sadece yeteri kadar dikkatsizdi.

Bir arkadaşın partisindeydi. Boğucu bir sıcak vardı ve o öfkeliydi, çünkü Julian'la Lydia okulda rol aldıkları müzikalden bir dansı yapıyorlardı. Matilda biraz hava almak istedi. Bir pencere açtı ve sallanan sarımsak çelenginin altından geçip pencereden aşağı indi.

Çimlerde başka bir kız daha vardı. Matilda, kızın nefesinin havada buhar oluşturmadığını fark etmeliydi ama etmedi.

"Ateşin var mı?" diye sordu kız.

Matilda'nın ateşi vardı. Julian'ın çakmağına uzanmıştı ki kız onun kolunu yakalayıp geri büktü. Boynunda kızın soğuk ağzını, dengesini kaybetmesine neden olan soğuk parmaklarını hissedince Matilda'nın çılgılığı kanı donmuş bir bağırışa döndü.

Sonra, sanki birisi teninin içine iki buz parçası sapladı.

Vampirliğin yayılması tek bir kişiye dayandırılabilirdi, Caspar Morales'e. Filmler, kitaplar ve televizyon, vampirleri kahramanlaştırmaya başlamıştı ve belki bir vampirin *kendisini* kahramanlaştırmaya başlaması sadece an meselesiydi.

Çılgın, romantik Caspar, kurbanlarını öldürmemeye karar vermişti. Sadece biraz kan içiyor, sonra bir şehirden diğerine gidiyordu. Diğer vampirler onu yakalayana kadar zehri yüzlerce insana bulaştırmıştı. Yayılmayı nasıl önleyecekleri konusunda hiçbir fikirleri olmayan o yeni vampirler de zehri binlercesine bulaştırmışlardı.

İlk salgın Tokyo'da ortaya çıktığında bir gazetecinin eşek şakasına benziyordu. Sonra Hong Kong'ta başka bir salgın ortaya çıkmıştı, sonra da San Francisco'da bir tane daha.

Askeriye enfeksiyonun başladığı bölgenin etrafına set çekmişti. İşte ilk Soğuk Kasaba böyle kurulmuştu.

Matilda'nın vücudu istemsizce kasılıyordu. Spazmin sırtından başlayıp yüzüne yayıldığını hissedebiliyordu. Bunu durdurmak için kollarıyla kendini sardı ama elleri tir tir titriyordu. "Yardım etmemi istiyorsan bana biraz içki almalısın."

"Kendini öldürüyorsun," dedi Dante başını iki yana sallayarak.

"Sadece bir içkiye daha ihtiyacım var," dedi. "Sonra kendime gelirim."

Oğlan başını iki yana salladı. "Bu şekilde devam edemezsin. Sorunlarından kaçmak için sarhoş kalamazsın. Biliyorum, insanlar böyle yapıyorlar. Hatta bu klasik bir hareket ama kendi kaderini bir saplantı haline dönüştüreceğini tahmin etmemiştim."

Kız gülmeye başladı. "Anlamıyorsun. Kendimden geçince kan arzulamıyorum. Beni insan olarak tutan tek şey bu."

"Ne?" Oğlan, Matilda'ya sözlerinden bir şey anlamamış gibi baktı

"Şöyle anlatayım: bana alkol getirmezsen seni ısıracağım."

"Ya." Oğlan cüzdanını yokladı. "Şey. Tamam."

Matilda yanında getirdiği bütün parayı ilk birkaç haftada harcamıştı, bu yüzden evsiz bir adama, içki dükkânına gidip ona bir şişe votka satın alması için fazladan para ödemeyeli uzun zaman olmuştu. Dante'nin ona verdiği şeyi yakındaki bir ara sokakta minnettar bir şekilde yudumladı.

Birkaç dakika sonra sıcaklık karnından yukarıya tırmanmaya başladı; sanki ağız iğne ve Novocain'le doluydu.

"İyi misin?" diye sordu oğlan, kıza.

"Şimdi daha iyiyim," dedi kız, dili hafifçe dolaşarak. "Ama hâlâ anlamıyorum. Lydia ve Julian'ı bulmak için bana neden ihtiyacın var?"

"Lydia vampir olmayı takıntı haline getirdi," dedi Dante,

yüzüne düşen birkaç saçı sinirli bir şekilde geriye atarak.

“Neden?”

Oğlan omuz silkti. “Eskiden vampirlerden çok korkardı. Biz çocukken, koridorda yatmasına izin versin diye anneme yalvarırdı, çünkü penceresiz bir yerde uyumak isterdi. Ama galiba sonraları korkmaktansa onlara hayranlık beslemeye başladı. İnsanlığın yok oluşunun yaklaştığını düşünüyor. Hepimizin taraf seçmesi gerektiğini ve kendisinin de seçimini çoktan yaptığını söylüyor.”

“Ben vampir değilim,” dedi Matilda.

Dante sigara ağızlığıyla sinirli bir hareket yaptı. Sigarası biteli çok olmuştu. Her zamanki alaycı Dante’ye benzemiyordu; ne yapacağını bilemez gibiydi. “Biliyorum. Öyle olacağını düşünmüştüm. Bilmiyorum, sokaktasın. Belki birilerinin kendilerini ısırtmak için nereye gidebileceklerini, video görüntülerinden daha iyi biliyorsundur.”

Matilda, Julian’ın ailesinin salonunda yerde uzanmasını düşündü. Dans etmekten ter içinde kalmışlar ve gevşek bir biçimde öpüşmüşlerdi. Televizyonda bir an için kayıp insanların listesi görünmüştü. Gözlerini kapatmış, oğlanı tekrar öpmüştü.

Kız yavaşça başını aşağı yukarı salladı. “Birkaç yer biliyorum. Lydia’dan hiç haber almadın mı?”

Oğlan başını iki yana salladı. “Telefonlarıma cevap vermiyor fakat blogunu güncelliyor. Sana göstereyim.”

Blogu telefonuna yükledi. En son girdinin başlığı şöyleydi: *Bir Vampire İhtiyacım Var*. Matilda aşağı kaydırarak okudu. Yazı temel olarak Lydia’nın ısırılma talebi üzerineydi. Kız, kurban arayan vampirlerin onunla bağlantıya geçmesini istiyordu. Yorumlarda, birisi Soğuk Kasaba’yı önermiş, sonra da başka birisi KOCAMAN HARFLERLE, Soğuk Kasaba’daki vampirlerin, besin kaynaklarını canlı tutmak konusunda dikkatli davrandık-

larını herkesin bildiğini yazmıştı.

Lydia'nın hangi yorumları okuduğunu, hangilerine inandığını bilmek imkânsızdı.

Hasta, mutsuz ve aşırı duygusalların yanı sıra, kaçaklar da hep Soğuk Kasaba'ya giderlerdi. Bedelini kanlarıyla ödedikleri, hiç bitmeyen bir parti olurdu. Bir kez içeri girdiler mi insanların – insan çocukların, hatta Soğuk Kasaba'da dünyaya gelen bebeklerin bile– ayrılmalarına izin verilmezdi. Ulusal Muhafızlar, Soğuk Kasaba'nın abluka altında kalmasını garantilemek için dikenli telle sarılmış ve sarımsaklarla kaplanmış duvarlarda devriye geziyorlardı.

Vampirlerin duvarların arasından geçmenin yollarını bulup dış dünyaya çıktıkları söylenirdi. Bu belki sadece bir söylentiydi, gerçi Matilda internette bunu kanıtlayan bir belgesel hakkında bir şeyler okuduğunu hatırladı. O belgeseli izlememişti.

Ama herkes bilirdi ki, hâlâ insansan Soğuk Kasaba'dan çıkmanın tek yolu vardı. Ailen vampir avcısı tutacak kadar zengin olmalıydı. Vampir avcıları Soğuk Kasaba'ya koydukları her vampir için hükümetten para alırlardı ama tek bir insanın serbest bırakılması için, bir senet karşılığında para ödülünden vazgeçebilirlerdi. Bir vampir içeri, bir insan dışarı.

Baldıran adında bir vampir avcısı hakkında popüler bir realite televizyon dizisi vardı. Kızlar, dolaplarının içine, çoğunlukla da onun avladığı vampirlerin resimlerinin yanına, posterlerini asarlardı.

Çoğu insanın, bir avcının hizmetleri için hükümetten fazla para ödemeye gücü yoktu. Matilda, Dante'nin ailesinin bu kadar parası olduğunu düşünmüyordu, Julian'ın ailesinin parasının olmadığını ise biliyordu. Tek şansı, Lydia'yla Julian'ı onlar daha değişmeden yakalamaktı.

“Peki ya Julian?” diye sordu Matilda, kapılara yaklaştıkça daha da boşalan ara yollardan geçerlerken; saatlerdir bunu sormaktan kaçınmıştı.

“Ne demek istiyorsun?” Dante rüzgâra karşı eğilmişti, uzun, cılız bedeni soğuğa karşı çok az koruma sağlıyordu. Yine de kız, oğlanın teninin altının sıcak olduğunu biliyordu. İçerisinin.

“Julian neden onunla birlikte gitti?” Acısını sesine yansıtmamaya çalıştı. Dante’nin anlayacağını sanmıyordu. Oğlan, şehirdeki bir kulüpte DJ’lik yapıyordu ve söylentiye göre haftanın her günü farklı bir oğlan ya da kızla görüşüyordu. Kız kardeşi, umursadığı tek insandı.

Dante zayıf omuz silkti. “Belki de seni arıyordu.”

Kızın duymak istediği cevap buydu. Gülümsedi ve Julian’ı tam Soğuk Kasaba’ya girmeden önce kurtardığını hayal etti. Julian, onu kurtarmaya geldiğini söyleyecekti, sonra da geleceklerdi ve oğlanın teni ne kadar sıcak olursa olsun onu ısır-mayacaktı.

Dante, Matilda’nın önünde parmaklarını şaklattı ve kız sendeledi.

“Hey,” dedi kız. “Burada sarhoş bir kız var. Bana bulaşma.”

Oğlan kıkır kıkır güldü.

Matilda ve Dante, kızın bildiği bütün yerlere, kaçakların karton üzerinde uyuduğu ve bozukluk dilendiği yerlere baktılar. Dante cüzdanında Lydia’nın resmini taşıyordu ama resme bakan hiç kimse onu çıkaramadı.

Sonunda, bir barın dışında Lydia ve Julian’ı gördüğünü söyleyen bir kıza rastladılar. Dante, kıza, hikâyesi karşılığında sigara paketinin geri kalanını verdi.

“Soğuk Kasaba’ya doğru gittiler,” dedi çakmağı çıkararak. Matilda, kızın çakmağının titrek ateşinde bileklerindeki derin

olmayan kesikleri fark etti. "Kız beklemekten bıktığını söyledi."

"Ya çocuk?" diye sordu Matilda. Kızın kurumuş, nar kırmızısı kabuklarına baktı. Akide şekeri gibi, dalgalar çekildiğinde kumsalda kalan tuz çizgileri gibi görünüyordular.

"Oğlan, kız arkadaşının vampir olduğunu söyledi," dedi kız, sigaradan derin bir nefes çekerek. Dumanı üfledi, sonra da öksürmeye başladı.

"Ne zamandı bu?" diye sordu Dante.

Kız omuz silkti. "Sadece birkaç saat önceydi."

Dante telefonunu çıkardı ve birkaç tuşa bastı. "Yükle," diye mırıldandı. "Hadi, yükle."

"Kollarına ne oldu?" diye sordu Matilda.

Kız yine omuz silkti. "Benden biraz kan satın aldılar. İçeride ihtiyaçları olabileceğini söylediler. Gerçekten profesyonel bir düzenekleri de vardı. Keskin bir ustura ve şu plastik kapaklı cam çanaklardan."

Matilda'nın midesi açlıktan kenetlendi. Duvara döndü ve yavaşça nefes aldı. Bir içkiye ihtiyacı vardı.

"Bir şeyi mi var?" diye sordu kız.

"Matilda," dedi Dante ve Matilda yarım döndü. Oğlan telefonunu uzatıyordu. Lydia'nın blogunda yeni bir girdi vardı; başlığı da şöyleydi: *Soğuk Kasaba'ya Gidiş Bileti*.

"Panolara bununla ilgili yorum yazmalısın," dedi Dante.

Matilda yere oturmuş, parmakları boşa kalmasın diye tuğla duvarı tırnaklarıyla kazıyordu. Dante ederinin çok üstünde para ödeyip bir şişe votka daha almıştı ve şişeyi buruşuk kâğıt bir torbada tutuyordu.

Kız kaşlarını çattı. "Neyle ilgili yorum yazmalıyım?"

"Alkolle ilgili. Dönüşmene engel olmasıyla ilgili."

"Nereye yorum yazacağım?"

Dante kapağı çevirip açtı. Oğlan şişeden bir yudum çeken teninden sıcaklık yayılıyor gibiydi. “Birini seksen sekiz gün zapt etmek zorunda olan insanlar için forumlar var. Birbirlerine destek oluyorlar, kayışlar ve kan için yalvarma konularında birbirlerine ipuçları veriyorlar. Onları görmedin mi?”

Kız başını iki yana salladı. “Bahse varım yatıştırıcılar zaten ateşli bir tartışma konusudur. Bilmedikleri bir şeyi onlara söyleyeceğimden şüpheliyim.”

Oğlan güldü ama bu acı bir gülüştü. “Sonra vampir olmak isteyen onca insan var. Bütün ceset yemlerine, hastalıklı bir insan tarafından ısırılmanın yeterli olmadığını, ısırmanın vampir olması gerektiğini hatırlatan internet siteleri. Vampirler tarafından fark edilmek için ipuçları listeleyenler.”

“Neymiş mesela?

“Dans etmeye gitmeden önce uyluklarına ince kesikler atan bir kızla çıkmıştım, böylece kulüpte vampir varsa onun kokusuna gelecekti.” Dante artık abartılı ya da yapmacık değil de, yenilgiye uğramış gibi görünüyordu.

Matilda, oğlana gülümsedi. “Muhtemelen o kız seni Soğuk Kasaba’ya sokmak için benden daha iyi bir yol olurdu.”

Oğlan kıza ruhsuz bir gülümsemeyle cevap verdi. “İşin kötüsü, Lydia istediğini elde edemeyecek. Ona bir sürü vaatte bulunan ama onu asla dönüştürmeyecek olan bir vampirin insan kölesi olacak. Soğuk Kasaba’da en son ihtiyaçları olan şey yeni vampirler.”

Matilda, Lydia ve Julian’ın sonu olmayan Ebedi Balo’da dans ettiklerini hayal etti. Kız, fotoğraflarını Facebook’ta ve Flickr’da gördüğü sokaklarda, kendi ölümleri karşılığında kan dolu bir çanağı değiş tokuş etmeye çalışırken hayal etti onları.

Dante şişeyi verdiğinde, içiyormuş gibi yaptı. Enfekte olmasının elli yedinci gününün akşamında ayılmaya başladı.

Daha Dante pozisyonunu değiştirme fırsatı bulamadan, Matilda yavaşça ilerleyerek onun üstüne oturdu. Oğlanın ağzının tadı tütün gibiydi. Geri çekildiğinde oğlanın gözleri şaşkınlıktan kocaman, gözbebekleri sokağın soluk ışığında bile büyümüş ve siyahtı.

“Matilda,” dedi oğlan ve sesinde sadece arzu vardı.

“Kız kardeşini gerçekten istiyorsan senden bir şey daha isteyeceğim,” dedi kız.

Oğlanın kanının tadı gözyaşları gibiydi.

Matilda'nın teni tutuşmuş gibiydi. Tutuşmuş, yanan bir kâğıda dönmüştü. Kıvrılarak siyah küle dönüşen.

Oğlanın boynunu defalarca yaladı.

Soğuk Kasaba'nın kapıları genişti ve kutsanmış tahtadan yapılmıştı; dikenli teller, kalın, dikenli asmalar gibi tahtaları kaplıyordu. Muhafızlar omuzlarında silahlarıyla nöbet yerlerinde kambur duruyorlar, sigara paylaşıyorlardı. Muhafız binasından, öğütölmüş kahve kokusu geliyordu.

“Şey, selam,” dedi Matilda. Ağzının etrafındaki ve boynundaki yarı kurumuş kan hâlâ yapışkandı. Kan damlaları gömleğine akmış, kaskatı olmuştu ve o hareket ettikçe neredeyse çıtırdıyordu. Vücudunda tuhaf bir his vardı, çünkü ölüyordu. Sıcaktı. Haftalardır olmadığı kadar canlıydı.

Dante iyi olacaktı; Matilda'nın hastalığı bulaşıcı değildi ve onun canını çok yaktığını düşünmüyordu. Canını çok yakmadığını ümit ediyordu. Cebindeki telefona dokundu, Dante'nin telefonuydu bu, yanından ayrıldıktan sonra 911'i aradığı telefon.

“Selam,” diye tekrar muhafızlara seslendi.

Bir tanesi döndü. “Aman Tanrım,” dedi adam ve tüfeğine uzandı.

“Bir vampir teslim etmek için buradayım. Senet karşılığında. Soğuk Kasaba’dan bir insanın serbest bırakılması karşılığında bir vampir teslim etmek istiyorum.”

“Hangi vampir?” diye sordu diğer muhafız. Sigarayı atmıştı ama izmaritin üzerine basmamıştı, böylece sigara asfaltın üzerinde öylece tütüyordu.

“Ben,” dedi Matilda. “Kendimi teslim etmek istiyorum.”

Nabızı gittikçe yavaşlarken onu beklettiler. Henüz bir vampir değildi ve birkaç telefon görüşmesinden sonra teknik olarak senedi sadece ölümden sonra alabileceğini öğrendiler. Muhafız binasının banyosunda yüzünü temizlemesine ve gömleğinin ince kumaşını, sıktığı zaman artık kan değil de berrak su çıkana kadar yıkamasına izin verdiler.

Kız aynaya baktığında, teninde yaraya benzeyen yabancı, mor gölgeler gördü. Soluğuna söz geçiremez olduğunda hâlâ onlara bakıyordu. Göğsündeki boşluk hissi genişledi ve kirli fayans zemine dizüstü düşerken paniklediğini fark etti. Az sonra, oracıkta ölüverdi.

Endişelendiği kadar çok canını yakmamıştı. Çoğu şeyde olduğu gibi, en kötü kısmı şaşkınlıktı.

Muhafızlar, Matilda’yı şafaktan hemen önce Soğuk Kasaba’ya bıraktılar. Dünya tuhaf görünüyordu; eski bir film izliyormuş gibi, her şey isli, gümüşü bir görüntü almıştı. Bazen insanların kafaları bulanıklaşıp siyah lekelerle dönüşüyordu. Sadece tek bir renk belirgindi; tenin altından parlıyormuş gibi görünen, nabız gibi atan, sızan bir renk.

Kırmızı.

Dişleri, ona bakma arzusuyla sızlıyordu.

Kızın içinde bir sessizlik vardı. Artık kalbinin ritmik atı-

şına göre hareket etmiyordu. Bedeni bir tuhaftı, mermer kadar sertti, acıdan muaftı. Kemiklerinin gıcirtısında, kaslarının geriliminde nasıl da küçük acıların barındığını hiç fark etmemişti. Şimdi onlardan sıyrılan kız havada süzülüyormuş gibi hissediyordu kendini.

Matilda etrafına tuhaf, yeni gözleriyle baktı. Her şey güzeldi. Gökyüzünün kenarındaki ışık ise hepsinin en güzeliydi.

“Ne yapıyorsun?” diye seslendi bir kız kapıdan. Kızın uzun siyah saçları vardı ama diplerinden sarı saçlar çıkmıştı. “Gir içeri! Deli misin sen?”

Matilda sersem bir şekilde denileni yaptı. Hareket ettikçe her şey bulanıklaşıyordu, sanki dünya suluboyayla boyanmıştı. Kızın pembeye çalan kırmızı suratı onunla birlikte döne döne gidiyordu.

Evin bir zamanlar görkemli olduğu açıktı ama uzun zaman önce terk edilmişe benziyordu. Duvar yazıları soyulan duvar kâğıtlarını kaplamıştı ve kanepeler duvara dayanmıştı. Kot giyen, üstü çıplak bir oğlan, kaskatı iki belik örgülü bir kıza makyaj yapıyordu, eski moda puanlı elbise giymiş bir kız ise file çorabını bacaklarına geçiriyordu.

Köşede, beline kadar inen parlak kahverengi saçlı başka bir oğlan kremalı mısır kavanozlarını üst üste yığarak her an düşebilecek bir piramit yapmakla meşguldü.

“Neresi burası?” diye sordu Matilda.

Kavanozları yığan çocuk döndü. “Gözlerine baksanıza. O bir vampir!” Ama oğlan korkmuş değil de sevinmişe benziyordu.

“Onu bodruma götürün,” dedi kızlardan biri.

“Hadi,” dedi siyah saçlı kız ve Matilda’yı kapıya doğru çekti. “Daha sıfır kilometresin, değil mi?”

“Evet,” dedi Matilda, kendi keskin dişleri diline sürtünerek. “Galiba çok belli oluyor.”

“Tamam,” dedi kız, “ama söz, değil mi? Birimizi dönüştürecekisin, değil mi?”

“Evet,” dedi Matilda uyuşmuş bir halde. O kadar uzun beklemek bile zordu.

Yukarı çıktıklarında kız rahatladı, ama ağır bir şeyin bodrum kapısının önüne kaydığını duyunca rahatlık hissi biraz azaldı. Kendi kendine, bunun bir önemi olmadığını söyledi. Önemi olan tek şey günü atlatmaktı, böylece Julian ve Lydia'yı bulabilirdi.

Kanla ilgili düşünceleri aklından çıkarmak için başını iki yana salladı ve Dante'nin telefonunu açtı. Hiç ummamıştı ama bir mesaj gelmişti: *Seni seviyor muyum yoksa öldürmek mi istiyorum, bilmiyorum.*

Kızın içini bir rahatlama hissi kapladı. Ağzı bükülerek bir tebessüm oluşturdu ve yeni keskinleşen köpekdişleri dudağını kesti. İrkildi. Dante iyiydi.

Lydia'nın blogunu açtı ve isimsiz bir mesaj postaladı: Julian'a söyle, kız arkadaşı onu ve seni görmek istiyor.

Matilda kirli çarşafın üzerine iyice yerleşti. Başını kaldırıp tavandaki çürümüş tahtalara baktı, Julian'ı düşündü. Soğuk Kasaba'dan tek bir çıkış bileti ve onunla kurtaracağı iki insan vardı. Ama kendisi Lydia'yı kurtarıırken Julian'ın kahramanca onunla kalmayı önerdiğini, hatta ebedi sadakat sözü verdiğini hayal edebiliyordu.

Bu hayalle dudaklarını yaladı. Gözlerini kapattığında bütün hayalleri kırmızı bir denizde boğuldu.

Şafak vakti uyanan Matilda, Lydia'nın günlüğünü kontrol etti. Lydia bir cevap postalamıştı: *Bizimle Günahkârlar Festivali'nde buluş.*

Beş çocuk merdivenlerin tepesinde oturmuş kızın ıslak gözlerini izliyorlardı.

“Uyandın mı?” diye sordu siyah saçlı kız. Kızın nabız atışları renkliydi sanki. Hareket eden ağzı hipnotize ediciydi.

“Buraya gel,” dedi Matilda kıza, sesi o kadar uzaktan geliyordu ki kendi sesi olduğunu anlayınca şaşırdı. Konuşmayı, onu yanına çağırmayı düşünmemiştir.

“Bu adil değil,” diye seslendi oğlanlardan biri. “Bize borçlu olduğunu söyleyen bendim. O ben olmalıydım. Beni seçmeliydin.”

Kız kirli çarşafın üzerine çömelip saçlarını geriye iterken ve uzun, pürüzsüz boynunu ortaya çıkarırken Matilda oğlanı dikkate almadı. Bu kanlı canlı, nefes alan varlık, çıta kadar kırılgan bu ince manken büyüleyici görünüyordu.

Matilda, kızın boynunu ısırırken altın rengi ince saçlar burnunu gıdıkladı.

Yudumladı.

Kan, ısıydı ve kalp de atıyor, çarpıyor, vuruyor ve şurup kadar koyu, yakıp kavuran kanı damarların kalın köklerinden onun diline, ağzına, dişlerine ve çenesine püskürtüyordu.

Matilda belli belirsiz birisinin onu ittiğini ve başka birisinin çığlık attığını hissetti ama bu çok uzak ve önemsiz göründü. Sonunda sözcükler giderek belirginleşti.

“Dur,” diye bağııyordu birisi. “Dur!”

Eller Matilda’yı kızın üzerinden çekti. Kızın boynu parlak kırmızı bir karmaşaydı. Kan çarşafı lekelemiş ve Matilda’nın ellerini, saçlarını kaplamıştı. Kız öksürdü, dudağından kanlı köpükler çıktı. Sonra da birdenbire sustu.

“Ne yaptın?” diye acı acı bağırdı oğlan, kızın cesedini kucaklayarak. “Öldü. Öldü o. Onu öldürdün.”

Matilda cesetten uzaklaştı. Ellerini otomatik olarak ağzına götürüp kapattı. “İstemeden oldu,” dedi.

“Belki iyileşir,” dedi diğer oğlan sesi çatallaşarak. “Bandaj bulmalıyız.”

“O öldü,” diye inledi kızın cesedini tutan oğlan.

Matilda merdivenlere doğru gerilerken derinlerde bir yerden ince bir çığlık yükseldi. Karnı dolmuş, şişmişti. Kusmak istiyordu.

Başka bir kız, Matilda'nın kolunu tuttu. “Bekle,” dedi kız, gözleri kocaman açılmış ve talepkardı. “Şimdi beni ısırmalısın. Şimdi toksun, bu yüzden beni incitmezsın.”

Matilda bir çığlık atarak kendini çekip kurtardı ve koşarak merdivenleri çıktı – yeterince hızlı koşarsa belki kendinden kaçabilirdi.

Matilda, Günahkârlar Festivali'ne geldiğinde ağzında metalik bir tat vardı ve korkudan uyuşmuştu. İnsan değildi, iyi değildi ve sıradaki hareketinin ne olabileceğini kendisi de bilmiyordu. Sanki bu kadar çok kan temizlenebilirmiş gibi, sanki teninin altına ve o kirli içine çoktan işlememiş gibi, eliyle gömleğini silip duruyordu.

Böyle allak bullakken bile festivali bulmak kolay olmuştu. İnsanlar ona seve seve yolu tarif etmişlerdi, görünüşe göre kana bulanmış olmasından rahatsızlık duymamışlardı. Kızın tekrar beslenmek için duyduğu şiddetli istek kadar olmasa da insanların kayıtsız tavırları dehşet vericiydi.

Yolda Ebedi Balo'dan geçti. Yanıp sönen ışıklar, kubbe boyunca uzanan pencerelerden arta kalanları aydınlatıyordu ve mavi saçları bir düzine örgü halindeki bir kız, elindeki kamerayı hepsi de beyazlar giymiş parlak kırmızı gözlü üç adamla röportaj yapmak için tutuyordu.

Vampirler.

İçini bir korku dalgası kapladı. Kendisine, ona hiçbir şey yapamayacaklarını hatırlattı. O da zaten onlar gibiydi. Zaten ölüydü.

Günahkârlar Festivali, vitraylı pencereleri içerden siyaha boyanmış bir kilisede yapılıyordu. Pembe harfli posterlerle kaplanmış kapı da aynı kalın katran karasıyla boyanmıştı. İçeriden müzik sesi geliyordu ve birkaç kişi basamaklarda oturmuş, sigara içip sohbet ediyordu.

Matilda içeri girdi.

Kapı görevlisi, kızın geçmesi için kadife ipi kenara çekti, giriş ücretini ödemek için bekleyen küçük bir kuyruğu geçmesine izin verdi. Kurallar vampirler için, belki özellikle de pis kıyafetlerini bu kadar çok kanla süsleyen vampirler için farklıydı.

Matilda odaya göz attı. Julian'ı ya da Lydia'yı görmedi, sadece dans edenlerin kalabalığını ve büyük bakır imbiklerden içki servisi yapan bir bar gördü. İçki birbirine uymayan bardaklara dolduruluyordu. Derken, barın yanındaki insanlardan biri çekildi ve Matilda, Lydia'yla Julian'ı gördü. Oğlan, kıza doğru eğilmiş, bağırarak kulağına bir şeyler söylüyordu.

Matilda, Julian'ın koluna dokunacak kadar yaklaşıncaya dek kalabalıkta kendine yol açarak ilerledi. Elini uzattı ama kendi iğrençliğini oğlanın tenine dokundurmaya kıyamadı.

Julian irkilerek başını kaldırıp baktı. "Tilda?"

Kız, ateşe dokunmak üzereymiş gibi elini geri çekti.

"Tilda," dedi oğlan. "Sana ne oldu böyle? Yaralandın mı?"

Matilda geri çekilip kendine baktı. "Ben..."

Lydia güldü. "Birini yemiş, ahmak."

"Tilda?" diye sordu Julian.

"Üzgünüm," dedi Matilda. Üzgün olması gereken o kadar çok şey vardı ki ama en azından oğlan artık buradaydı. Julian ona ne yapması gerektiğini ve kendisini tekrar nasıl iyi bir şeye dönüştürebileceğini söyleyecekti. O, Lydia'yı kurtaracaktı, Julian da onu.

Oğlan, kızın omzuna dokundu, elini temkinli bir şekilde

kızın kandan kaskatı olmuş gömleğine koydu. “Her yerde seni arıyorduk.” Nazik ifadesine dehşet karışmıştı; korku, gülümsemesini somurtmaya benzer bir şeye dönüştürmüştü.

“Soğuk Kasaba’da değildim,” dedi Matilda. “Buraya, Lydia gidebilsin diye geldim. Buradan çıkış kartı aldım.”

“Ama ben gitmek istemiyorum,” dedi Lydia. “Bunu anlıyorsun, değil mi? Sende olanı istiyorum, ebedi yaşamı.”

“Enfekte olmadın,” dedi Matilda. “Gitmelisin. Hâlâ iyi olabilirsin. Lütfen, gitmen gerek.”

“Tek bir çıkış kartı mı?” dedi Julian, gözlerini Lydia’ya çevirerek. Matilda bu bakışın ağırlığında gerçeği gördü. Julian, Soğuk Kasaba’ya Matilda için gelmemiştir. Oğlanın onu bir canavardan başka bir şey olarak görmesini hak etmediğini biliyordu, ama yine de bu onu mahvetmişti.

“Ben bir yere gitmiyorum,” dedi Lydia, Julian’a dönüp somurtarak. “Onun böyle olmayacağını söylemiştin.”

“*Ben bir kızı öldürdüm,*” dedi Matilda. “Onu öldürdüm. Bunu anlıyor musun?”

“Ölümlü bir kız kimin umurunda?” Lydia saçını geriye attı. O anda kız, Matilda’ya ağabeyini, gerçekten iyi birine dönüşen yapmacık Dante’yi hatırlattı. Tatlı Lydia ise zalim birine dönüşmüştü.

“Sen de bir kızsın,” dedi Matilda. “Ölümlüsün.”

“Bunu biliyorum!” Lydia gözlerini devirdi. “Sadece, kimi öldürdüğün umurumuzda değil demek istiyorum. Bizi dönüştür, sonra da bir sürü insanı öldürebiliriz.”

“Hayır,” dedi Matilda yutkunarak. Kızın söylemek üzere olduğu şeyleri duymak istemeyerek yere baktı. Hâlâ bir şans vardı. “Bak. Çıkış kartım var. Sen istemiyorsan, o zaman onu Julian alıp gidebilir. Ama seni dönüştürmeyeceğim. Seni asla dönüştürmeyeceğim, bunu kafana sok.”

“Julian gitmek istemiyor,” dedi Lydia. Gözleri parlıyordu ve yanaklarında iki ateşli benek belirdi. “Hem sen kim oluyorsun da beni yargılıyorsun? Katilsin sen.”

Matilda bir adım geriledi. Umutsuzca Julian’ın onu savunacak bir şeyler söylemesini ya da hiç değilse ona bakmasını istiyordu ama oğlanın bakışları ısrarla Lydia’nın üzerindeydi.

“Yani ikiniz de çıkış kartını istemiyorsunuz,” dedi Matilda.

“Siktir git,” diye haykırdı Lydia.

Matilda dönüp gitti.

“Bekle,” dedi Julian. Sesi kulağa zayıf geliyordu.

Matilda yüz ifadesinden umudu silmeyi başaramayarak döndü ve Julian’ın ona neden seslendiğini gördü. Lydia, oğlanın arkasında durmuş, boğazına uzun bir bıçak dayamıştı.

“Beni dönüştür,” dedi Lydia. “Beni dönüştür, yoksa onu öldürürüm.”

Julian’ın gözleri fal taşı gibiydi. Karşı çıkmaya, yalvarmaya ya da ona benzer şeyler yapmaya başladı ve Lydia bıçağı daha çok bastırarak onu susturdu.

Civardaki insanlar, dans etmeyi bırakarak gerilemişlerdi. Kırmızı gözlü bir kız büyük bir arzuyla bıçağa baktı.

“Dönüştür beni!” diye bağırdı Lydia. “Beklemekten bıktım! Hayatımın başlamasını istiyorum!”

“Sağ kalmayacaksın,” diye başladı Matilda.

“Sağ kalacağım – hem de her zamankinden daha çok. Tıpkı senin gibi.”

“Tamam,” dedi Matilda hafifçe. “Bana bileğini ver.”

Lydia’nın kolunu uzatışını izleyen kalabalık giderek yaklaştı. Matilda bileğin üzerine eğilerek çömeldi.

Tüm dikkati Matilda’da olan Lydia, Julian’ı serbest bıraktı. Oğlan hafifçe sendeledi, parmaklarını boynuna bastırdı.

“Seni sevmiştim,” diye bağırdı Julian.

Matilda başını kaldırıp bakınca oğlanın onunla konuşmadığını gördü. Oğlana dişlerini göstererek gülümsedi ve Lydia'nın bileğini ısırды.

Kız çığlık attı ama çığlık Matilda'nın kulaklarında kayboldu. Kanın atışında, oburca zevkin gelgitinde ve etraflarında tıpkı Lydia'nın yavaşlayan nabzı gibi gümleyen müziğin içinde yitip gitmişti.

Matilda kandan sıırılsıklam olmuş çarşafın üzerine oturdu ve canlı yayının çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için video kamerayı açtı.

Julian gitmişti. Oğlandan bütün parasını ve kredi kartlarını aldıktan sonra ona çıkış kartını vermişti; Lydia'yı gitmesi için zorlamanın hiçbir anlamı yoktu çünkü dosdoğru geri gelirdi. Oğlan kekeleyerek Matilda'nın dikkate almadığı bir sürü özür dilemiş, sonra da hızla kapılara koşmuştu. Kız onu özlemiyordu. Julian'la ilgili hayalleri, eski hayatı kadar gelip geçiciydi.

“Çalışıyor,” dedi oğlanlardan biri –Michael– merdivenlerden. Kucağında bir bilgisayar vardı. İçlerinden birini öldürmüş olmasına rağmen onu yine hoş karşılamışlardı, sonsuz yaşam için, daha çok ölümü göze alacak kadar hevesliydi. “Canlı yayındasın.”

Matilda kamerayı yiyecek sepeti yığınlarının üzerine yerleştirdi, kendisine ve ağzı tıkalı Lydia'yı bağladığı duvara doğru çevirdi. Kız kıvranıp tekme attı ama Matilda onu önemsemi. Kameranın önüne geçti, gülümsedi.

Benim adım Matilda Green. 10 Nisan 1997'de doğdum. 3 Eylül 2013'te öldüm. Lütfen anneme iyi olduğumu söyleyin. Ve Dante, eğer bunu izliyorsan, üzgünüm.

Muhtemelen Soğuk Kasaba'dan yığınla video görüntüsü izle-

mişsinizdir. Onları ben de gördüm. Kulüplerde birbirlerine sürtünerek dans eden kızların ve oğlanların veya ünlü vampir efendileri için seçkin bir şekilde kanını akıtanların resimlerini... İşte şimdi size hiç görmediğiniz bir şey göstereceğim..

Seksen sekiz gün boyunca birisinin terleyerek enfeksiyonu attığını izleyeceksiniz. Yalvarışını, çığlık atışını ve ağlayışını izleyeceksiniz. Yemekleri kustuğunu, altına ışediğini, kendinden geçtiğini izleyeceksiniz. Onu üst üste kremalı mısır konservesiyle beslediğimi izleyeceksiniz. Hoş görüntüler olmayacak.

Beni de izleyeceksiniz. Ben, belki sizin de olacağınız türden bir vampirim, bu işte acemi ve temelde kontrolden çıkmış bir vampir. Daha şimdiden birini öldürdüm bile; bunu tekrar yapmayacağımı da garanti edemem. Ben bu kıza hastalık bulaştıran kişiyim.

Burası gerçek Soğuk Kasaba.

Ben gerçek Soğuk Kasaba'yım.

Hâlâ içeri girmeyi istiyor musunuz?

Talihin Döngüşü

Nikki dolabı açtı. Dolapta birkaç buruşmuş portakal ve üç galon musluk suyundan başka bir şey yoktu. Dolabın kapısını çarparak kapattı. Yaz mevsiminin yılın en iyi zamanı olması gerekiyordu ama şu ana kadar Nikki'nin yazı berbatı. Hem de çok berbat. Akla hayale gelmeyecek kadar berbat.

Pitbulu Boo inleyip kapıyı tırmalıyor, aşınmış tahtaya yeni çizgiler oyuyordu. Nikki köpeğin tasma kayışını taktı. Köpeğin tırnaklarını kesmesi gerektiğini biliyordu. Tırnakları, tasma-sındaki naylonu aşındırıyor ve kapıyı oyuyordu ama kız onları kesmeye kalkışınca köpek bir bebek gibi ağlıyordu. Nikki, hayvanın hayatta yeterince acı çektiğini düşünüp tırnaklarını uzun bırakıyordu.

“Hadi, Boo,” dedi kız, köpeği karavanın ön kapısından dışarı çıkarırken. Dışarıdaki hava sıcaktan titreşiyor, klima ise pencerede pat pat ses çıkarıyor, alüminyum kaplamaya su damlatıyordu.

Paslı posta kutusunun kapağını kaldıran Nikki bir avuç el ilanı ve fatura çıkardı. Orada, onların arasında üzerine jel ka-

lemle “Üzerime yağ sür!” yazılmış bayat bir yarım simit buldu; simidin gevrek yüzeyine yarım düzine pul yapıştırılmıştı. Kız iç çekti. Renee’nin çılgın kartpostalları onu artık güldürmüyordu.

Boo büyük bir dikkatle çimento basamaklardan atladı, patileri ezilmiş vişnelere bulaştı ve ayakları mora boyandı. Köpek, güneşten solmuş küçücük çimenliklerine varınca sırtındaki tüysüz yara izlerinden birini yalamak için durakladı.

“Hadi. İşe gitmek için hazırlanmalıyım.” Nikki, hayvanın tasmağını sertçe çekti.

Hayvan acı acı havladı ve kız kendini hemen çok kötü hissetti. Kız onu bulduğundan beri biraz kilo almıştı ama hâlâ çok kolay ürküyordu. Hayvanın güçlü ve sıcak sırtını okşamak için eğildi. Hayvan kuyruğunu sallamaya başladı ve iri suratını çevirip kızın yanağını yaladı.

Tabii ki bu, komşusu Trevor’ın ışıltılı siyah kamyonuyla geldiği andı. Oğlan karavanının önüne park edip dışarı atladı, altılı bira paketinin plastik bağ dokusuna parmaklarını geçirmişti. Oğlan omzundaki kuzgun dövmesini kırıştırarak karavanına yürürken Nikki, onun sırtındaki kasların hareketine hayranlıkla baktı.

“Hey,” diye seslendi kız, Boo’nun ıslak suratını itip ayağa kalkarak. Neden Trevor ortaya çıkmak için, kızın yüzünün köpek salyası içinde, saçlarının karmakarışık olduğu ve erkek kardeşinin devasa tişörtünü giydiği o anı seçmişti sanki? Hatta parmak arası terliklerinden birinin ipi kopmuştu, bu yüzden ayak tabanını üzerinde tutmak için ayaklarını sürüyerek yürüyordu.

Trevor tam arkasına dönüp ona kayıtsız bir şekilde el sallarken köpek bacağını kaldırdı ve bir karahindibanın üzerine işedi.

Boo birkaç dakika daha yerin altını üstüne getirdi, sonra da Nikki onu içeriye sürükledi. Düşük belli turuncu bir panto-

lon ve üzerinde dachshund köpeği resmi olan bir tişört giydi. Trevor'ı düşünmekle meşgul bir şekilde, self servis oto yıkama-nın asfaltına, neredeyse otobüs durağına kadar gelmişti ki, hâlâ kopuk parmak arası terliklerini giydiğini fark etti.

İç çekerek antifrizin, yeşil deterjanın ve bembeyaz köpük kümelerinin içinden yürüyerek geçti. Ağaçlardan dökülüp ezi-len vişnelerin kokusuyla birleştiklerinde, yazları çürük meyve kimyasal tesisleri gibi kokutuyorlardı.

Bankta bekleyen yalnızca birkaç kişi vardı, otoyoldan gelen egzoz dumanı onları biraz bile rahatsız etmişe benzemiyordu. Kocaman gözlüklü iki kadın çene çalıyorlardı, bukleli saçları sıcaktan boynunu bükmüştü. Kız yaklaşınca siyah beyaz pöti-kareli bir takım elbise giyen yaşlı bir adam bastonuna yaslanıp sırttı.

Tam o anda Nikki'nin erkek kardeşi Doug'un hurdası çıkmış yeşil Honda'sı karavan parkına girdi. Oğlan arkaya doğru yöneldi – burası bazen bir biletiniz olsa bile park etmek için en iyi yerdi. Erkek kardeşi bir ay içinde büyük bir galibiyet bek-liyordu ve daha şimdiden para içinde yüzdüğünü düşünüyor gibiydi.

Nikki arabaya koştu ve cama vurdu.

Doug koltuğunda havaya sıçradı, sonra da kızı görünce kaşlarını çattı. Oğlan her şeyden önce iriyarı biriydi ve şu anda yüz seksen kilodan fazlaydı. Nikki ise tam tersiydi, ne yerse yesin çöp gibiydi.

“Beni işe götürebilir misin?” diye sordu kız. “Hava otobüse binilmeyecek kadar sıcak.”

Oğlan başını iki yana salladı ve geçirdi, havayı dalgalar çe-kildikten sonra güneşte kuruyan midyeler gibi kokuttu. “Biraz daha antrenman yapmalıyım. Spinks galonluk suyla deneme yapmak için uğrayacak.”

"Hadi yahu," dedi kız. Oğlan boş boş dolaşırken onun çalışmak zorunda olması iğrençti. "Hem neredeydin sen?"

"Çin büfesinde," dedi oğlan. "Elli karides yedim. Miktar yeterli sanırım. Ama hızım kötü. İlk beş ila sekiz dakikadan sonra hızım kesiliyor. Soyması zor, o garson kızlar da bana bakıp kıkırdıyorlar hep."

"Beni işe götür. Başka bir şey daha yersen kusacaksın."

Doug'un gözleri kocaman açıldı ve kızın sözcüklerini defeder gibi elini kaldırdı. "Sana daha kaç kez söylemem gerekiyor? *Sakin* kusma kelimesini ağzına alma. Bu kötü şans getirir. Yeri ne 'talihin dönüşü' ya da 'Roma kazası' diyeceksin."

Nikki ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, kardeşinin tepkisinin şiddeti onu mahcup etmişti. "İyi. Her neyse. Kusura bakma."

Doug iç çekti. "Seni bırakırım ama eve gelirken otobüse binmek zorundasın."

Nikki parlak ambalaj kâğıdı yığınının iteleyip arabanın kırık koltuklarından birine oturdu. Kir pas içindeki el freninin yanında bir paket sakız vardı, içinden bir tane aldı. "Anlaştık."

"Çeneyi güçlendirmek için iyidir," dedi Doug.

"Ferah nefes için iyidir," diye cevap verdi kız, gözlerini devirerek. "Gerçi sen bunu umursamazsın."

Oğlan pencereden dışarı baktı. "Yemek yeme yarışmacılarının kadın hayranları olur, biliyorsun. Yemek yeme yarışmalarında adımı bir duyurdum mu tonla kadınla tanışacağım."

"Bu korkutucu bir düşünce," dedi kız, otoyola çıkarlarken.

"Sen de denemelisin. Şu 'yağ kemeri' olayıyla başa çıkmaya çalışıyorum, midem ancak bir yere kadar genişliyor. Ama zayıf insanlar gerçekten çok fazla yiyebiliyorlar. O ufak tefek kızın benim gibi iri adamlardan çok daha fazlasını nasıl yediğini bir görmelisin."

“Dolabı boşaltmaya devam edersen bunu ben de yapabilirim,” dedi Nikki. “Buna mecbur kalabilirim.”

Nikki, güvenlik elemanları tarafından kovulan patencileri ve bebek arabası süren kayıtsız ev kadınlarını geçerek kalabalık alışveriş merkezinde yürüdü. Yaz başında, işe ilk girdiğinde Renee’nin hâlâ tişört kulübesinde çalışıyor olacağını, Leah’nın Gotheteria’da olacağını ve alışveriş merkezinde birbirlerine el sallayıp her gün öğle yemeği için restoran katına gideceklerini hayal etmişti. Renee’nin anne babasıyla uzun bir yol gezisine çıkacağını ve Leah’nın, yeni, siyah rujlu arkadaşlarının önünde onu görmezden geleceğini ummamıştı.

Boo olmasa Renee’nin ülkenin dört bir yanından gönderdiği acayip kartpostalları bekleyerek zaman geçirecekti. Başlarda bunlar sadece Özgürlük Çanı’nın ya da Smithsonian Müzesi’nin resimleriydi; arkalarında mola yerinde gördüğü hoş çocuklarla ya da erkek kardeşini Padiddle oynama bahanesiyle kaç kez çimdiklediğiyle ilgili mesajlar olurdu, ama sonra gittikçe daha çok çılgınlaşmaya başladılar. Renee’nin her bir tabloya yaptığı açık saçık düşünce balonları. Üzerindeki sözcükler boyanmış ve “Büyüksün peynir” gibi mesajların ortaya çıktığı yırtık bir menü parçası. Postada üzerindeki sözcükleri okunamayacak kadar ezilmiş bir yaprak. Katlanıp kayık yapılmış ve üzerinde “Sence istiridyeleri deniz tutar mı?” yazan bir gazete kesiti. Ve tabii ki, bir de simit.

Nikki kendini böylesi boşlukta hissederken Renee’nin hâlâ komik olması ve hâlâ iyi vakit geçiriyor olması Nikki’nin canını sıkıyordu. Sanki Renee üçünü bir arada tutan tek şeymiş ve Renee’nin gülünecek esprileri olmadan Nikki komik olamazmış gibi Leah uzaklaşıp gitmişti. Kızın iyi olup olmadığını bile bilmiyordu.

Kim, Tatlı Sever şeker dükkânının tezgâhının arkasında duruyordu, ağzından uzun bir ipe dizilmiş kırmızı bir meyan kökü sarkıyordu. Nikki içeri girince kız başını kaldırıp baktı, “Geç kaldın.”

“Yani?” siye sordu Nikki.

“Patronun oğlu arkada,” dedi Kim.

Kim animeleri o kadar çok seviyordu ki patronlarını Pocky ve liçi sakızlarından, dışı sert ama içi sulu, baharatlı yeşil çaylı ve zencefilli şekerlerden bulundurmaya ikna etmişti. O kadar iyi satmışlardı ki patron bütün yeni siparişlerde Kim’in fikrini sormaya başlamıştı. Patron onu müdür yapmış gibi davranıyordu.

Nikki bütün şekerleri seviyordu – fıstık ezmesi bonbonlar, içinde çikolata diski olan küf yeşili folyoyla kaplı “uzaylı paraları,” yumuşak kertenkeleler, yumuşak yılanlar ve her çeşit yarı saydam sakızlı meyveler, şeker benekli uzun kâğıt şeritler, ışıltılı ve tırtıklı akide şekeri, feci acı atomik ateş topları, tadı çiçekli tebeşire benzeyen menekşe şeker, rengârenk, kocaman sarmal lolipoplar, bunlara ek olarak çikolata kaplı malt topları, çikolata kaplı yabanmersini, ahududu ve yarfıstığı, hatta küçük çikolata kaplı karınca paketleri.

Ücret çok düşüktü ama Nikki’nin istediği kadar şeker yemeye izni vardı. Açılışı kahveli bonbonla yaptı çünkü kahvaltı için uygun gibiydi.

Patronun oğlu depo odasından çıktı. Kolsuz tişörtü, Nikki’nin oğlanın sırtını ve göğsünü kaplayan kolları kumaştan görebileceği kadar inceydi. Oğlan, kıza kaşlarını çatıp baktı. “Çoğu kız bir süre sonra şekerden bıkar,” dedi dişlerinin arasından biraz hasetli bir hayranlık, biraz da havaya uçan kâr yüzünden paniklemiş bir ses tonuyla.

Nikki, derileri şeker granülleriyle çıtır çıtır olan bir tomar

ekşi sakızlı kertenkeleyi yerken durdu. “Pardon,” dedi.

Bu doğru cevap gibi görünüyordu çünkü oğlan, Kim’e dönüp narlı jel şekerleri tekrar doldurmasını söyledi.

Nikki’nin midesi guruldadı ve oğlanın arkası dönükken, kız ağzına bir kertenkele daha attı.

Nikki’nin vardiyası bittiğinde otobüs durağının camla çevrelenmiş bekleme alanı doluydu. Yağmur tenini kayganlaştırıp saçlarını yüzüne ve boynuna yapıştırıyordu. Otobüs geldiğinde kız sırlıslıkladı ve yazının mahvolduğuna her zamankinden daha çok inanmıştı.

Nikki geriye kalan tek tük koltuklardan birine, kükürtlü osuruk gibi kokan yaşlı bir adamın yanına sıkıştı. Bunun, o sabah otobüs durağındaki pötikareli takım elbiseli ve bastonlu adam olduğunu fark etti. Muhtemelen bütün bu zaman boyunca otobüsle dolaşmıştı. Şekerden hâlâ eli ayağı titriyor, yakın gelecekte bir şeker sonrası baş ağrısının saplayacağını hissediyordu. Nikki giysilerinin sucuk gibi ıslaklığını önemsememeye ve adamın kötü kokusunu almamak için mümkün olduğunca az ve sık nefes almaya çalıştı.

Otobüs ileri doğru hareket etti. Cep telefonuyla çene çalan bir kadın, Nikki’nin dizlerine düştü.

“Pardon,” dedi kadın sertçe, sanki düşen kişi Nikki’ydi.

“Sana istediğin şeyi vereceğim,” diye fısıldadı yanındaki adam. Tuhaf bir şekilde, nefesi bal gibiydi.

Nikki yanıt vermedi. Hoş nefesi olsun ya da olmasın, o hâlâ pis kokan, bunak ve sapık ihtiyarın tekiydi.

“Seninle konuşuyorum, kızım.” Adam, kızın koluna dokundu.

Kız, adama doğru döndü. “Otobüslerde insanlarla konuşmaman gerekir.”

Adam gülümserken yanakları kırıştı. “Öyle mi?”

“Evet, trenlerde de öyle. Bu bir toplu taşıma aracı. İnsanlarla dolu her yerde yalnızmışsın gibi davranman gerekir.”

“İstediğin bu mu?” diye sordu adam. “Herkesin sen burada yokmuşsun gibi mi davranmasını istiyorsun?”

“Aynen öyle. Bana istediğimi verecek misin?” diye sordu Nikki, adamın çenesini kapayacağını umarak. Keşke ucubelere siktirip gitmelerini söyleyebilseydi ama bazen takındıkları o incinmiş ifadeden nefret ediyordu. Bu aklına Boo’yu getirdi. Bu ifadeyi görmemek için çok fazla şeye katlanıyordu.

Adam başıyla onayladı. “Kesinlikle vereceğim.”

Pardoncu kadın onların olduğu tarafa baktı, gözlerini kırptırdı, sonra da koca kıcıyla lop diye tam Nikki’nin kucağına oturdu. Nikki feryat etti ve kadın kıpkırmızı bir suratla kalktı.

“Orada ne yapıyorsun sen?” dedi pardoncu kadın nefes nefese.

İhtiyar sapık öyle hararetli gülmeye başladı ki ağzından tükürükler saçıldı.

“Oturuyorum,” dedi Nikki. “Sen ne halt ediyorsun?”

Kadın kendi kendine mırıldanarak dönüp Nikki’den uzaklaştı.

“Yanımda oturduğun için çok şanslısın,” dedi sapık.

“Nasıl oldu bu?”

Adam yine hararetli ve uzun bir kahkaha attı. “Sana istediğini verdim. Bir sonraki istediğin şeyi de sana vereceğim.”

Adam çapaklı gözünü kırptı. “Bir bedel karşılığında.”

“Her neyse,” diye mırıldandı Nikki.

“Beni nerede bulacağını biliyorsun.”

Neyseki bir sonraki durak Nikki’ninkiydi. Kız otobüste kendisine yol açarak inerken pardoncu kadını sertçe itti.

Yağmur dinmişti. Doug karavanın basamaklarında oturuyordu. Saçları ince yağın yağmurdan kıvrır kıvırdı. Suratı asıktı.

“Neler oluyor?” diye sordu Nikki. “Vücut ağırlığının yalnızca yarısı kadarını yemeyi mi başardın?”

“Boo’ya araba çarptı,” dedi oğlan, boğuk bir sesle. Trevor köpeğine çarptı.”

Nikki bir an için nefes alamadı. Dünya etrafında hızla dönüyor gibiydi, arabalar otoyolda hızla gidiyor, rüzgâr ıslak yaprakları karavan parkının karşı tarafına savuruyordu.

Trevor'ın sırtındaki kuzgun dövmesini düşün-
dü ve birisinin onu teninden çekip koparmasını
diledi. Oğlanı bin parçaya ayırmak istedi.

Otobüsteki ihtiyar sapığı düşündü.

Bir sonraki istediğin şeyi de sana vereceğim.

Beni nerede bulacağını biliyorsun.

“Boo şimdi nerede?” diye sordu Nikki.

“Veterinerde. Annem, sen eve gelir gelmez seni oraya götürmemi istedi.”

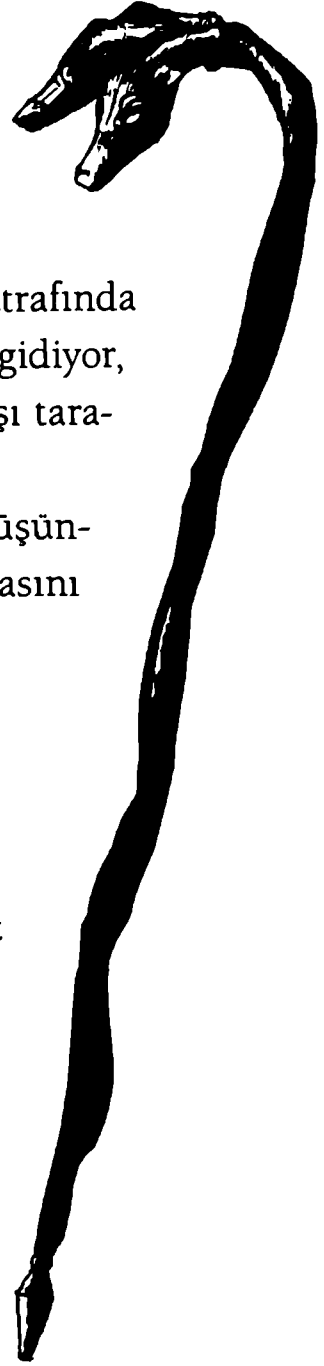
“Neden dışarıdaydı? Kim dışarı bıraktı?”

“Annem eve alışveriş torbalarıyla gelmiş. Ona fark ettirmeden kaçmış.”

“İyi mi peki?..”

Doug başını iki yana salladı. “Uyumak için seni bekliyorlar. Sana veda etme şansı vermek istediler.”

Kusmak, çığlık atmak ya da bağırarak istedi ama konuşunca sesi o kadar sakin geldi ki siniri bozuldu. “Niye? Yapabilecekleri bir şey yok mu?”

“Dinle, doktor ameliyat edebileceklerini söyledi ama iki bin dolar gerekiyormuş ve biliyorsun, bunu karşılayamayız.” Doug’un sesi yumuşaktı, üzgün gibiydi ama yine de Nikki ona vurmak istiyordu.

Karavan parkının karşı tarafına baktı ama kamyon Trevor’un karavanının önünde değildi ve pencereleri karanlıktı. “Parayı Trevor’a ödetebiliriz.”

Doug iç çekti. “Olmaz.”

Şimdi gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti ama gözlerini kırptırarak onlardan kurtuldu. Boo için matem tutmayacaktı. Onu kurtaracaktı. “Seninle hiçbir yere gitmiyorum.”

“Buna mecbursun, Nikki. Annem seni bekliyor.”

“Ara onu. Bir saat içinde orada olacağımı söyle. Ben otobüse biniyorum.” Nikki, Doug’un ceketinin kolunu tuttu, olabildiğince sert bir şekilde çekti. “Ben oraya gidene kadar Boo’ya hiçbir şey yapmasın sakın.” Gözyaşları yanaklarından süzüldü. Mümkün olduğunca hiddetli görünmeye odaklanarak gözyaşlarını umursamadı. “Sen de öyle.”

“Sakin ol. Hiçbir şey...” dedi Doug ama kız yürümeye başlamıştı bile.

Nikki duran bir sonraki otobüse bindi ve içeride yaşlı sapığı araştırdı. Kucağında iki alışveriş torbası olan bir kadın başını kaldırıp Nikki’ye baktı, sonra birdenbire yüzünü çevirdi. Uzun arka koltuğa uzanmış bir adam uykusunda kımıldandı, parmakları bir şişe biranın etrafında sıkıca bükülmüştü. Yeşil iş önlükleri giyen üç adam alçak sesle sohbet ediyorlardı. Başka kimse yoktu.

Nikki koltuğuna gömüldü, sanki hıçkırıklarını baskıyla zapt edebilecekmiş gibi kollarını vücuduna doladı. Ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Dilekleri yerine getirebilen

yaşlı, tuhaf bir adamı aramak acınası bir durumdu. Acıklı ve aptalcaydı.

Parayı bulmak için bir yol olsaydı işler farklı olabilirdi. Karavandaki satılabilecek bütün eşyaları düşündü ama bunlar toplamda bin dolar etmezdi. Tatlı Sever'deki kasaya el uzatsa bile birkaç yüz dolardan fazla elde etmesi pek mümkün görünmüyordu.

Pencerenin dışında, alışveriş merkezleri ve moteller göz yaşlarıyla bulanıklaşan bakışlarının önünde, beraberce kayıp gidiyorlardı. Nikki, Boo'yu yol kenarında susuz bir halde ve kanlar içinde bulduğu günü düşündü. Bütün o ısırık izlerinden sahiplerinin onu başka köpeklerle dövüştürdüğünü düşünmüştü ama köpek, kızı görünce, sanki küçüklüğünden beri el bebek gül bebek büyütülmüşçesine aptal, tatlı ve güven dolu bir şekilde sıçramıştı. Eğer ölürse hiçbir şey yine adil olmayacaktı.

Otobüs, bir kilise avlusunda durdu ve yaşlı adam otobüse bindi. Parlak suni ipek takım elbise giyyordu ve topuz yerine gümüş bir tazı kafası olan bir baston taşıyordu. Ama hâlâ çürük yumurta kokuyordu. Hem de her zamankinden daha kötü.

Nikki yüzünü koluyla silerek doğruldu. "Hey."

Adam, kıza onu tanıımıyormuş gibi baktı. "Pardon?"

"Seni arıyordum. Yardımına ihtiyacım var."

Koridorun karşısındaki koltuğa oturan adam ceketinin en alt düğmesini açtı. "Neler duyuyorum böyle."

"Köpeğim." Nikki kendini tutmak için tırnaklarını avucuna gömdü. "Birisi köpeğime çarptı ve o ölecek!"

Ansızın gülünce yüzü kırıştı. "Sen de onun yaşamasını istiyorsun. Bunu daha önce hiç duymamışım gibi."

Adam onunla dalga geçiyordu ama kız zorla gülümsedi. "Yani bunu yapacaksın."

Adam başını iki yana salladı. "İ-h."

"Ne demek istiyorsun? Neden?"

Adam, bu konuşmadan şimdiden bıkmış gibi dudaklarının arasından derin bir nefes çekti. "Sadece huyum değildir diyelim." Adam, kıza kaşlarını çattı; bariz bir cevabı veremediğiniz zaman ya da ödevi yapmadığınızı bildiğinde kaşlarını çatan bir öğretmen gibiydi. "Bir şey almak için bana bir şey vermek zorundasın."

"Kırk dolarım var," dedi kız dudaklarını ısırarak. "Seksle ilgili bir şey yapmak istemiyorum."

"Halden anlamıyor değilim." Adam zayıf omuz silkti. "Şuna ne dersin? Hizmetlerimi bir bahis karşılığında sana sunabilirim. Senin seçtiğin herhangi bir yarışmada beni yenebilirsen köpeğin iyileşecek, bana da hiçbir şey borçlu olmayacaksın."

"Cidden mi? Herhangi bir yarışma mı?" diye sordu kız.

Adam elini uzattı. "El sıkışıp anlaşalım."

Avucundaki eli sıcak ve kuruydu.

"Ee, ne yarışması olacak?" diye sordu adam. "Keman çalar mısın? Belki de ip atlamayı denemek istersin?"

Kız, adama uzun uzun baktı. Adam inceydi ve giysileri sanki onları daha cüsseliyken satın almış gibi üzerine biraz büyük geliyordu. Yemek yeme konusunda pek iyiye benzemiyordu. "Yemek yeme yarışması," dedi kız. "Senden daha çok yiyebileceğim konusunda iddiaya giriyorum."

Adam öyle çok güldü ki kız onun katılıp kalacağını düşündü. "Bu yeni işte. Tamam. Kurt gibi açım."

Adamın tepkisi kıızı tedirgin etti. "Bekle," dedi. "Kaybedersem ne istediğini bana hiç söylemedin."

"Sadece küçük bir şey. Yokluğunu hissetmeyeceksin." Adam bastonuyla otobüsün kapısını işaret etti. "Bir sonraki durak seninki. Yarın gelirim. Bu gece köpeğin için endişelenme."

Kız ayağa kalktı. “Önce bana ne kaybedeceğimi söyle.”

“Aşırı tepki verirsin,” dedi adam başını iki yana sallayarak.

“Vermem,” dedi Nikki ama ne yapacağından emin değildi. Adam ne isteyebilirdi? “Seks olmaz,” demişti ama adam söz vermemişti.

Yaşlı adam yatıştırıcı bir tavırla elini kaldırdı. “Ruhunu.”

“Ne? Onu neden isteyesin ki?”

“Ben bir koleksiyoncuyum. Tüm seriyi tamamlamalıyım. Bütün ruhları. Hepsi sıraya dizildiğinde *muhteşem* görünecekler. Bir ara yaklaşmıştım ama sonra bütün o özel tahliyeler falan derken geri kaldım. Hem öyle pırıl pırıl falan da istemiyorum. Bugünlerde bulabildiğimle yetinmeliyim.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Belki.” Adam bütün o kaybolan ruhları düşünüyormuş gibi pencereden dışarı baktı. “Endişelenme. Ruh, apandisit gibidir. Özlemezsin bile.”

Nikki otobüs durağından eve yürüdü, yaptığı anlaşmayı düşününce midesi bulandı. Ruh. Şeytan. Az önce şeytanla bir anlaşma yapmıştı. Başka kim ruh satın almak isterdi ki?

Kız ayaklarını vura vura karavana girdiğinde annesinin kanepede bir dilim donmuş pizza yediğini gördü. Doug, kadının yanında oturmuş, televizyonda bir arabanın yenilenmesini izliyordu. İkisi de yorgun görünüyorlardı.

“Ah, tatlım,” dedi annesi. “Çok üzgünüm.”

Nikki pelüş kilimin üzerine oturdu. “Boo’yu öldürmediniz, değil mi?”

“Veteriner yarına kadar bekleyip durumunun gidişatına bakabileceğimizi söyledi ama çok umut verici değildi.” Uzun parmaklar Nikki’nin saçlarını okşadı ama kız yatıştırılmayı istemedi. “Zavallı köpek için en iyisinin ne olacağını düşünmek

zorundasın. Onun acı çekmesini istemezsin.”

Nikki havaya sıçradı ve ağır adımlarla mutfağa yürüdü. “Onun ölmesini istemiyorum!”

“Gidip kız kardeşinle konuş,” dedi anneleri. Doug zar zor kanepeden kalktı.

“Bana yemek yeme yarışması için nasıl çalışmam gerektiğini göster,” dedi Nikki, oğlan konuşmaya çalıştığında. “Bana hemen şimdi göster.”

Oğlan başını iki yana salladı. “Sen harbiden kafayı yemişsin.”

“Evet,” dedi kız. “Ama kazanmam lazım.”

Nikki ertesi sabah, annesi işe gittikten sonra dükkânı arayıp hasta olduğunu bildirdi ve etrafı düzeltti. Ne de olsa, şeytan şimdiye kadarki en meşhur misafiriydi. Adını duymuştu ve dahası, şeytanın, kızın etkileneceği bir sürü insanı tanıdığından adı kadar emindi.

Adam on iki civarında karavanın kapısını çaldı. Bugün siyah gömlek ve kravatla kruvaze bir takım elbise giyiyordu. Cilalı cevize benzeyen parlak kahverengi boğumlu bir baston taşıyordu.

Kızın bastona baktığını gören adam gülümsedi. “Boğa penisi. Bunlardan çok fazla yok.”

“Muhabbet tellalı gibi giyiniyorsun,” dedi Nikki fikrini değiştirmeden önce.

Adamın gülümsemesi iyice yayıldı.

“Peki, sen şeytanın *teki* misin, yoksa *asıl* şeytan mısın?” Sinek telini adamın girmesi için açtı.

“Kimileri için şeytanın *tekiyim*.” Kızın yanından geçerken göz kırptı. “Ama senin için, *asıl* şeytanım.”

Kız titredi. Ansızın, adamın doğaüstü olması fazlasıyla ger-

çek göründü. “Erkek kardeşim arkada bizi bekliyor.”

Nikki karavan parkının ortak alanındaki piknik masasını kurmuştu. Sıcak betonda ilerledi ve şeytan peşinden gitti. Doug, ekşi sakızlı kurbağa porsiyonlarını dikkatli bir şekilde teker teker sayıp kâğıt tabaklara koyduğu yerden başını kaldırıp baktı. İki kalın parmağı arasında minicik şekerler tutan bir deve benziyordu.

Nikki banktaki kulağakaçan böceğini ve ağaçtan dökülen birkaç vişneyi eliyle itip oturdu. “Doug kuralları açıklayacak.”

Şeytan, kızın karşısına oturdu ve bastonunu masaya dayadı. “İyi. Açlıktan ölüyorum.”

Doug ayağa kalktı, terli avuçlarını kotuna sildi. “Yapacağımız şu: İçinde yüz altmış altı tane ekşi sakızlı kurbağa olan bir torbamız var. Bu kadarını bulabildik. Bunları içinde onar tane olan on altı tabağa ve üçer tane olan iki tabağa böldüm, yani her birinizin maksimum seksen üç kurbağası var. Her ikiniz de eşit sayıda kurbağa yerseniz kurbağalarını ilk bitiren kazanır. Eğer şey talihın dönüşü başınıza gelirse, o zaman devreyi kaybedersiniz.”

“Kusarsanız, demek istiyor,” dedi Nikki.

Doug ona sert bir bakış attı ama bir şey demedi.

“Sizin temin ettiklerinizle sınırlı kalmamız gerekmiyor,” dedi şeytan. Kocaman gümüş bir kayık tabak masada belirdi. Tabak, tavukayakları üzerinde hızla Nikki’ye doğru ilerledi ve kız tabağa şeker kaplı kurbağaların yığılı olduğunu gördü.

Kâğıt tabaklardaki şekerler masadaki ısıltılı şekerlere kıyasla sönük görünüyordu. Nikki turuncu-siyah renkteki bir ok zehri kurbağası şekerini aldı, üzülerek masaya koydu. Şeytanın yiyecek temin etmesine izin vermek budalaca görünüyordu. “Bizimkileri kullanmak zorundasın.”

Şeytan omuz silkti. Elini sallayınca kurbağa tabağı ardında

yanık şeker kokusundan başka bir şey bırakmadan yok oldu. “Çok iyi.”

Doug aralarına plastik bir sūrahi ve iki bardak koydu. “Tamam,” dedi kronometreyi havaya kaldırarak. “Başlayın!”

Nikki yemeye başladı. Şekeri tıktığı anda tuzlu şekerli tat ağzına hücum etti.

Masanın karşısında ise şeytan birinci tabağını havaya kaldırdı, dürüp boru haline getirerek genişleyen ağzına döktü. Çenesi bir yılanınki gibi, yuvasından çıkmıştı. İkinci bir tabak aldı.

Nikki, kurbağaları peş peşe yuttu, şeker boğazına sürtünüyor, kız yetişmek için çok hızlı hareket ediyordu.

Doug, Nikki'nin önüne yeni bir yığın koydu ve kız yemeye başladı. Enerjisinin zirvesindeydi. Bir kurbağa, sonra bir tane daha, sonra bir yudum su. O tiksiniç tatlılık genzini tahriş ediyordu, ama yemeye devam etti.

Şeytan boğazından aşağıya üçüncü şeker tabağını, sonra da dördüncüyü döktü. Yedinci tabakta inleyerek durakladı. Gömleğini pantolonunun dışına çıkardı ve tıkanmış karnını sıvazlamak için pantolonun düğmesini açtı. Doymuş görünüyordu.

Nikki ağzını şekerle doldurdu, ansızın içi umutla doldu.

Şeytan kıkırdadı ve bastonunun tepesinden bir bıçak çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Doug.

“Sadece yer açıyorum,” dedi şeytan. Bıçağı karnına bastırarak midesine bir kesik attı. Üst üste düzinelerce vıcık vıcık, yarı çiğnenmiş kurbağa çamura döküldü.

Nikki korkudan kaskatı kesildi. Parmaklarında hâlâ tuttuğu bir kurbağa vardı ama onu dudaklarına götüremedi. Kazanması için hiç ümit yoktu.

Doug başını kısmen sindirilmiş şeker yığınının uzağa çevirdi. “Ama bu hile!”

Şeytan genişleyen ağzına yedinci tabağı boşalttı ve on kurbağayı birden yuttu. “Bunu yasaklayan bir kural yok.”

Nikki ruhunun olmamasının nasıl bir şey olacağını merak etti. Az da olsa özleyecek miydi? Yine de hayal kurabilecek miydi? Ruhu olmadan da suçluluk ya da korku hissedecek miydi, ya da eğlenecek miydi? Belki ruhu olmayınca Boo’nun ölmesini bile umursamayacaktı.

Şeytan hile yapmıştı. Kazanmak istiyorsa o da hile yapmalıydı.

Altıncı tabağında Nikki terlemeye başladı ama bitirebileceğini biliyordu. Sadece şeytandan önce bitiremezdi.

Onu miktarda alt etmeliydi. Ondan daha çok ekşi sakızlı kurbağa yemeliydi.

“Midem bulanıyor,” dedi Nikki.

“Bilmez miyim,” Doug şiddetli bir şekilde başını iki yana salladı. “Diren.”

Nikki midesini tutarak eğildi. Masanın ardına gizlenince, şeytanın midesinden çıkan yapışkan, çiğnenmiş kurbağalardan birini alıp ağzına attı. Kurbağanın tadı şeker, çamur ve çürük bir şeyler gibiydi.

Bu kez bulantısı gerçektir. Boğulur gibi oldu, midesinden yükselen ekşi tadı yutmaya zorladı kendini.

Doğrulunca şeytanın bütün kurbağalarını bitirdiğini gördü. Onunsa hâlâ yemesi gereken iki tabağı vardı.

“Ben kazandım,” dedi şeytan. “Boşuna yemene gerek yok.”

Doug parmaklarını saçlarına gömüp çekiştirdi. “Haklı.”

“Hayatta olmaz.” Nikki bir avuç şeker daha yuttu. “Tabaklarımı bitireceğim.”

Lastiksi kurbağaların boğazına yapışmasını umursamayan kız yedikçe yedi. Yemeye devam etti. Sonuncu ekşi sakızlı kurbağayı da yutunca ayağa kalktı. “Bitirdin mi?”

“Bitireli yüzyıl oldu,” dedi şeytan.

“O zaman ben kazandım.”

Şeytan esnedi. “İmkânsız.”

“Senden bir kurbağa fazla yedim,” dedi kız. “Bu yüzden ben kazandım.”

Şeytan, bastonuyla Doug’ı işaret etti. “Hile yapıp ona fazladan bir kurbağa verdiysen bu yarışmayı tekrarlarız, sen de bize katılırsın.”

Doug başını iki yana salladı. “O kurbağaları tek tek saymak bir saatimi aldı. Tam olarak eşitlerdi.”

“Midenden çıkan kurbağalardan birini yedim,” dedi Nikki. “Onu yerden alıp yedim.”

“Bu iğrenç!” dedi Doug.

“Beş saniye kuralı,” dedi Nikki. “Şeytanın midesinde beş saniyeden az kalırsa sağlam sayılır.”

“Ama bu hile,” dedi şeytan. Sesi biraz hayranlık dolu, biraz da afallamış gibi geliyordu, kıza Tatlı Sever’deki patronunun oğlunu hatırlattı.

Nikki başını iki yana salladı. “Bunu yasaklayan bir kural yok.”

Şeytan bir an için somurttu, sonra da üstünkörü başını eğerek selamladı. “Aferin, Nicole. Beni yakında yine göreceğine emin olabilirsin.” Bu sözlerle yavaş yavaş otobüs durağına doğru yürümeye başladı. Trevor’un karavanının önünde durdu, posta kutusundan bir avuç zarf çıkardı ve yürümeye devam etti.

Nikki’nin annesinin arabası park yerine girdi, Boo’nun kafası ön yolcu koltuğunun penceresinden görünüyordu. Boynunun etrafındaki koni biçimli gülünç tasmaya rağmen dili dışarı sallanıyordu.

Nikki piknik masasının üstüne atladı ve etrafta zıplayarak sevinçle bağırdı. Şeker, adrenalin ve rahatlama onu serseme

çevirmişti.

Kız zıplamayı kesti. “Biliyor musun?”

Doug başını kaldırıp kıza baktı. “Neyi?”

“Galiba yazım çok da iğrenç geçmeyecek.”

Oğlan banka o kadar sert oturdu ki kız tahtanın eğildiğini hissetti. Oğlan ona inanamayarak baktı.

“Ee,” diye sordu Nikki, “bir şeyler yemek ister misin?”

Yalancı Çoban

Sadece gerçekten olmuş şeyleri okumayı seven bir oğlan çeşidi vardır. Alex gibi. Alex, *Titanik* hakkında bir şeyler okumuş ve kaç kişinin öldüğünü (1523) ve hayatta kalanları toplayan geminin adını (*RMS Carpathia*) ezberlemişti. Bazen hayaletler ve kurtadamlarla ilgili şeyler de okurdu ama yalnızca gerçeklerin ortaya konulduğundan emin olduğunda bunu yapardı. (Örneğin, gümüş kurşunlardan zarar görebilmek modern kurgu yazarları tarafından uydurulmuş bir şeydi – muhtemelen herhangi bir kurşun da işe yarardı.)

Alex'in kütüphaneden aldığı kitaplardan biri, kokusuyla insanları kurda dönüştüren beyaz bir çiçek hakkındaydı. Oğlan, çiçeği merak etti. Çiçeğin, ezberleyebileceği bir ismi yoktu.

Alex'in anne babası yazları onu ve küçük kız kardeşi Anna'yı tekne yolculuğuna götürürlerdi. İki hafta boyunca teknenin baş kısmındaki küçük bir kamarada, eğri büğrü minderlerin üzerinde uyurlardı. Alex çoğunlukla güvertede otururdu, cildi bolca hindistancevizi kokulu losyonla kaplanmış olmasına rağmen güneş yanığı yüzünden gerilirdi ve okurken

saçı tuzdan kaskatı olurdu. Güneşin kâğıt üzerindeki parıltısı, bazen neredeyse kr ediciydi.

Anna direklerden birinin etrafında dönüyordu. Kız bütün gün kırmızı mayosu ve kenarları sarkık şapkasıyla güvertede koşuyor, oğlana doğru sıçrayıp oyun oynaması için ikna etmeye çalışıyordu. Bu arada babaları arkada balık tutuyor, annele-riyse miskin miskin dmen kullanıyordu.

“Erik ister misin?” diye seslendi annesi, soğutucuya uzanarak.

“Hayır,” dedi babası. “Alex sadece burnunu bir kitaba gömüp orada oturmak istiyor. Etrafımızda böylesine güzel bir doğa var ve Alex bunların hiçbirini görmek istemiyor.”

Alex başıını gemi direğinin altına eğip, babasına kaşlarını çatarak meyveyi aldı. Kabine tekrar yerleşirken eriği ısırdı. Erik un gibiydi ve düşündüğünden daha az tatlıydı. Meyvenin suyu eline aktı.

Alex’in kucağındaki kitap köpekbalıkları hakkındaydı. Onları kaygan ve a bir halde teknenin altında cirit atarken hayal etti. Mako köpekbalıkları en hızlılarıydı ama pelajik canlılardı, yani derin suyu severlerdi. Yüzeye nadiren çıkarlardı. Okuduğuna göre, büyük beyaz köpekbalığı her yerde yzebilirdi. Her türlü suda. Gözlerini sudan ayırmıyor, ince, sivri yüzgeçleri arıyordu.

Köpekbalıkları her şeyi yedi. Eriğini kenardan aşığı atmayı düşündü. Hareket ettiği sürece bir köpekbalığının eriği yiyeceğinden emindi. Onları baştan çıkaran şey hareketti.

Bir tanesi gelirse o zaman Alex onlara ne yapacaklarını söyleyecekti. Alex kahraman olacaktı. Babası bile böyle düşünecekti.

“Anne,” dedi Anna. “Ne zaman yzebiliriz?”

“Demir attığımız zaman,” dedi annesi.

"Ne zaman demir atacağız?" diye sordu Anna, sesindeki mızızlanma daha barizdi.

"Rüzgâra bağlı," dedi babası. "Ama bir saatten fazla sürmez."

"Bir saat önce de böyle demiştin," dedi Alex, ama umurun da değildi. Altındaki tüm bu derin deniz varken köpekbalıkları hakkında okumak hoşuna gidiyordu.

İki saatten biraz daha uzun bir süre sonra Jamaika'da bir lagüne demirlediler. Bir hafta önce uçakla Montego Körfezi'ne gelmişlerdi ve şimdi de kıyıdan aşağı iniyorlardı. Çoğu akşam lastik botu şişirip kıyıdaki küçük balık lokantalarından birinde zencefilli bira ve akşam yemeği için kürek çekiyorlardı. Ama bu akşam hiç kasaba yoktu, sadece bir lagün ve gemi mutfağında patates haşlayan anneleri vardı.

Kumsal güzeldi. Ayaklarını kesecek hiç mercan yoktu. Anna birkaç kayanın yanında sendeleyerek yürüyor, salyangoz toplayıp, her yerde olan kertenkeleleri yakalamaya çalışıyordu. Bir tanesini suyun içine doğru kovaladı, sonra da muzaffer bir edayla onu sudan çıkardı.

Alex midye kabuğu arayarak kumsalda yürüdü. Babası bir delikten kum çıkarmıştı, ateş yakmaya ve bir gün önce satın aldığı orfozu ızgara yapmaya hazırdı. Annesinin patatesleri haşlanmıştı ve annesi folyoya sarılı patatesleri ateşe gömmek için getirdi.

Alex onları işte o zaman gördü. Beyaz çiçekler.

Çiçekler, karıncalarla dolu bir muz ağacının yanındaki çalılıkların arasındaydı. Uzun saplar üzerinde küçük beyaz tomurcuklar. Aynı kurtadamlar hakkındaki dergideki mürekkepli kalem çizimi gibi. Oğlan emin değildi ama çiçekler aynı türdense ne olurdu?

Hikâyede iki çocuk çiçek toplarken beyaz çiçeklere rastlamışlardı. Birkaç dal topladıktan sonra kurda dönüşmüşler ve

anne babalarını yemek üzere hızla eve koşmuşlardı.

Anna bir tane koparsa ne olurdu? Alex, kızın kürkünün çıktığını ve ailesinin ne kadar üzüldü, kızın onları asla incitmeyeceğinden nasıl emin olduklarını hayal etti.

Ama ya çiçek koparanlar annesiyle babası olursa ne olurdu?

Oğlan uçarcasına çiçeklere koşar, onları çabucak koklayıp kendisinin de bir kurda dönüşmesini ümit ederdi. Ama yeteri kadar çabuk davranamazsa olacakları hayal etmek için hayal gücüne gerek yoktu. Oğlan, köpekbaliklarını düşündü.

“Aç mısın?” diye sordu babası.

Midesi, guruldayarak cevap verdi ve bulandı.

Ya koku onlara gelirse? Ya çiçeklere yaklaşmalarına bile gerek yoksa?

Anne babasına kurtadamları anlatmak ve kürek çekerek gemiye geri gitmelerini sağlamak istiyordu ama bu plan asla işe yaramazdı. Babası, eğer kendi fikirleriyle ters düşerse Alex’in okuduğu gerçeklere inanmazdı. *Sırf kitapta yazıyor diye doğru olması gerekmez, demeye bayılırdı.*

Alex, babasının, görüşünü kanıtlamak için çiçeği kokladığını hayal etti.

Anna, babasının orfozu pişirdiği yere koştu. Kızın bacakları kumla kaplıydı ve mayosunun üzerine kapüşonlu bir plaj giysisi giymişti. “Pişmedi mi hâlâ?” diye sordu.

Kızın gözleri ateşten parladı. Oğlan, anne babasına bakınca alevlerin onlarında gözünde yansıdığını gördü. Titredi.

Gidip önce o, çiçeği koklasa ne olurdu? O zaman o, kurt olurdu. O zaman ortada korkması için bir neden olmazdı. Dönüşmeye başladığında onlara kaçmalarını ve dönüşümünü tamamlamadan önce adadan gitmelerini söyleyebilirdi. Neler olduğunu bilecekti. *Doğayı deneyimleyecekti.*

Hem çiçekler, kitaptakilerden değilse hiç kimse onun bir

hata yaptığını ya da ailesinin onu yemesiyle ilgili böylesine endişe ettiğini bilmeyecekti.

Çiçeklere doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Kokunun ona doğru süzüldüğünü hayal etti, terin ve annesinin parfümünün bir karışımıydı. Bu, gerçek koku olamazdı.

“Alex,” diye seslendi annesi. “Yemek hazır. Ne arıyorsun?”

“Kertenkele mi var?” diye sordu Anna. Kız, ona doğru ilerliyordu.

“Hayır,” dedi oğlan. “Sadece çişim geldi.” Bu, Anna’yı durdurdu.

Beyaz çiçekler hafif rüzgârda sallanıyordu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki oğlan soluksuz kalmış gibi hissediyordu, sanki her kalp atışı göğsüne inen bir yumruktu. Bir tomurcuğa uzanıp kopardı. Taçyaprakları saçılan bitki geriye doğru yaylandı. Tek çiçeği ezerek burnuna götürdü ve derin bir nefes aldı.

Açtı, uzun zamandır bu kadar aç olduğunu anımsamıyordu. Eriği düşündü ve onu neden bitirmediğini hatırlamaya çalıştı.

“İşin bitince okyanusta ellerini yıka,” dedi annesi. Annesinin sesi Alex’i o kadar şaşırttı ki çiçeği düşürdü. Annesinin, onun ne yaptığını bilmediğini kendisine hatırlattı.

Bitkiyi yerden alan oğlan onu lime lime etti. Sadece sağlama almak için. Sırf emin olmak için.

Teninin kaşınmasını bekleyerek geri ateşe yürüdü. Ama kaşınmadı.

Alex, iki patates, üç mısır ve balığın kuyruğunun çoğunu yedi. Kendini iyi hissediyordu, o kadar rahatlamıştı ki Anna, batan güneşin ışığında ona doğru zıplayıp ıslak kumda SOS oynamak istediğinde kabul etti.

Kız tabloyu kuma çizdi ve ortaya büyük bir S yaptı. “Tamam,” dedi. “Sıra sende.”

Oğlan yukarı sol üst köşeye bir O çizdi. Anneleri gemiye geri götürmek için tabakları topluyordu. Oğlan, annesi tatlı yapacak mı diye merak etti. Hâlâ açtı.

Anna alt sağ köşeye bir S çizdi. Oğlan, ikinci başlamak-tan nefret ediyordu. SOS'un gerçeklerinden biri, ilk başlayanın kazanma şansının, ikinci başlayanınkinden iki kat fazla olma-sıydı.

Anna'nın kapüşonlu plaj giysisinin arasından kırmızı ma-yosunu görünce, sanki onun derisinin altından çiğ etini görü-yormuş gibi oldu. Midesi guruldadı ve Anna güldü. Kız bütün kaba vücut seslerine bayılıyordu.

"Hadi, çocuklar," diye seslendi anneleri. "Hava oynamak için çok karanlık."

Oğlan başını kaldırıp baktı. Ayın sadece bir dilimi görünüyordu. Güneş suyun altına girip kaybolmuştu.

Alex'in midesi kasıldı ve oğlan irkildi. Oğlan bütün gün buz kutusunda duran balığı düşündü. Belki de bozulmuştu.

Anna güldü. "Yüzünü görmen lazım. Gözlerin kocaman oldu. Hatta o kadar büyüdü ki..."

Elleri de kasıldı ve kıvrılıp pençelere dönüştüler. Anna gül-meyi kesti.

"Anne!" diye bağırdı oğlan paniklemiş bir şekilde. Görüşü değişti, bulanıklaştı. "Anne!"

Anna çığlık attı.

"Neler oluyor?" Annesinin sesi yakından geldi ve oğlan on-ları uyarması gerektiğini hatırladı.

"Kaçın buradan!" Bir acı dalgası daha vücudunu sararken sesi son sözcükte çatladı. "Çiçeklerden uzak durun!" Bu bir an-lam ifade etmemişti. Annesi bunu nasıl anlayabilirdi ki?

Oğlan açıklamak için ağzını açmıştı ki kemikleri yanlama-sına genişlemeye başladı. Oğlan, kemiklerinin yuvalarından

fırladığını duyabiliyordu. Çılgılığı ulumaya dönüştü. Çatlayan teninden tüyler çıktı.

Yeni kokular oğlana hücum etti. Korku. Yiyecek. Ateş.

Kumsalda babalarına doğru hızla koşan Anna, oğlanın görüş açısına girdi. Oğlan kulaklarının dikilip ağzının sulandığını hissedebiliyordu. Dört ayak üzerinde sıçradı.

Köpekbalkları haklıydı. Cezbeden şey hareketti.

“Alex,” dedi annesi eğilip ona doğru uzanarak. Sanki oğlan onu asla incitmezmiş gibi. Oğlanın bakışları annesinin boynuna çevrildi.

“Laura!” diye bağırdı babası. “O hayvandan uzak dur! Alex nerede?”

Alex cevap vermek için ağzını açtı ama sözcükler alçak ve korkunç bir hırıltı şeklinde çıktı. Babasının yüzündeki aniden beliren korku ifadesi ağzını sulandırdı. Kaçmalıydı. Bir şey. Bir şey. Bir şey olmadan önce. Muz yaprakları sırtına süründü ve neredeyse uzun banyan köklerine takılıp düşüyordu. Burnu zengin kokularla dolu olarak hareket etmeye devam etti. Kertenkeleler. Böcekler. Toprak. Tuz. Çok ama çok açtı.

Sadece koşmaya devam et, dedi kendi kendine. Derin sulardaki bir köpekbalkı gibi.

Alex, kurtlar hakkında bildiği her şeyi düşünmeye çalıştı. Uzun mesafelere gidebilirlerdi. Sürü halinde avlanırlar ve bölgelerini göstermek için ulurlardı ama gergin olduklarında havlarlardı.

Nefes nefese solurken kırmızı dili ağzından dışarı sarkıyordu.

Bu gerçeklerden hiçbirinin artık bir anlamı yoktu.

Ormanda oluklu metal çatılı bir eve geldi. Kır saçlı yaşlı bir kadın ipe parlak renkli çarşaflar asıyordu. Kadın çalışırken şarkı söylüyordu. Yanında içi çamaşır dolu bir sepet duruyordu.

O kadar nazik görünüyordu ki, sanki birinin annesi, birinin b y kannesiydi. Oğlan usulca yaklaşırken ağzı sulandı.

Kadın birinin büyükannesi olabilirdi ama hiç değilse onunki değildi.

Duzenleme
Ny.ozlem

Gece Pazarı

Tomasa adak sepetini başının üstünde dengede tutarak, yolda yürüdü. Annesi onu bir şeyleri hizmetçiler gibi taşıırken görse kızardı. Gece vaktiydi ve o gün sağanak yağmur yağmıştı, buna rağmen Tomasa'nın sandaletli ayağının altındaki yol sıcaktı. Kız dikkatini, *paksiw na pata* tabağına vurdukça cınlayan sert *lambanog* şişesine ya da hindistanceviziyle pişirilmiş pirinç keklerinin kokusuna değil de, sıcağa vermeye çalıştı. Bir periye, lanetini kaldırması karşılığında rüşvet olarak verilecek *parangál* yemeği çok kötü şans getirirdi.

Hayatında da hiç peri görmemişti ya. Kız kardeşi Eva'nın anlattığı öyküye inanıp inanmadığından bile emin değildi. Eva saçlarından sular süzülerek, elinde sımsıkı tuttuğu demirhindi meyvesi kabuklarıyla içeri dalıp anlatmıştı öyküyü. İki kız kardeş genelde okuldan eve birlikte yürürlerdi. Ama bugün, yağmur başlayınca Eva bir ağacın altına sığınmış, fırtına dinene kadar bekleyeceğini söylemişti. Tomasa ise oralı bile olmamıştı – Eva ıslanmaktan, kirlenmekten ya da rüzgârda kalmaktan nefret ederdi.

Bir hindistancevizi kabuğu parçasına tekme atıp yola fırlattı, etrafa kırmızı karıncalar saçıldı. Eva'yı tek başına bırakmamalıydı. Her şey dönüp dolaşıp oraya geliyordu. Eva yaşça büyük olmasına büyüktü, ama bir karış havadaydı aklı. Özellikle de etrafta oğlanlar varsa.

Bir araba yanından geçerken yavaşladı. Tomasa gözlerini yoldan ayırmadı, araba hızlanıp gidince de bir süre bakmadı. Kızlar genelde geceleri Alaminos sokaklarında bir başlarına dolaşmazlardı. Filipinler güvenli bir yer değildi, Manila'nın bu kadar dışında bile insanlar kaçırılıyor, hatta öldürülüyordu. Ama babası, şoförüyle birlikte şehir dışında ve annesi de bütün hafta boyunca Hong Kong'ta olacağından, adağı taşımak üzere geriye sadece Tomasa ve hizmetçileri Rosa kalmıştı. Eva hiçbir şey yapamayacak kadar hastaydı. Rosa, bir *enkanto* âşık olduğu zaman, kalbi arzuyla hastalandıkça, sevdiği kişinin de hastalanacağını söylemişti.

Eva'nın soluk yüzüne baktıktan sonra Tomasa kendisinin gideceğini bildirmişti. Hem hiçbir peri ona âşık olmazdı. Sağ yanağına dokundu. Aynaya bakmadan bile doğum lekesinin şeklini çizebiliyordu. Bir gözünü kaplayan ve dudağının hemen üstünde son bulan, biçimsiz, kırmızı bir lekeydi.

Tomasa yürümeye devam etti, kirece boyalı kiliseyi, şehrin kenarında ince bir hat şeklinde dizili dükkânları ve şehrin tek McDonald's dükkânını geçti. Sonra binalar seyrelmeye yüz tuttu. İspanyol usulü evler yolun iki yanına diziliydi; çeltik tarlalarıysa onların ötesinde göz alabildiğine uzanıyordu. Terinin kokusuna gelen sivrisinekler vızıldayarak geçiyordu yanından.

Tomasa, okulunun yakınındaki kısa köprüyü geçtiğinde, adımını nereye attığını gösterecek tek şey ayın ışığıydı. Gür bitkilerin arasından dikkatlice geçti, bir hendeğin üstünden sıçradı. Demirhindi ağacı sıradandı; kalın, tüylü yaprakların

gölgesinde kalan geniş bir gövdesi vardı. Tomasa sepetini köklerin arasına koydu.

Hiç değilse ayın yarısı görünüyordu. Rosa'nın dediğine göre, dolunay gecelerinde cadılar, periler ve diğer ruhlar mezarlıkta bir pazarda buluşuyor, tıpkı insanların gündüz yaptığı gibi alışveriş yapıyorlardı. Tomasa bunun doğru olduğunu düşünmüyordu, yine de düşüncesi bile korkutucuydu.

"*Tabi-tabi po,*" diye fısıldadı karanlığa, tıpkı Rosa'nın kendisine tembihlediği gibi. Böylece orada olduğunu periye bildiriyordu. "Lütfen adağımızı kabul et ve kız kardeşimin iyileşmesine izin ver."

Sadece sessizlik vardı, Tomasa kendini daha da aptal gibi hissetti. Gitmek üzere arkasını döndü.

Yukarısındaki dalların arasında bir şey hışırdadı.

Tomasa donup kaldı, ses de kesildi. Bunun rüzgâr olduğuna inanmak istiyordu, ama gece havası sıcak ve durgundu.

Başını kaldırdığında, ham muzlar gibi yeşil gözlerle karşılaştı.

"Merhaba," dedi kekeleyerek, kalbi yüreğinden çıkacak gibi çarpıyordu.

Enkanto yaprakların arasından ağacın büyük dallarından birine çıktı. Teni tıpkı bir demirhindi meyvesinin kabuğu gibi koyu tarçın rengindeydi, ayakları çıplaktı. Kıyafetleri Tomasa'yı şaşırtmıştı: Bacakları kesilmiş bir kot ve logosu çatlayıp solmuş bir tişört giymişti. Gözlerinin aşırı parlak oluşu ve ağacın dalının, onun ağırlığıyla hiç sarkmaması göz ardı edilse, çeltik tarlalarında çalışan oğlanlardan biri sanılabilirdi.

Gülümseyince, Tomasa kendini tutamayıp onun çok hoş olduğunu fark etti. "Ya kız kardeşini iyileştirmezsem ne olur?" diye sordu peri.

Tomasa ne diyeceğini bilemiyordu. Konuşmanın gidişatını

takip edememişti. hâlâ perilere inansın mı, inanmasın mı diye karar vermeye çalışıyordu. “Ne?” dedi.

Peri daldan aşağı atlayınca hızla bir adım geriledi.

Peri oğlan *lambanogu* aldı, kapağını açtı. Saçları yapraklar gibi hışırdıyordu. “Yiyecekler karşılıksız mı?”

“Anlamadım.”

“Kız kardeşini iyileştirip iyileştirmemek bana mı kalmış?”

Tomasa kendini zorlayıp perinin sorusunu düşündü. İki yanıt da yanlış görünüyordu. Eğer yiyecek bir şeyin karşılığıysa, o zaman hediye sayılmazdı, değil mi? Eğer hediye değilse, o zaman Rosa’nın sözünden çıkmış demektir. “Sanırım öyle,” dedi sonunda.

“Ha, iyi o zaman,” dedi peri ve içkiden koca bir yudum aldı. Gülümsemesine bakılırsa, Tomasa yanlış yanıtı seçmişti. Sıcağa rağmen, kız buz gibi hissetti kendini.

“Onu iyileştirmeyeceksin, değil mi?” dedi.

Bu soru, periyi daha da neşelendirdi. “Sana onun yerine başka bir şey vereyim, daha iyi bir şey.” Yapraklara uzanıp kah-verengi bir demirhindi meyvesi kopardı. Dudaklarına götürüp birkaç sözcük okudu, sonra öptü. “Bunu kim yerse, sana âşık olacak.”

Tomasa’nın yüzü kızardı. “Kimsenin beni sevmesini istemiyorum.” Çirkin olduğunu bir perinin söylemesine ihtiyacı yoktu. “Kız kardeşimin iyileşmesini istiyorum.”

“Al şunu,” dedi peri, demirhindiye Tomasa’nın avucuna bırakıp parmaklarını kapatarak. Başını yana eğdi. “Bu gece benden tüm alacağın bu.”

Peri şu anda çok yakın duruyordu ona, Tomasa’nın iki elini de avucuna almıştı. Perinin cildi kuru ve kabaydı, ağaç kabuğunu hatırlatıyordu ona. Her nasılsa Tomasa kendi düşüncelerine dolanıp kalmıştı, ne diyeceğini bilemiyordu.

Peri kaşlarını düşünceli bir tavırla kaldırdı. Aşırı parlak gözleri mehtabı bir hayvanın gözleri gibi yansıtıyordu. Birden Tomasa'nın içine tarifsiz bir korku düştü.

"Gitmeliyim," dedi, elini çekip kurtararak.

Köprüden, bildiği sokaklardan, kapanmış dükkânların önünden geçti; ayakları alışkanlıkla yolunu bulan Tomasa evine koştu. Her adımında paniği daha da büyüyordu, artık karanlıkta koşuyordu. Ancak evine vardığında yavaşladı, tişörtü terden sıırıslam olmuştı, adaleleri ağrıyordu ve demirhindi meyvesini hâlâ sımsıkı tutuyordu.

Rosa evin verandasında bekliyor, ağabeyinin Endonezya'dan karton karton gönderdiği karanfilli sigaraları tütürüyordu. Tomasa'nın bahçe kapısından geldiğini görünce ayağa kalktı.

"Onu gördün mü?" diye sordu. "Adağı aldı mı?"

"Evet ve evet," dedi Tomasa, nefes nefese. "Ama bir işe yaramayacak."

Rosa'nın kaşları çatıldı. "Gördüğün gerçekten bir *enkanto* muydu? Emin misin?"

Korkaklık etmişti Tomasa. Teri üstünde soğurken, söyleyebileceği ama söylemediği şeyleri düşünüyordu. Peri gafil avlamıştı onu. Kız onun tatlı bir gülümsemeye sahip olmasını, kahkahalar atmasını, bunların hepsi şöyle dursun, var olmasını bile beklememişti. Elindeki demirhindi kabuğuna baktı ve parmaklarıyla ezdi. Kabuğun parçaları, altındaki yapış yapış, kahverengi meyveye saplanmıştı. Eva'nın oğlanların yanında aptallık ettiğini söyleyip dururken, asıl aptallığı kendi yapmıştı. "Eminim," dedi duygusuzca.

Yatağına yatmak için basamakları tırmanırken, birkaç sözcükle aşk büyüsü yapabilen bir perinin neden karşılıksız duygularla yanıp tutuştuğunu merak etti. Ama Rosa'nın anlattığı

öykülerde de periler hep kötü niyetli ve tuhaf yaratıklardı, keyiflerine göre insanı lanetler ya da lütufta bulunurlardı. Belki de bir anlam aramamak gerekiyordu.

Ertesi gün rahip geldi ve Novena dualarını okudu. Ardından, *albularyo* Eva'nın beyaz çarşaflarına şifalı otlar serpti. Sonra doktor gelip ona birkaç hap verdi. Ama gece geldiğinde Eva'nın durumunda bir iyileşme yoktu. Cilalı maun ağacı kadar kahverengi olan teni, deri değiştirmeye hazırlanan bir yılanınki gibi solgun ve tozluysu.

Tomasa babasının cep telefonunu arayıp mesaj bıraktı, ama onun mesajı alacağından emin değildi. Kırsal alanda cep telefonunun çekmesi şansa kalmıştı. Annesinin Hong Kong'daki oteline ulaşması daha kolaydı. Bir mesaj daha bıraktı, sonra kız kardeşinin yanına çıktı.

Tomasa gelip yatağın ucuna iliştiğinde Eva'nın saçları terden ıslanmıştı, gözleriyse ateşten çıkmak çıkmaktı. Yandaki sehpanın üstü mumlar ve haçlarla doluydu, bir demlik de sert ve kokulu bitki çayı vardı.

Eva, Tomasa'nın elini tutup acıtacak kadar sert sıktı.

"Ne yaptığını duydum," dedi öksürerek. "Onun o tanrının cezası ağacından uzak dur."

Tomasa dişlerini göstererek güldü. "Biraz daha çay içmelisin. Faydası olur diyorlar."

Eva yüzünü buruşturdu ama çaya uzanmadı. Belki tadı da kokusu kadar kötüydü çayın. "Ben ciddiylim," dedi.

"Seni nasıl lanetlediğini bir daha anlat," dedi Tomasa. "Ben de ciddiylim."

Eva tuhaf, küçük bir kahkaha attı. "Rosa'nın öykülerine kulak asmalıydım. Belki biraz daha az dergi okusam... Bilmiyorum. Onu tarlalarda çalışan oğlanlardan sandım. Yerini bilmesini, beni rahat bırakmasını söyledim."

“Verdiği meyveden yemedin, değil mi?” diye sordu Tomasa birden.

“Küçük bir parça,” dedi Eva, gözünü duvardan ayırmadan. “Ben daha ne olduğunu anlayamadan orada bitti.”

Bu kötüydü işte. Tomasa derin bir nefes aldı, sonraki sorusunu nasıl soracağını kafasında şekillendirdi. “Şey peki seni kendisine âşık etmiş olabilir mi dersin?”

“Deli misin sen?” Eva burnunu kâğıt mendile sümküdü. “Sevmek mi? Hoşlanmak mı? O insan bile değil.”

Tomasa kendini zorlayıp güldü, ama yüreği kaygı doluydu.

Sarımsaklı tavuk ocakta kaynarken, Rosa da mutfakta plastik bir iskemleye oturmuş, küpler halinde zencefil doğruyordu. Tomasa mutfağı seviyordu. Evin geri kalanının aksine, burası küçük ve karanlıktı. Zemin cilalı ahşap parke değil de betonlandı. Pencerenin pervazındaki paslı kahve kutularında birkaç bitki yetişiyordu ve içeride şekerkamışı sirkesinin keskin kokusu vardı. İçine girenin, yararlı olacağı bir mutfaktı.

Tomasa bir tabureye oturdu. “Bana perileri anlat.”

Rosa doğrama işinden başını kaldırdı, dudaklarından bir sigara sarkıyordu. Dumanı burnundan üfledi. “Sana ne anlatmamı istiyorsun?”

“Ne olursa. Her şeyi. Faydası dokunabilecek bir şeyler.”

“Kedi kadar güvenilmez, kediden iki kat da acımasızdırlar. Anlatılanları sen de biliyorsun. İzin verirsen kalbini çalarlar, izin vermezsen de sağduyulu olduğun için lanetlerler seni. Gece yaratıklarıdır –ruhlarıdır– onlar, gündüzü sevmezler. Altından da hoşlanmazlar çünkü onlara güneşi anımsatır.”

“Bunların hepsini biliyorum,” dedi Tomasa. “Bana bilmediğim bir şeyler söyle.”

Rosa başını iki yana salladı. “Ben *mananambal* değilim, sa-

dece öyküleri bilirim. Perinin aşkı solacak; kız kardeşini unuttacak ve o da iyileşecek.”

Tomasa dudaklarını ince bir çizgiye dönüşene kadar bastırdı. “Ya iyileşmezse?”

“Daha iki gün oldu. Sabırlı ol biraz. Nezle bile bu kadar zamanda geçmez.”

İki gün üçe, sonra dörde dönüştü. Anneleri uçak biletini değiştirmiş ve dönüşünü o salı gününe almıştı ama babalarından hâlâ ses yoktu. Pazar günü gelip çattığında, Tomasa artık sabrının taşmaya başladığını fark etti. Sundurmaya gidip bir pala aldı. Altın Santa Maria kolye ucunu bir zincire geçirip boynuna taktı. Kendini zorlayıp demirhindi ağacına gitti, ama bacakları kurşun gibiydi ve midesi ağzına geliyordu.

Gündüz zamanı ağaç korkutucu derecede normal görünüyordu. Güneş ışııyla alacalanmış, yemyeşil yapraklı, sinek vizitli.

Palayı kaldırdı. “Eva’yı iyileştir.”

Yapraklar rüzgârla hışırdadı ama peri falan görünmedi.

Palayı ağacın gövdesine savurdu. Bıçağın ağzı kabuktan bir parça koparıp ağaca saplandı, ama kızın eli saptan ileri kayınca keskin çelik avucunu yardı. Tomasa palayı bırakıp elindeki sıg kesişe kanın doluşunu izledi.

Elini kot pantolonuna silerek, “Bundan daha iyisini yapman lazım,” dedi. Palayı çekip ağacın gövdesinden kurtardı, tekrar savurmak üzere kaldırdı.

Ama her nasılsa eli gevşemiş olmalıydı çünkü o daha darbesini tamamlayamadan pala elinden fırladı, uçup ırmağın kenarındaki çalılardan arasına gitti.

Tomasa öfkeyle palanın düştüğü yere gitti ama gür çalılardan arasında onu bulamadı. “Öyle olsun,” diye bağırdı ağaca.

“Öyle olsun!”

“Benden korkmuyor musun?” dedi bir ses ve Eva fırıldak gibi döndü. Peri, elinde palayla çimenlerin üstünde duruyordu.

Kız yine dilinin tutulduğunu hissetti. Güneş ışığının bir faydası olduysa, o da periyi daha acayip göstermekti. Gözleri ışık saçıyor, saçları ise usulca esen bir rüzgârla sanki suyun altındaymışçasına dalgalanıyordu.

Peri ona doğru bir adım attı ama gölgelerden çıkmamıştı. “Bir *enkanto*’nun ağacını kesmek çok kötü şans getirir diye duydum,” dedi.

Tomasa boynundaki altın kolyeyi aklına getirdi, güneş ışığının vurduğu bir yere adımını attı. “Öyleyse şanslıyım ki ağaç sadece hafifçe çentildi.”

Burnundan soludu, bir an için, sanki gülecekmiş gibiydi. “Ağaca yaptığın şeyi ruha da yapmış sayılırsın desem?”

“Sağlam görünüyorsun,” dedi Tomasa, köprüye doğru geri-leyerek. Gerçekten de öyle görünüyordu. Kanı akan kendisiydi.

“Ya çok cesursun ya da çok aptal.” Peri palayı elinde çevirdi, sapı kıza bakacak şekilde uzattı. Tomasa’nın palayı almak için ona yaklaşması ve gölgelere girmesi gerekiyordu.

“Ben aptal olmayı seçiyorum,” dedi. “Ama o kadar da aptal değil.” Onu elinde hâlâ palayla bırakıp hızla köprüye yürüdü.

Evine giderken kalbi göğsünde davul çalıyordu adeta.

O gece yatağında yatarken Tomasa uzaktan gelen müzik sesleri işitti. Pencereye dönüp baktığında, bakışlarına dolunay karşılık verdi. Hemen karanlıkta giyindi, altın zinciri boynuna geçirmeyi unutmadı. Ayakkabılarını eline aldı, çıplak ayaklarıyla ahşapta hafifçe bir patırtı çıkararak merdivenden aşağı süzüldü.

Enkanto’nun büyüsunü bozmak için bir *mananambal* bulacaktı. Gece pazarına bizzat gidecekti.

Mezarlık kentin dışında, elektrik hatlarının bittiği yerdedi. Mehtap uzaklardaki çeltik tarlalarını aydınlatıyor, Nipa kulübelerinde ise gazyağı lambalarının ışıkları titreşiyordu. Ağaçlardan ağustosböcekleri sesleniyor, ayağının altındaysa dikenli kınaçiçekleri her bir adımında kıvrılıp saklanıyordu.

Mezarlığa yaklaştığında yüksek sesle çalınan Japon elektronik pop müziği duydu ve ışıkları gördü. Omuzlarına makinelik tüfek asılı iki adam mermer basamakların yakınında duruyordu. Ağaçların yakınında gürültüyle bir jeneratör çalışıyor ve uzun siyah kablolarla mezarlara monte edilmiş projektörlere bağlanıyordu. Mezarlığın tamamına bir pazar kurulmuş, katlanır masaların üzerine örtüler ve mallar serilmiş, insanlar taşların arasına oturmuştu.

Bu mesafeden perilere, cadılara ya da doğaüstü bir şeye benzemiyorlardı. Yine de kabalık etmek istemiyordu. Santa Maria kolyesini boynundan çıkarıp ağzına aldı. Terinin tadı ağzına geldi, kolyeye diliyle yanağının arasında bir yer bulmaya çalıştı.

Silahlı adamların onu durdurup durdurmayacağını merak etti ama yüzüne bile bakmadan geçmesine izin verdiler. Masaların kenarındaki bir adam burundan üflen bir flütle şirin bir ezgi çalıyordu. Adam ona gülümsedi, o da aynı şekilde karşılık verdi, ama adamın dişleri gereğinden fazla uzun, ağzı da fazlaca genişti.

Tomasa geçerken, sepetlerinin başında çömelmiş kimi satıcılar seslendiler ona. Altın rengi mango ve papaya yığınları ay ışığı altında rengini yitirmişti. Bir ipe kötü kokulu durian meyveleri diziliydi. Patlıcanlar ve mor patatesler siyah ve tuhaf görünüyor, bir zencefil kökü yığını ise biçimsiz oyuncak bebekleri çağırıyordu.

Bir diğer masada ise bölünmüş keçi vücutları çarşaf misali

serilmişti. Gevşek bir bambu kafesin içinde kurbağalar deli gibi sığıyordu. Yakınlarında ise bir dizi yumurta vardı ve tavuk yumurtası olamayacak denli ince ve derimsi görünüyorlardı.

“Bu nedir?” diye sordu Tomasa.

“Yılan *balut*,” dedi masanın gerisindeki kadın. Çamura kırmızı bir şey tükürdü ve Tomasa kendi kendine, kadının sadece betel yemişi çiğnediğini söyledi. Bir sürü insan betel çiğnerdi. Garip bir şey yoktu bunda.

“Yılanınkiler lezzetlidir,” diye devam etti satıcı. “Karganın-kilerden iyidir. Ama istersen o da var.”

Tomasa masadan iki adım uzaklaştı, sonra kendini topladı. Yardıma ihtiyacı vardı ve bu kadın zaten onunla konuşuyordu.

“Kız kardeşimin üzerindeki *enkanto* büyüsünü bozması için bir *mananambal* arıyorum,” dedi.

Yaşlı kadın, kırmızı lekeli dişlerini göstererek gülümsedi ve en büyük binanın ötesini işaret etti. “İksir satan adamı sor.”

Tomasa o yöne gitti. Açık bir mezarın dışında, üstü silah dizili masaların önünde pazarlık yapanlar vardı. Dişleri hindistancevizinin etli kısmı kadar beyaz bir kadın Tomasa’ya gülümsedi. Kadının bir kolu bir adamın omzuna dolanmıştı ve vücudunun üst kısmı havada duruyordu. Bedeninin belden aşağısı yoktu. Hareket ettikçe, boncuklu gömleğinin altından ıslak bağırsakları sarkıyordu.

Elleri titreyen Tomasa, altın kolyeyi dilinin üzerine yuvarladı. Kimse farkına varmamış gibiydi.

Daracık elbiseler giymiş bir dizi kadın, büyükçe bir mezarın dış duvarına yaslanmışlardı. İçlerinden birinin derisi fazlaca soluktu, bir diğerininse ayakları tersti. İçlerinden bazıları Tomasa’nın kasabadan tanıdığı kızlara benziyorlardı ama o geçerken boş boş baktılar. Tomasa ürperdi, yoluna devam etti.

Boynuz ve toz, uyuşturucu madde ve tılsım satan satıcıların yanından geçti. Üzerine yoğun bir merhem sürülmüş mumlar ve saç dolanmış küçük kil figürler vardı. Bir adam, küçük bir ocağın üstünde birkaç demir tencerenin kaynadığı bir masanın gerisindeydi.

Kaplardan duman yükseliyor, sıcak geceyi daha da ısıtıyordu. Masanın üzerine tutam tutam otların, çiçeklerin yanı sıra köşesi kırık bir seramik huni ve birkaç boş Johnny Walker ve Jim Beam şişesi vardı.

Boş şişelerden birine kepçeyle karışım dolduran adam başını kaldırıp baktı. Uzun saçlarına aklar düşmüştü ve ona gülümsediğinde, Tomasa adamın dişlerinden birinin altın olduğunu gördü.

“Bunun içinde hindistancevizi yağında kaynatılmış tam yüz şifalı nebat var,” dedi adam, tencerelerden birini göstererek. “*Haplas*, her derde devadır.” Sonra bir başkasını işaret etti. “Bu da *gayuma*, aşk ya da şans için.”

“*Lolo*,” dedi Tomasa başını hafifçe eğerek. “Kız kardeşim için bir şeye ihtiyacım var. Bir *enkanto* ona âşık oldu ve şimdi hasta.”

“Lanetleri bozmak için. *Sumpa*, panzehir.” Üçüncü bir tencereyi gösterdi.

“Ne kadar?” diye sordu Tomasa, elini cebine atıp.

Adamın gülümsemesi daha da genişledi. “Önce aradığın kişi olup olmadığımı bilmek istemez misin?”

Tomasa kararsızlık içinde kaldı. Neydi doğru yanıt?

“Ağzındaki ne?” diye sordu adam.

“Çekirdek. Erik almıştım da,” diye yalan söyledi.

“Burada meyve yememelisin,” dedi adam elini uzatıp. “Tükür buraya. Bir göreyim.”

Tomasa başını iki yana salladı.

"Hadi," dedi adam. "Eğer bana biraz olsun güvenmezsen, kız kardeşini iyileştireceğimi nereden bilebilirsin ki?"

Tomasa duraksadı ama aklına ateşler içindeki, solgun Eva geldi. Altın kolyeyi adamın avucuna tükürdü.

Adam kıkır kıkır güldü, boğazından kuru bir ses yükseldi. "Düşündüğümünden de zekiymişsin."

Buna sevinse mi, üzülse mi bilemedi.

Manananbal'ın parmaklarından biri atılıp, alnına yağ sürdü. Kendini kötü hissetti Tomasa.

"Ne yaptın sen?" diye sordu güçlkle. Sesi, duman kadar kesif ve yavaştı.

"O suratla bile fena et parçası değilsin. Bin tane iksire yetecek kadar çıkar."

Adamın söyledikleri Tomasa'ya saçmalık gibi geliyordu. Başı dönmeye başlamıştı ve tüm istediği yere oturup dinlenmekti. Ama altın dişli adam onu kolundan tutmuş, tezgâhından uzağa sürüklüyordu.

Tökezledi, satıcıların arasında koşmakta olan, geniş hasır şapkalı bir adama tosladı. Adam onu tutunca, gözlerinin çimen kadar yeşil olduğunu gördü Tomasa.

"Sen," dedi demir gibi ağır bir sesle. Sendeledi, dizlerinin ve ellerinin üzerine düştü. İnsanlar birbirlerine bağıryorlardı ama durum o kadar kötü değildi, hiç değilse hiç kimse onu kaldırmaya çalışmıyordu. Kolyesi tozun toprağın içine, yanı başına düşmüştü. Kendini zorlayarak onu aldı.

Peri, *mananambal*'ı itekleyip bir şeyler söyledi ama Tomasa pek bir şey anlayamadı, çünkü tüm sözcükler birbirine giriyor gibiydi. Yaşlı adam da periyi itti, sonra *enkanto*'nun elini bileğinden kaptığı gibi, altın dişle ısırıldı.

Peri acı içinde bağırdı, yumruğunu kafasına indirdiği gibi ihtiyarı yere devirdi. Isırılan kolu hareketsiz kalmış, öylece sal-

lanıyordu.

Tomasa ayağa kalkmaya, kendisini kapıp götürmekle tehdit eden o ağırlığa karşı mücadele etmeye çabaladı. Bir şeyler yanılttı. Bunu ona iksir satıcısı yapmıştı. Adama bakıp gözlerini kıstı.

Mananambal sırtttıkça dişi projektörün ışığında parlıyordu.

“Hadi gel,” dedi ona uzanıp.

“Beni yalnız bırak,” dedi geri giderken tökezleyerek. Daha düşmeden, *enkanto* onu sağlam koluyla yakaladı.

“Bırak gitsin,” dedi *enkanto*, “yoksa seni lanetleyip köre, topala ve daha da kötüsüne çeviririm.”

Yaşlı adam güldü. “Ben lanet bozucuyum, seni aptal.”

Peri tezgâhtan kaptığı bir Jim Beam şişesini vurup kırdı. Elinde şişenin çentikli, kırık boynunu tuttu. İpince gülümsedi. “Büyüyle hiç uğraşmayacağım o zaman.”

Yaşlı adam sustu. Tomasa’yla peri, beraberce gece pazarından güçlkle çıktılar. Müzik uzaklarda kalınca, bir balete ağacının altına çöktüler.

“Neden?” diye sordu hâlâ biraz başı dönen Tomasa.

Peri ona baktı, yanıt vermeden önce duraksadı. “Gece pazarına tek başına gelmek yürek ister.” Küçük bir kahkaha attı. “Başına bir şey gelse sorumlusu ben olurum.”

“Ben de kendimi sadece aptal sanıyordum,” dedi Tomasa. Kendini aptal gibi hissediyordu. “Lütfen bir son ver buna, bırak kardeşim iyileşsin.”

Peri, “Hayır,” dedi ansızın, ayağa kalkarak.

“Onu gerçekten sevsen iyileşmesine izin verirdin,” dedi Tomasa.

“Ama onu sevmiyorum ki,” dedi *enkanto*.

Tomasa bu sözlerden ne anlam çıkaracağını bilemedi. “Öyleyse ona niye eziyet ediyorsun?”

“İlk başta onu cezalandırmak istemiştim ama artık umurumda değil. Beni, o hasta olduğu için ziyaret ettin,” dedi utanmış bir tebessümle. “Beni ziyarete gelmeni istiyorum.”

Bu sözler Tomasa’ya darbe gibi indi. Şok, öfke ve onu neredeyse konuşamaz hale getiren tehlikeli bir zevk birbirine karışmıştı. “Bir daha gelmeyeceğim,” diye bağırdı.

“Geleceksin,” dedi *enkanto*. Kendini ağacın dallarından birine çekti, sonra ayağını dolayıp daha yukarı tırmandı ve gür yeşil yaprakların arasında gözden kayboldu.

“Seni hiç affetmeyeceğim.” Tomasa böyle haykırmak istiyordu ama ancak bir fısıltı döküldü ağzından. Uzaktan duyulan radyo sesi ve kibar gece meltemi dışında bir yanıt gelmedi.

Elleri tir tir titriyordu. Başını eğip baktığında altın zincirin hâlâ parmaklarına dolanmış olduğunu gördü.

Ansızın, durduk yerde aklına bir plan gelmişti. Gerçekleşmesi olanaksız, gülünç bir plan. Altın kolyeyi avucuna alıp sıktı, keskin köşelerinin etine battığını hissetti. Bir ok gibi atıldı, kasabadan geçti, çalıların, sarmaşıkların arasından dolanıp demirhindi ağacına geldi.

Oraya vardığında peri dallardan birinde oturuyordu. Kaşları hafifçe kalktı ama gülmsedi. Tomasa da gülerek yanıt verdi.

“Kabalık ettim,” dedi. Bir yandan da perinin, gözlerinde yapacağı şeyden değil de yapmış olduklarından dolayı duyduğu pişmanlığı okumasını umuyordu. “Özür dilerim.”

Peri aşağı atladı, dengesini korumak için tek koluyla ağacın gövdesine tutundu. “Geldiğine sevindim.”

Tomasa yaklaştı. Bir elini yaşlı adamın periyi ısırığı yere götürdü. Diğer elini yumruk yaptığını perinin fark etmemesi için dua ediyordu. “Kolun nasıl?”

“Fena değil,” dedi peri. “Zayıf. Ama artık biraz hareket ettirebiliyorum.”

Tomasa kendini hazırladı, onun yüzüne baktı ve elini koltundan yukarı, omzuna ve boynuna kaydırıldı. Perinin yeşil gözleri kısıldı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordu. “Bir tuhaf davranıyorsun.”

“Öyle mi?” İdare edecek bir açıklama aradı. “Belki de iksirin etkisinden hâlâ kurtulamamışımdır.”

Peri başını iki yana salladı. Siyah saçları kızın sol koluna değip ürpermesine neden oldu.

Tomasa diğer elini perinin boynuna götürdü, iki elini de onun ensesine koydu.

Peri onu itmediyse de vücudu kaskatı kesilmişti.

Derken Tomasa olanca hızıyla zinciri onun boynuna, altından bir boğma ipi gibi geçirdi.

Kolye takılırken peri boğulur gibi oldu. Sonra Tomasa geriledi, demirhindi ağacının köklerine takıldı. Peri ellerini boğazına götürdü ama altına dokunmasına kılpayı kala durdu.

“Ne yaptın sen?” diye sordu.

Tomasa tozun toprağın içine çökmüş, geri geri ondan uzaklaşıyordu. “Kız kardeşimin üstünden lanetini kaldır.” Sesi, kendi kendine bile buz gibi geliyordu. Aslında ne yaptığını bilmiyordu.

“Bu benim hakkım! Bana hakaret etti.” Peri boynundaki kolyeyle güçbela yutkundu.

Hakaret mi etmişti? Tomasa az daha gülecekti. Sadece bir peri, bir kızın ağacına zarar vermesine göz yumarken bir diğer kızı lanetleyebilirdi. “Onu iyileştirene kadar zinciri boynundan almayacağım.”

Enkanto’nun gözleri öfkeyle parladı.

“Lütfen,” dedi Tomasa.

Peri yere baktı. Tomasa artık onun yüzünü göremiyordu. “Eve gittiğinde kız kardeşin daha iyi olacak,” diye mırıldandı.

Tomasa biraz daha yalaştı. “Doğruyu söylediğini nereden bileyim?”

“Çıkar şunu boynumdan!” dedi peri sertçe.

Tomasa başka bir şey daha söylemek istiyordu ama perinin boynunun arkasına uzanıp zinciri çözerken sözcükler boğazına dizilmişti. Kaçıp gitmesi gerektiğini biliyordu. Yenmişti onu ve biraz daha orada durursa, perinin onu lanetleyeceği garantiydi. Ama kıpırdamadı yerinden.

Peri bir süre onu izledi, ikisi de ses çıkarmadılar. “Bu çok...” dedi peri nihayet.

“Büyük şanssızlıktı,” diye tamamladı Tomasa.

Peri, yanaklarını ısıtan kısa, yumuşak bir kahkaha attı. “Gerçekten gelip seni görmemi mi istedin?”

“İstedim,” dedi peri, burnundan soluyup.

Utangaç bir şekilde güldü. Kolyeyi elinde top haline getirdi, sonra ırmağa doğru savurdu.

“Biliyor musun,” dedi peri, onun bileğini tutup kendi omzuna koyarak. “Biraz önce, elin tam buradayken, beni öpeceğini sandım.”

Yüzü alev alev yanıyordu. “Belki de keşke öpseydim diyorumdur.”

“Geç kalmış sayılmazsın,” dedi.

Dudakları ekşiydi ama ağzı tatlıydı.

Tomasa eve döndüğünde gökyüzü pembeydi, kuşlar ağaçlardan ötüyordu. Eva çoktan uyanmış, kahvaltı masasına kurulmuş, yumurta yiyordu. Tümüyle iyileşmiş görünüyordu.

“Neredeydin?” diye sordu Rosa, Eva’nın çayını tazeleyerek. “Kolyen nerede?”

Tomasa omuz silkti. “Kaybettim herhalde.”

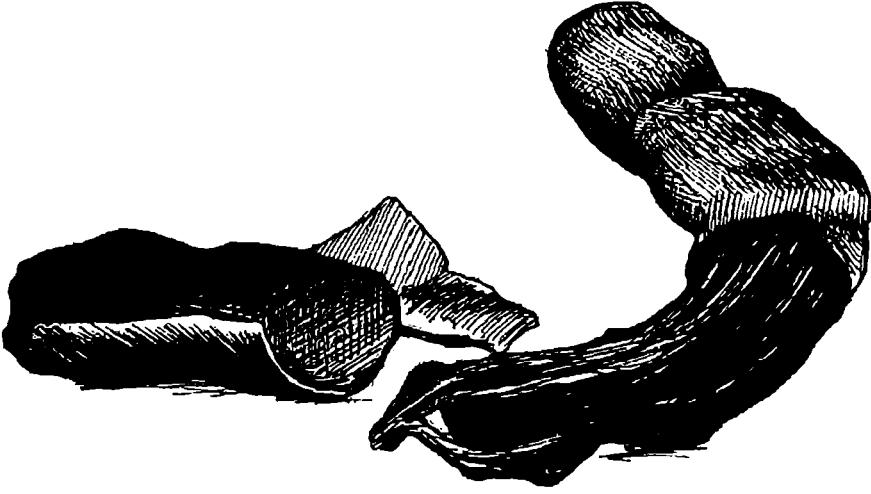
“Tüm geceyi dışarıda geçirdiğine inanamıyorum.” Eva ona

fesat bir gülücük fırlattı.

“Mananambal,” diye fısıldadı Rosa, mutfağa dönerken. Tomasa az daha durup ona ne demek istediğini soracaktı ama gerçek öyle anlamsızdı ki, tüm tahminleri boşa çıkardı.

Üst katta, Tomasa komodinden ezilmiş demirhindi meyvesini aldı. İlk karşılaşmalarında perinin söylediği hâlâ aklındaydı. *Bunu yiyen sana âşık olur.* Aynaya, kan kadar parlak doğum lekesine, öpüşmekten tahriş olmuş dudaklarına, yüzüne yayılan gülünç tebessüme baktı.

Ezilmiş parçaları kabuğundan ayırdı, kurumuş meyveyi damarların arasından kurtardı. Tatlı kahverengi meyveyi lokma lokma ağzına götürdü ve yuttu.

Köpek Kral

Her kış kurtlar açlık yüzünden Arn dağlarından inip kuzeydeki şehirleri çevreleyen ormanlara yayılırlar. Ordular kadar büyük sürüler halinde avlanırlar ve kocaman bir dalganın kum tepelerine vurması gibi, yollarının üzerindeki kasabaları istila ederler. Köylüler pencerelerine tahta çakarak kapatabilir ve ateşlerini güçlendirebilirler, ama kurtlar daha zekidir. Kurtların iki bacaklarının üzerinde kalkıp insanlar gibi koşabildikleri, hünerli parmaklarıyla menteşeleri koparabildikleri, anahtar deliklerinden vaatlerde bulunup yakarabildikleri, aslında hiç de göründükleri gibi olmadıkları söylenir.

Baharda koca kasabalar bomboş, kapılar aralık, çarşılar kir ve tüy içinde, fincanlar ve tabaklar hâlâ masanın üstünde, beyaz kemikler ise şöminede yığılı bulunduğunda, insanlar bunları ve yanı sıra başka bir sürü şey söylerler.

Ama yüksek duvarların ve demir kapıların ardındaki Dunbardain kasabasında hanımlar cesaret gösterisi ve doğurganlık ilanı olarak mücevherli kurt parmakları takarlar. Erkekler salonlarını süslesin diye kurt heykelleri sipariş verir. Ve köpek dövüşlerinde herkes kurtlara tezahürat yapar. Şehirliler kendilerini küçük kasabalardan ve onların boş, kirli yataklarından uzakta hissetmeyi severler.

Her yıl kurtlar kapanlara yakalanırlar ya da çok nadiren yavruları bulunur ve gösterişli bir şekilde ölmeleri için şehre getirilir. İblisler kadar kara ve zarif olan Arn kurtları göz alıcıdır; rakiplerinin boğazını parçalarken seyircileri izleme gibi rahatsız edici bir huyları vardır. Şehir sakinleri köpek dövüşlerinden hem rahatsız olur hem de kendilerini dokunulmaz hissederler; kafese kapatılmış kurt korkunç olabilir, ama sonuçta, kafestedir. Köpek dövüşleri herkesin katıldığı büyük olaylardır, rakip olarak dünyanın dört bir yanından en iyi cins köpekler getirilir. Havadaki pahalı ve egzotik yiyeceklerin hoş kokusu insana tehlikenin sadece bir diğer albenili baharat olduğu hissini verir.

Dunbardain kralı halkından geri kalmamak için kendine yavru bir kurt edinmiş ve onu daimi refakatçisi olmak üzere eğitmiştir. Elienad, der ona kral. Bir kurta sahip olmak çok prestijlidir; yabancı, büyük bir efendinin oğlunu kendine köle yapmaktan farksızdır. Kurt çok da terbiyelidir. Kralın masasının altında yatar, kralın elinden zarifçe yiyecek kırıntıları yer ve kalın, siyah tüylerini saraydaki hanımların kabartmalarına izin verir.

Masa örtüsünün kadife kıvrımları yatak perdeleri gibi kurdun etrafını sarar; kurt orada, saraylıların ve yabancı elçilerin mücevherli, saten terlikleri arasında yayılır.

Kralın masasının altı sırlar mekânıdır. Masanın yukarısında herkes kadeh tokuşturup sırtırken orada mektuplar uzatılır, insanlar birbirlerini dürterler, gümüş çatal bıçaklar çalınır, tehditler savrulur. Ama kralın da bir sırrı vardır.

Kurt izliyor ve ıslak gözleri her şeyi kavırıyordu. Bu karanlık yer, ihtişamlı, ıslıl ıslıl balo salonlarıyla ya da içinde girift duvar resimleri ve yaldızlı şamdanları olan ziyafet salonuyla

kıyas bile kabul etmezdi, ama burası onun bölgesiydi. Masanın altında neler döndüğünü bilir ve soran herkese bir bir anlatabilirdi ama bunu sadece tek bir kişi sorardı.

Lord Borodin'in yanında oturan bir kadın elini aşağıya sarkıttı. Kadın küçük bir bildircin kanadı uzatırken şişman bir yakut parladı. Kadının parmakları yağdan ıslıl ıslıldı.

Bir keresinde Elienad, Lord Nikitin'in elinden acımtırak bir dilim domuz pastırması almış, bir hafta boyunca hasta gezmişti. O karşılaşmadan ders alması gerektiğini biliyordu, ama yiyeceğin kokusu ağzını sulandırmıştı. Kanadı mümkün olduğunca nazik bir şekilde aldı. İnce kemikler ağzını tuz ve ilik tadıyla doldurarak dişlerinin arasında kolayca ezildi. Bu iştahını kabarttı, koparma ve parçalama isteğiyle midesini acıttı. Kadın, kurdun elini yalayıp temizlemesine izin verdi.

Dunbardain Şatosu'nda yaşayan bir de oğlan vardır ama hiçbir uşak onun hangi odada uyuduğundan emin değildir. Oğlan, bir asilzadenin oğlu olamayacak kadar eski püskü giysiler giyer; ne bir uşak giysisi kuşanmıştır ne de bir seyisin paçavralarını. Öğretmenleri, gözden düşmüş ya da saygınlığını yitirmiş bilim adamlarıdır: Dersleri sırasında uyuyakalan sarhoşlar ve kaçıklar. Saçları aşırı uzundur, pantolonuysa aşırı dar. Annesinin kim olduğu ya da sarayda cirit atmasına neden izin verildiği konusunda kimsenin bir fikri yoktur.

Ölmeye başladıklarında, ilk suçlanan köpek dövüşlerinin patronu olur. Ne de olsa, kurtlarından birinin serbest kalmasına izin verdiyse bunu muhafıza bildirmesi gereklidir. Ama adam bütün kurtlarının kafeslerinde zincirli olduklarını iddia eder ve inanmayanlara göstermeyi önerir. Bağırsakları deşilmiş ve etinden lokmalar koparılmış ilk çocuğun başında dururken bile

bunu yapanın, onun kurtlarından biri olamayacağını savunur.

“Bütün şu küçük ısırıklara baksanıza,” der adam, burnunu kokulu bir mendille kapatıp gümüş bir bastonla işaret ederek. “Nasıl öldüreceğini bilmiyormuş. Sizce benim kurtlarım böyle tereddüt etselerdi kazanabilirler miydi?”

Hâlâ kurtlara yavrularken bağlanacak kadar genç olan ve içlerinden biri öldüğünde kendinden geçinceye kadar ağlayan yardımcısı, üç adım gerileyip bir çalı çitin arkasına kusar.

Ne ikinci çocukta tereddüt izleri vardır, ne üçüncüde ne de dördüncüde. Pencerelemin dışındaki karanlık, çevik silüetlerin ve kilitlerden gelen fısıltıların söylentileri, şehre bir salgın gibi yayılır.

“O hayvanı öldüren her kim olursa olsun, benden sonra tahta o geçecek,” der kral.

Bu açıklama sırasında bir grup şövalye oradadır ve içlerinden biri, kralın favorisidir. Toran’ın babasını tanımaktadır kral; serpilip önünde duran sert görünümlü genç adama dönüşürken oğlana göz kulak olmuştur. Toran daha önce kuzeyde kurtları öldürmüştür. Herkes kralın, bu kurdu öldürenin ve tahta geçenin Toran olmasını umduğunu bilir.

Diğerleri ayrılırken Toran krala doğru yürür. Kralın kurdu dişlerini gösterir, boğazının derinliklerinden gelen bir ses çıkarır. Kral duraksar.

“Kes şunu, Elienad,” der, dizini kurdun burnuna vurarak. Saray efradı bakıp kalır. Herkes aynı şeyi düşünür ve kral bunu anlar, yüzü kızarır.

“Yanınızdan hiç ayrılmaz, öyle değil mi?” diye sorar Toran. Kral öfkeli bir şekilde gözlerini kısar, ama sonra farkına varır ki Toran ona, suçluluk belirtisi gibi görünecek bir itiraza gerek olmadan konuşma şansı vermektedir.

“Tabii ki öyle,” der kral. “Ya benimledir ya da kilit altın-

da.” Bu doğru değildir ama kral bunu öyle bir otoriteyle söyler ki, doğru gibi görünür. Saray efradı daha sonra, kralın yokluğunda konuşacaktır. Kralın kurdunu gizlice saraya dönerken gördüklerini; kralın kurdunun yakınlardaki bir çocuğun katili olabileceğini; besleyip şımarttıkları, okşadıkları kurdun bir katil olamayacağını. Elienad oturur, bir pençesinin etrafındaki tüyleri sanki kaşınıyormuş gibi çiğnemeye başlar. Bakışlarını yere çevirmiştir.

Toran konuşsun mu, sussun mu bilemeden başını öne sallar. Kral da hafif bir tebessümle başını bir kez sallar.

“Benimle yürü,” der kral.

İki adam peşleri sıra giden kurtla birlikte dolambaçlı koridorların birinden yürürler.

“Onu göndermenin zamanı geldi,” der kralın saray nazırı hafifçe. Adam yaşlıdır ve her zaman çok üşür; ellerini sürekli yıkıyormuş gibi eklemlerini birbirine sürterek ateşe yakın oturmaktadır. “Ya da onu dövüştür. Bu onu iyi bir dövüşçü yapar.”

“Elienad kimseyi öldürmedi,” der kral. “Hem işe yarıyor. Bunu inkâr edemezsin.”

Saray nazırı kralın babasına hizmet etmiştir ve kral çok inatçı bir çocuk olduğunda ona belli bir şekilde bakar. Saray nazırı şimdi krala o bakışlardan birini atar.

Kral artık çocuk değildir. Kendine biraz daha şarap koyar ve bekler.

“Henüz sadece halktan kişiler öldürüldü,” der saray nazırı sonunda bezgince iç çekerek. “Bir asilzade ölür de sakladığın şeyin ne olduğu açığa çıkarsa...”

Kral kupasından koca bir yudum alır.

Yaşlı adam ateşe bakar. “Onu o kadar uzun süre yanında tutmamalıydın. Ondan ayrılmak sadece daha zorlaştı.”

“Evet,” der kral usulca. “Neredeyse yetişkin oldu.”

“Bir de şu öğretmenler. Bunun çok büyük bir risk olduğunu söyledim hep. Ne için peki? Kulak kabarttığı şeyleri yazabilsin diye mi?”

“Bilgili bir casus daha iyi bir casustur. Ne için dinleyeceğini bilir. Kimi takip edeceğini de.” Kral ağzını ovuşturur. Yorgundur. Saray nazırının gitmesini diler.

“Yıllar önce onu buraya getirdiğinde bana anlattığın şu hikâye. Bana yine bunun gerçek olduğunu söyle. Satın aldığında onun ne olduğunu bilmediğini. Onu *satın aldığı*.”

Kral sessizdir.

Kral, kurdunun, soğğun kalbine sızmasına izin vererek kapının dışındaki soğuk taşın üzerinde yattığından habersizdir.

Oğlanın odası perdelerin ve bir yana hareket eden bir kitaplığın arkasında gizlidir. Pek az insan odayı nasıl bulacağını bilir. Odanın içerisinde oymalı bir yatak, bir çocuğa göre bir yatak vardır ve Elienad artık bacaklarını sığdırmak için dizlerini bükme zorundadır. Hiç pencere ya da mum yoktur, ama ıslak gözleri, masanın altını ya da şatonun labirentini nasıl görüyorsa burayı da o kadar iyi görür.

Kral içeri girdiğinde kitaplığı açar ve ışık küçük odayı doldurur. “Ne öğrendin?” diye sorar.

“Bukleleri olan şu güzel kadın. İsmi A harfiyle başlıyor galiba ve mor giymeyi seviyor. Kocasını zehirlemek istiyor.” Oğlan konuşurken küçük bir tahta bloğunu oymaktadır. Yeteneklidir; kral minyatür bir şövalye başlığı olduğunu anlar bunun.

“Bunu yapmayı sana kim öğretti?” diye sorar kral, bıçağı işaret ederek.

Elienad zarif omuz silker. “Hiç kimse.”

Bu pek mümkün görünmez ama bunun kralı rahatsız et-

mesi için bir sebep yoktur. Yine de eder. Oğlan geçenlerde on üçüne girmiştir ve kral o yaşını aklına getirince bir sürü yalan söylediğini anımsar. Elienad'ın çenesi bir yıl öncesine göre daha sağlam görünmekte, zayıf kolları bir yetişkinin yağsız, sert kollarına dönüşmektedir. Yakında kral oğlanın yaptıklarından çok daha az haberdar olacaktır.

“Bunu yapmaya niyetli mi?” diye sorar kral, “yoksa sadece lafta mı?”

“Amadine,” der oğlan. “Şimdi ismini hatırlıyorum. Tadı gizlemek için pudra ve bal satın almış. Adamın sanki hastalanmış gibi görüneceğini söylüyor. Arkadaşları onunla çok gurur duyuyorlar. Kendi kocalarını öldüremeyecek kadar korktuklarını söylüyorlar.”

Oğlan tereddüt ederek başını kaldırıp krala bakar ve kral, Elienad bir insan çocuğu olsaydı onu sarhoş bilginler ve kralın kendisi dışında hiç arkadaşı olmadan bir casus olarak yetiştirmek iğrenç olurdu diye düşünür.

“Devam et,” der kral. “Bana söyleyeceğin başka bir şey var mı?”

Oğlan başını bir yana yatırır. Saçları uzamıştır. “Annem kimdi?”

“Bilmiyorum,” der kral başını iki yana sallayarak. Oğlan çok küçükken bu hikâyeyi defalarca öğrenmek istemiştir ama uzun zamandır sormamıştır. “Senin bana nasıl avcılar tarafından getirildiğini ve seni onlardan satın aldığımı anlatmıştım.”

“Çünkü elini yalamıştım,” dedi oğlan. “Yavruların sonuncusuydum. Diğer yavrular açıkta kaldıkları için ölmüşlerdi.”

Kral yavaşça başıyla onaylar; oğlanın sesinde yeni bir şey vardır, hesapçı bir şey.

“Bu hikâye gerçek değil,” der oğlan.

Kral kızgın olması gerektiğini düşünür ama hissettiği şey paniktir. “Ne demek istiyorsun?”

Oğlan çok sakindir, çok durgundur. “Bunu sesinden anlayabiliyorum. Bu gerçek bir hikâye değil, ama hangi kısımların gerçek olmadığını söyleyemem.”

“Beni sorgulayamazsın,” diye buyurur kral ayağa kalkarak. “Ben sorgulanmam.” Masaların altında yatan, yalan cümleleri dinleyen Elienad’ı düşünür. Duraksamaları, mimikleri, gerilmiş kasları izleyen. Kralın konuştuğundan bile bihaber olduğu bir dili öğrenen.

“Erkek ve kız kardeşlerim dövüşlere gittiler mi?” diye sorar oğlan ve sesi biraz titrer. Tahtayı ve bıçağı yatağın üzerine atıp ayağa kalkar. “Beni bulan sen miydin? Belki de annemi sen vurdun? Lütfen, sadece anlat bana.”

Kral cevap veremeyecek kadar korkmaktadır, bazı hareketlerin onu ele vereceğinden korkar. Uzun adımlarla yürüyerek odadan çıkar. Arkasına bakınca Elienad’ın arkasından gelmediğini görür.

“Öfkelenmeyeceğim,” der oğlan usulca, kapı kapanırken.

Kralın kalbi öylesine hızlı atmaktadır ki koridordaki herkesin bunu duyduğunu düşünür. Onun açısından bu, onu kovalayan bir şeyin donuk gürültüsüdür, o hızlandıkça daha da hızlanan bir şeyin.

O gece geç saatte oğlan odasından ayrılır ve tahtın bulunduğu büyük salona çıplak ayakla sessizce yürür. Kadifenin üzerine oturur, ellerini oymalı ahşabın üzerinde gezdirir. Artık bir masanın altına sinmediğini hayal eder. Her bir saraylının gözlerinin içine baktığını hayal eder.

Şövalyeler her akşam atlarını kasabaya sürüp ava çıkarlar. Şafak vaktine kadar sokaklarda devriye gezerler ve elleri boş geri dönerler.

Bir gece saraylılar narin bir makinedeki dişliler gibi görünen karmaşık bir dansta fırıl fırıl dönerlerken Toran saraya girer, zırhı ıslak ve kırmızıdır. Hanımlar, kanı görünce çılgı basarlar ve dansçıların çemberleri bir anda dağılıverir.

Kralın yüzü yorgunluktan kıpkırmızıdır. “Bu ne cüret?” diye sorar ama Toran onu önemsemiyormuş gibi görünür, tek dizinin üzerine çöker.

“Canavar bana saldırdı,” der şövalye, başı hâlâ önüne eğiktir. “Dövüştük ve pençelerinden birini kesmeyi başardım.”

Lekeli, dokuma bir çanta açar ama içinde korkunç bir pençe yoktur. Onun yerine, uzun, narin parmaklı zarif bir el vardır, bir ucundan kesilmiş et ve ayrılmış kemik hariç rengi soluktur. Ve bir parmakta kocaman, yakut bir yüzük vardır.

Başka çılgınlıklar yükselir. Elienad kan ve korku kokusu alır ve bu kokuların karışımı, içinde çöreklenmiş bir şeyi uyandırır.

Toran çantayı yere bırakır, ayağa kalkar ve geriler. “Majesteleri,” diye kekeler.

Elienad usulca yakına sokulur. Saraylılar ondan ürkerler.

“Bu el bir kurda mı ait?” diye sorar kral, hâlâ bir şekilde işin buraya varmadığını umarak.

Kapının ağzında oyalanan, kralın sözünü kesmeye cesaret edemeyen Toran’ın adamlarından biri öne çıkar. “Öyleydi. Hepimiz onu gördük. O şey, Pyter’ı öldürdü.”

“Bütün söylentiler doğru! Yaratıklar aramızda dolaşıyor!” der Leydi Mironov, bayılıp yere düşerken. Bayılma konusunda deneyimlidir ve kocasıyla erkek kardeşi tarafından kolayca yakalanır.

“Ciddi bir şekilde yaralanmış,” der kral. “İzi sürülüp yok edilecek.” Yaratığın sorgulanmadan önce öldürüleceğini ummaktadır. Yaratığın söyleyebileceği şeyleri duymak istemez.

Gerçek pahasına da olsa, krallığında emniyette olunduğu ya-nılsaması olmalıdır.

Kral yüzüğü ya da onu takanı hatırlamaz, ama Elienad ha-tırlar. Kırmızı taşı ve masanın altında yalayıp temizlediği eli anımsamaktadır.

Elienad kadını, kokusunu takip ederek Lord Borodin'in ahırla-rının arkasında bulur. Oğlan geçerken atlar ağıllarında kımıl-dayıp hafifçe kişnerler. Kadının kanı etrafındaki buzlu zemini sıırılsıklam etmiştir ve birisi etrafa zehirli böğürtlenler saçmış gibi, karda parlak kırmızı delikler açmıştır. Kadın bir at batta-niyesine sarılıdır, pıhtılaşmış kan yüzünden kaskatı olmuştur battaniye. Saçına toz toprak ve incecik dallar takılıdır.

Oğlanı hiç insan yüzüyle görmemiştir ama onu tanıyiverir. Solgun ağzı bükülüp tebessüm eder. "Saraydan çıkmama izin verdiklerini bilmiyordum," der. Ölürken bile çok güzeldir.

"Vermiyorlar," der oğlan ve kadının yanma diz çöker. "Bana kolunu ver."

Kuşağını olabildiğince sıkı bir şekilde kolun etrafına sarar ve kanama azalır. Muhtemelen çok geçirir ama oğlan yine de yapar bunu.

"Bizim gibi olmak, hiç sona ermeyen bir açlık demek. Mi-demi kemiriyor." Kadının gözleri tuhaf görünmektedir, gözbe-bekleri genişlemiş ve siyahtır.

"Nereden geldin?" diye sorar oğlan, kadına. Başını döndü-ren kanının kokusu varken açlık hakkında konuşmak istemez.

"Ormanlardan," der kadın. "Oğlumu yakaladılar. Onu bul-manın kolay olacağını düşünmüştüm. Daha önce hiç şehir gör-memiştim bile."

Oğlan umut etmekten kendini alamaz. "Benim gibi. Beni buraya..."

Gerçek pahasına da olsa, krallığında emniyette olunduğu yansaması olmalıdır.

Kral yüzüğü ya da onu takanı hatırlamaz, ama Elienad hatırlar. Kırmızı taşı ve masanın altında yalayıp temizlediği eli anımsamaktadır.

Elie nad kadını, kokusunu takip ederek Lord Borodin'in ahırlarının arkasında bulur. Oğlan geçerken atlar ağıllarında kımıldayıp hafifçe kişnerler. Kadının kanı etrafındaki buzlu zemini sıırılsıklam etmiştir ve birisi etrafa zehirli böğürtlenler saçmış gibi, karda parlak kırmızı delikler açmıştır. Kadın bir at battaniyesine sarılıdır, pıhtılaşmış kan yüzünden kaskatı olmuştur battaniye. Saçına toz toprak ve incecik dallar takılıdır.

Oğlanı hiç insan yüzüyle görmemiştir ama onu tanıyıverir. Solgun ağzı bükülüp tebessüm eder. “Saraydan çıkmana izin verdiklerini bilmiyordum,” der. Ölürken bile çok güzeldir,

“Vermiyorlar,” der oğlan ve kadının yanına diz çöker. “Bana kolunu ver.”

Kuşağını olabildiğince sıkı bir şekilde kolun etrafına sarar ve kanama azalır. Muhtemelen çok geçtir ama oğlan yınc ile yapar bunu.

“Bizim gibi olmak, hiç sona ermeyen bir açlık demek. Mı demiyorsunuz? O adının gözleri tuhaf görünmektedir” diye yazıyordu. İki siyahtır.

diye sorar oğlan, kadını. Kadını
 asu varken açlık hakkında konuşur
 n der kadın. "Oğlunu düşünmüştüm
 acasını düşünmüştüm" diye kadını devirir ve ışık
 memiştim bile

Oğlan umut etmekte...mini üçüncü kez seslenir ama buraya..." , dans etmekten nasıl tutulmuş oldu-

Kadın, oğlanın yüzünü görür ve güler. Bu ince, zangırdayan bir sestir. "Oğlum öldü. Sen de ormandan falan gelmedin."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar oğlan. İçinde erkek giysileri olan bir çuval getirmiştir. Giysilerin bazı yerleri kadına göre çok bol, bazı yerleri de çok dardır ama sıcak ve kurudurlar.

Kadın, gömleği başından geçirmek için uğraşır. Omuzları soğuktan titremektedir. "Sen burada, bu şehirde doğdun. Bilmiyor muydun?"

"Anlamıyorum." Bir yanı, kadının konuşmayı kesmesini ister çünkü dönüşürken olduğu gibi boğulmakta olduğunu hissederek. Geriye kalanıysa sadece kadının daha hızlı konuşmasını dilemektedir.

"Bir ayna sana benim yapabileceğimden daha fazlasını söyleyecektir." Kadının sinsi bakışı oğlanı rahatsız eder ama hâlâ kadının ne demek istediğini bilmemektedir.

Oğlan soruları başından savar. "Seni içeriye götürmemiz gerek. Sıcak bir yere."

"Hayır. Ben kendime bakabilirim." Ellerini vücudunun altına sokar. Bir bıçak uzatır. Toran'ın bıçağını. "Bunu almanı ve kralın sandığına koymanı istiyorum."

Oğlanın gözleri kısılır.

"Köpek dövüşlerine gittin mi? Nasıl birbirimize düşürüldüğümüzü, nasıl pis kokulu kafeslerde tutulduğumuzu gördün mü?"

"O çocukları öldürdün sen," der oğlan usulca. "Sonra da onları yedin."

"Bebeklerinin onlardan zorla alınmasının, sonra da eğlenme için öldürüldüklerini öğrenmelerinin nasıl bir şey olduğunu bilmeleri için. *Eğlence için.*" Kadının yüzü o kadar solgundur ki kara benzemektedir. "Kralın sahip olduğu ilk kurt sen değilsin,

ama ilk kurt yetişkindi. Dişi kurt onun evcil hayvanı olacağına öldü. Onun için bir hayvandan başka bir şey değilsin.”

“Anlıyorum,” der oğlan. “Evet, haklısın.” Elienad, kadının soğuk elinden bıçağı alır. Bıçağın yansıtıcı yüzeyinde yüzüne bakar, yüz hatları sanki başka birine aitmiş gibidir. Sesi sadece bir fısıltıdır. “Bir hayvan olduğumu düşünüyor olmalı.”

Kral, sarayından geç saatte ayrılır ve çakır keyif bir şekilde sendeleyerek odasına yürür. Saray halkı kutlamaya devam edecektir, ta ki masaların altına yığılana, rahatlamalarını sağlayan şeyden çok fazla içip ondan hasta olana kadar.

Kral masasının üzerindeki lambayı yakar ve sabah yapacağı konuşmayı yazmaya başlar. Bir sürü rahatlatıcı şey söylemeyi, Toran’ı varisi olarak ilan etmeyi planlamaktadır.

Bir kahkaha işitir. Bu bir oğlanın kahkahasıdır.

“Elienad?” diye sorar kral karanlığa.

Sessizlik olur, sonra da tekrar yakından gelen haylaz bir kahkaha sesi duyulur.

“Elienad,” der kral sertçe.

“Senden sonra kral ben olacağım,” der oğlan.

Kralın eli o kadar şiddetli bir şekilde titrer ki kaleminin ucundaki mürekkep sayfaya saçılır. Sanki ıslak siyah lekeler ona şimdi ne yapması gerektiğini söyleyeceklermiş gibi başını eğip sayfaya bakar.

Oğlan lambanın ışığına yürür, yüzü şeytani bir gülümsemeyle aydınlanmıştır. Beyaz dişlerini gösterir.

“Lütfen,” der kral.

“Lütfen ne, baba?” Oğlan lambanın camını devirir ve ışık söner.

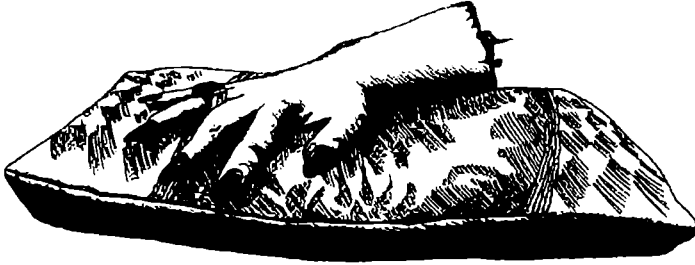
Kral karanlıkta oğlanın ismini üçüncü kez seslenir ama sesi titrer. Yaşını hatırlar, dans etmekten nasıl tutulmuş oldu-

ğunu anımsar.

Bu kez oğlanın kahkahasının kapının yanından geldiğini duyar. Çıplak ayaklar şap şap yere vurarak kapıdan çıkarken ve karanlık koridorda ilerlerken kral ayak sesleri duyar. Saray halkı gibi o da rahatlıktan midesinin bulandığını hisseder.

Kral daha sonra lambaların hepsini yaktığında uzun zaman önce ölmüş olan başka bir kadını ve karanlıkta ona bakan ıslak gözlerini düşünecek. Gözüne uyku girmeyecek.

Sabahleyin taht odasının yolunu tutacak. Orada, kesilmesi gereken siyah saçları olan genç bir oğlanın etrafında toplanmış saraylıları bulacak. Oğlanın yanı başında bir de ceset olacak. Ölü kadının eli kayıp, boğazı ise kesilmiş olacak. Kral, kurdü öldüren her kim olursa olsun ona krallığını vaat ettiğini belli belirsiz anımsayacak. Ve kapan kapanırken, oğlan ona gülümseyecek.

Bakir

Size tekboynuzlar hakkında bir şey söyleyeyim: Onlar peridir, peri kısmına da güven olmaz. Masal kitaplarınızı bir okuyun. Ama belki gökkuşaklarının, pastel saçmalıkların ötesine geçemiyorsunuzdur. O da sizin sorunuz.

Zachary bana bir defasında, eski masallarda peri yiyeceği yiyen ölümlülerin Periler Diyarı'ndan bir daha ayrılamamasının nedenini anlatmıştı. Bu da saçmalık, ama hiç değilse içinde azıcık doğruluk payı var. Aslında, *ayrılabilirler*; ama bir daha hiçbir yiyecek gözlerine güzel görünmez. Normal yemeğin tadı onlar için kül gibidir. O yüzden açlıktan ölürler. Zachary, kendi öykülerine kulak vermeli.

Onunla, arkadaşım Tanya ve onun erkek arkadaşıyla birlikte eski bir binada kalırken tanıştım. Yanında kaldığım en

son bakıcı aileden kaçmıştım, çünkü kalmanın pek bir anlamı yoktu. Kendimi, bu şekilde sonsuza dek yaşarım diye kandırıyordum.

Tanya'nın parlak pembe plastikten yapılmış protez bir bacağı vardı. Yarıları Barbie bebek, yarıları ise bir genç kız gibi görünüyordu. Kısacık, daracık etekler ve apartman topuklu ayakkabılar giyip takma bacağına sergilemekten hoşlanırdı. AŞK parkına takılan her oğlanın adını bilirdi. Bizi de Tanya tanıştırmıştı.

Zachary'nin bende bıraktığı ilk izlenim, güzel bir keş oldu-guydu. Yakışıklı değil de güzeldi, kızların defterlerinin kenarına saplantılı bir biçimde çizdiği oğlanlara benziyordu. Uzun boylu, elmacıkkemikleri çıkık, siyah-kızıl saçları yüzünün iki yanından koca bukleler halinde dökülen bir çocuktur. Bir tenis topu, bir çatal ve üç kaşıkla jonglör-lük yapıyordu. Ayağının dibindeki bir kartonun üstüne, titrek bir el yazısıyla *yiyecek karşılığında her şeyi atıp tutarım* yazılıydı. *Her şey* sözcüğünün altı iki kez eğri büğrü çizilmişti. Keş, diye düşündüm. Tanya onunla hiç yatmış mıydı, merak ediyordum. Onunla yatmanın nasıl olduğunu sormak istiyordum.

Zachary işini bitirip, kâğıt bir bardağın içinde biraz para biriktirince bir süre bizimle takıldı, daha çok da Tanya'nın müzik grubu hakkında anlattıklarını dinledi. Çantasını omzuna atmış, ellerini siyah kotunun ceplerine sokmuş, ağırbaşlı bir biçimde yürüyordu. Tanya'ya bakmıyor, sadece arada bir söylediklerine başını öne sallayarak katılıyordu. Bana da bakmıyordu. İnsanların ona attıkları paralarla bize zencefilli gazoz ısmarladı. İşte, keş olmadığını o zaman anladım çünkü onun kadar muhtaç görünen bir keş asla son parasını, ihtiyacı olan şeyi almaktan başka bir şey için harcamazdı.

Zachary'yi bir dahaki görüşüm halk kütüphanesindeydi.

Ne zaman üşüsek oraya giderdik. Bazen tek başıma gider, *İki Kule*'den bazı bölümler okur, hangi sayfada kaldığımı kotumun iç kısmına not ederdim. Onu, mitoloji ve psikiyatri raflarının arasında, yerde otururken buldum. Ben koridorda yürürken başını kaldırdı, yasadışı bir şey yaparken suçüstü yakalanmış gibi bir süre bakiştık. Sonra o güldü, ben de güldüm. Yanına, yere oturdum.

“Sadece bakınıyordum,” dedim. “Sen ne okuyorsun?” Kütüphanenin yolunun yarısını koşa koşa gelmişim, o yüzden saç derimdeki teri hissedebiliyordum. Korkunç göründüğümün farkındaydım. O ise kuru, hatta soğuk görünüyordu. Teni, sanki parkta tek gün bile geçirmemiş gibi solgundu.

Kucağında açık duran kitabı kaldırdı: *Avrupa Peri Masalları*.

Çenesi hiç kapanmayan insanlara alıştım, konuşmaya değil.

Salağın teki gibi, “Adın Zachary, değil mi?” diye sordum.

Tekrar bana baktı. “Hıhı. Sen de Jen’sin, Tanya’nın arkadaşı.”

“Hatırlamazsın diye düşünmüştüm,” dedim, sonra kendimi aptal gibi hissettim. O sadece gülümsedi.

“Ne okuyorsun?” Cümlemin yarısı ağızımdan döküldüğünde, bunu zaten sormuş olduğumu fark ettim. “Demek istediğim, *hangi* kısmındasın?”

“Tekboynuzları okuyorum,” dedi, “ama bu kitapta pek bir şey yok.”

“Bakireleri severler,” dedim.

İç çekti. “Evet, av sırasında ormana önce genç kızları gönderirlermiş. Tekboynuzu kandırsın, yatmasını, uyumasını sağlasın diye. Sonra oraya gelip hayvanı vurur, bıçaklar ya da boynuzunu keserlermiş. O kız kendini nasıl hissetmiştir, tahmin edebiliyor musun? Sivri boynuz karnına bastırıyor, tazıların sesini duymak için kulaklarını dört açmış.”

Huzursuzca kıpırdandım. Böyle konuşan birini hiç tanımamıştım. “Tekboynuzlar hakkında başka bir şey mi arıyorsun?”

“Orasını ben de bilmiyorum.” Buklelerini bir kulağının arkasına attı. Sonra tekrar bana gülümsedi.

O yaz, ateşliyen görülen bir rüya gibi huzursuz ve sancılıydı. Zachary de bunun bir parçasıydı, parkta ya da kütüphanede görüşüyorduk. Ona, evlatlık verildiğim en son aileden ve ondan öncekinden, yani asıl berbat olanından söz ettim. Tanıştığım oğlanları, çatılarda içki içmemizi anlattım. Güvercinlerin kışları nerede geçirdiğini ve bizim de kışı nerede geçireceğimizi konuştuk. Söz sırası ona geldiğinde öyküler anlattı. Bana bildiğim, eski öyküler olduğu kadar, hiç duymadığım, kulağa eski gelen öyküler de anlattı. Haftanın geri kalanını sigara dilenerek ya da karanlık tiplerle takılarak geçirmemin bir önemi yoktu. Zachary’nin yanıdayken her şey farklı görünüyordu.

Derken bir gün, buz gibi yağmurda sıcak çay alabilmek için ceplerimizi yoklarken ona nerede yattığını sordum.

“Şehrin dışında, hayvanat bahçesinin yakınında.”

“Berbat kokuyordur.” Sırt çantamın katları arasında yapış yapış bir madeni para daha bulup betonun kenarına, diğer bozuk paraların yanına koydum.

“O kadar da değil. Rüzgâr doğru yönde esiyorsa tabii.”

“Peki, ta oralarda tek başına nasıl yaşıyorsun? Biriyle mi kalıyorsun yoksa?” Bunu hâlâ bilmemem tuhaf geliyordu.

Sağına soluna iplikler yapışmış birkaç bozuk para daha çıkardı, sonra gözünü bana dikti. Dudaklarını azıcık aralamıştı, öyle dikkatli bakıyordu ki beni öpeceğini sandım.

Onun yerine, “Sana delice bir şey anlatayım mı? Ama harbiden inanılacak gibi değil,” dedi.

“Tabii ki. Ben de sana acayip şeyler anlatmışımdır.”

“Bunun gibisini değil. Gerçekten böylesi olamaz.”

“Tamam,” dedim.

İşte bana ondan o zaman söz etti. Bir dişi tekboynuz. Onun tekboynuzu. Şehrin hemen dışında, iki otoyolun kesişiminde onunla birlikte yaşıyordu. Zachary’nin çay parası denkleştirirken anlattığına göre tekboynuz geceleri onu bekliyor, gündüzleri ise ormandaki hayvanlarla takılıyor ya da tekboynuzlar ne yaparsa onu yapıyordu.

“Annem... basbayağı yoldan çıkmıştı. Birileri için hap satar, sonra o kişileri para karşılığında polise gammazlardı. Bir gün bir araba önümüzde durdu, bize binmemizi söylediler. Sanırım pek de şaşırmamıştım. Annemin arkadaşı Gina arabanın arkasında oturuyordu, ağlamış gibiydi. Araba, kızartma yağı gibi, pis kokuyordu.

“Annem onlara beni arabadan indirsinler diye yalvarıp durdu, onlarsa seslerini çıkarmadan sürdüler. Otoyola çıkana kadar pek korkmamıştım doğrusu.

“Bir ormanın kenarında bizi indirip çok uzun süre yürüttüler. Orman devasaydı. Kaybolmuştuk. Yorulmuştum; annem elimden çekiştiriyordu. Dallara takılıp düşüyordum. Dikenler yüzümü çiziyordu.

“Derken yüksek bir ‘pat’ sesi geldi ve daha annem düşmeden haykırmaya başladım. Gina kustu.”

Ne yapacağımı bilemiyordum, o yüzden elimi omzuna koydum. İncecik tişörtünün altında vücudu sıcaktı. Konuşurken bana bakmıyordu bile.

“Anlatacak çok bir şey yok. Beni annemin ölüsüyle karanlıkta bıraktılar, çekip gittiler. Annemin gözleri ay ışığında parlıyordu. Ağladım. Tahmin edebilirsin. Korkunçtu. O anı hep hatırlayıp duruyorum. Önemsiz, ama tüm canlılığıyla gözümün önünde.

“Bir süre sonra ağaçların arasından bir ışığın yaklaştığını gördüm. İlk adamlar geri döndü sandım. Sonra boynuzu gördüm. O beyaz kemiği. Harikaydı, Jen. Öyle büyüleyiciydi ki, elimi kaldırıp onun böğrüne dokundum, tüm sağrısı kan oldu. Çok, ama çok uzun bir süre için, o an dışında her şeyi unuttum. Sanki tüm dünya bembeyaz olmuştu.”

Yüzü kıpkırmızıydı. Koca bir bardak dolusu ballı çay aldık, bardağı sırayla yudumlayarak yağmurda dolaştık. Her zamankinden daha huzursuzdu, bununla birlikte, suskunlaşmıştı da.

“Biraz daha anlat, Zachary,” dedim.

“Bunları sana söylememeliydim.”

Yağmur sağanağa dönüşene kadar sessizce yürüdük, sonra yağış kesilsin diye bir kilisenin girişinde bekledik.

“Sana inanıyorum,” dedim.

Kaşını çattı. “Neyin var senin? Nasıl bir salak böyle bir öyküye inanır?”

Aslında ona inanıp inanmadığımı düşünmemiştim. Bazen insanlar size bir şeyler söyler, siz de anlattıklarına kendilerinin inandığını farz edersiniz. Her zaman doğru olmaları gerekmez.”

Dönüp bir sigara yaktım. “Yalan mı söyledin yani?”

“Hayır, elbette hayır. Bir süreliğine başka şeylerden konuşsak olur mu?”

“Tabii,” dedim iyi bir şey arayıp. “Eve gitmeyi düşünüyordum.”

“O ciğeri beş para etmez üvey babanın, sürtük üvey kız kardeşlerinin yanına mı?”

“Aynen öyle. Yoksa koca kışı nerede geçireceğim?”

Yağmurun hatalı park etmiş arabaları dövmesini izleyerek bir süre düşündü, taşındı.

“Kütüphaneleri mesken tutmaya ne dersin?” dedi gülümseyerek.

Aynı şekilde karşılık verdim. “Kendime babacan tavırlı, saygıdeğer, yaşını başını almış bir üniversite hocası bulup kendimi önüne atabilirim. Onun Lolitası olmayı önerebilirim.”

Bir süre daha öylece durduk, sonra ona, “Belki insanlarla takılmalısın, adi olsalar da. Gece benimle kalabilirsin.”

Başını yerden ayırmadan iki yana salladı.

Mesele kapanmıştı.

O gece, Bobby Diablo’nun gelmesini beklerken Tanya’ya, Zachary’den ve tekboynuzdan söz ettim. Zachary’nin o ağırbaşlı kara gözleri üzerimde değilken öykü çok daha eğlençeliydi. Tanya’yla o kadar güldük ki katılıp kalacağımı sandım.

“Bak,” dedi bana. “Zach delidir, çok eğlençelidir. Herkes sever onu. Ama delinin tekidir işte. Geçen yaz, elindekileri kaç defa düşürdüğüne bakarak yağmur yağıp yağmayacağını anladığını söylemişti.” Sırıttı. “Hem kıza benziyor.”

“Kafayı da tekboynuzlarla bozmuş.” Beni öpeceğini sandığımda nasıl hissettiğimi anımsadım. “Belki kız gibi olanlardan hoşlanıyorumdur.”

Yırtık kapağında ejderha resmi olan *Hobbit* kitabını işaret etti. “Belki delilerden hoşlanıyorsundur.”

Gözlerimi devirdim.

“Ciddiyim,” dedi. “Böyle şeyler okumak içimi karartır. Bizim gibi insanlar... biz bu kitaplarda yer almayız. Onlar bize göre değil.”

Ona öylece bakakaldım. Şimdiye kadar işittiğim en ağır laflardı bunlar.

Çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ardındaki gerçeği göz ardı etmem mümkün değildi.

Fakat Zachary’nin yanındayken, bu öykülerin bana göre olduğunu hissediyordum. Sanki nereden geldiğim önemsizdi,

sokaklarda yaşamanın kahramanca, özel ve sihirli bir yanı vardı. O anda deli olduğu için ondan nefret ettim. Doğruyu gösteren Tanya'dan nefret ettiğimden bile çok.

"Sence aslında ne olmuştur?" diye sordum, çünkü bir şey söylemek zorundaydım. "Annesiyle yani? Neden bana bir tek-boynuz hikâyesi anlatsın ki?"

Tanya omuz silkti. Duygu ve düşünceleri inceleme konusunda iyi değildi. "Biriyle yatmaya ihtiyacı var."

Daha sonra, Tanya'nın erkek arkadaşı dükkândan gelmeden önce Bobby Diablo ellerini Tanya'nın atletinin içine sokmaya çalıştı. Ben de onun kıkırdarak attığı çığlıkları duymazdan geldim, viski genzimi yakıp yumuşatırken, kapkara bir aydınlanma yaşadım. Her şeyin, hatta kuruntuların bile kuralları vardı. Bunları çiğnerseniz sonuçlarına katlanmak zorundaydınız. Pis kokulu halının üstünde uzandım, sigaramın ve tûtsünün kokusunu içime çekip, mucizemi ölçüp biçtim.

Ertesi gün, Tanya'yla erkek arkadaşını birbirlerine düğüm olmuş vaziyette bıraktım. Soğuk, kül rengi gökyüzü tepemde asılı duruyordu. Zachary benden nefret edecek, diye düşündüm ama bu sadece kapılardan parka daha hızlı yürümemi sağladı. Onu nihayet bulduğumda, ıslak sıçanlara ekmek parçası atıyordu. Ben yaklaşınca kemirgenler kaçıştı.

"Bu şeylerin fahişeler kadar cesur olduğunu sanıyordum," dedim.

"Hayır, utangaçlar," dedi. Geri kalan parçaları havaya atıp döndürmeye başladı. Her parçayı bir öncekinden daha yukarı fırlatıyordu.

"Bakirsin, değil mi?"

Sanki ona vurmuşum gibi baktı bana. Ama ekmek parçala-

rı havada dönmeye devam etti, elleri vücudundan bağımsızdı sanki.

O gece Zachary'yi evine kadar takip ettim. Metronun dolambaçlı, idrar kokulu tünellerinden kalabalık vagonlara kadar, daima bir vagon geriden, iki vagon arasındaki çizik, yarı şeffaf camdan seyrettim onu. Metro değiştirdiğinde peşindeydim; televizyonlardaki uyduruk dedektifler gibi gazete arkasına gizlendim. Onu park boyunca, meltemin hayvanat bahçesinin pis kokusunu taşıdığı büyük bir mezarlığa kadar izledim. Arkasından çıkarttığım hışırtıları nasıl duymadığını anlayamıyordum, gazete çoktan gitmişti, sırt çantamı on dakikada bir tekrar omzuma atıyordum. Neyse ki Zachary öyle göz önünde bir yerde yaşamıyordu, en azından buna seviniyordum.

Derken ağaçlık bir yere geldik; tereddüt ettim. Burası bana üvey ailemin yaşadığı yeri anımsatıyordu; her bir ağaçlık, sıra sıra dizili dükkânların tehditkâr sınırıydı. Her yerden tuhaf sesler geliyordu ve sessiz sedasız yürümenin imkânı yoktu. Kapkara karanlıkta onunla birlikte gürültüyle yürümeye zorladım kendimi.

Nihayet durduk. Kalm dallar önünde bir kubbe gibi yükseliyor, yaprakları ise ormanın zemininde sürükleniyordu. Kubbenin altını pek iyi seçemiyordum ama hafif bir ışık var gibiydi. Ya refleks olarak ya da artık beni duyduğu için döndü, fakat yüzünün ifadesi değişmedi. Dalları eliyle araladı, eğilerek altına girdi. Kalbim göğsümde deli gibi çarpıp duruyordu, fazlaca kafein almışım gibi. Fazla düşünmemeye çalışarak yavaşça yaklaştım, çünkü o sırada keşke Tanya'nın evinde olsaydım da onun aşağılayan laflarını dinleseydim diye düşünüyordum; annenizin elmalı turtasını istemek gibi bir şey bu.

Üşümüyordum. Tanya'nın erkek arkadaşının kalın ceketini almıştım. Cebine elimi attığımda kocaman, kirli bir bıçak

bulmuş, kendimi güvende hissetmek için açıp kapıyordum. Yürüyüp dönmeyi düşünüyordum ama kaybolursam aklımı kaçıırırdım. Dalların altından geçip Zachary'nin evine gitmeyi de düşündüm, ama neyle karşılaşacağımı bilmiyordum ve bu her nedense beni karanlıktan bile çok korkutuyordu.

O sırada dışarı çıkıp, "Jen," diye fısıldadı.

Doğrudum. O kadar rahatlamıştım ki, durup düşünmedim bile. Gözleri kıpkırmızıydı, ağlamıştı sanki. Bir elini bana uzattı.

"Tanrım, burası çok korkunç," dedim.

Bir parmağını dudağına götürdü.

Onu neden takip ettiğimi sormadı; sadece elimden tutup ormanın daha da içlerine götürdü. Durduğumuzda bana öylece baktı. Sanki boğazı ağrıyormuşçasına güçlkle yutkundu. Fikir benden çıktı, diye anımsattım kendi kendime.

"Otur," deyip gülümsedim.

"Oturmamı mı istiyorsun?" Her zamanki Zachary gibi konuşması içimi rahatlatmıştı.

"Evet ama önce pantolonunu çıkar."

Duyduğuna inanamamış gibi baktı bana, ama dediğimi yapmaya koyuldu.

"İç çamaşırını da," dedim. Gergindim. Hem de ne gerginlik. Daha önce bunu yaptığımda genelde ya içkiliydim ya da benden bekleneni yapmıştım. Daha önce hiçbir oğlanı baştan çıkarmamıştım. Botlarımın bağlarını çözmeye başladım.

"Yapamam," dedi hafif ışığa bakarak.

"İstemiyor musun?" Bir elini tutup kalçama götürdüm.

Parmaklarını tenime gömüp beni yanına çekti.

"Bunu neden yapıyorsun?" Sesi boğuk çıkıyordu.

Yanıt vermedim; veremezdim de. Önemi yoktu zaten. Elleri –onun ne düşündüğünü umursamayan, o jonglör elleri– kot

pantolonumun düğmeleriyle uğraşıyordu. Öpüşmedik. Gözünü de kapatmadı.

Yapraklar hışırdıyordu, havadaki o zengin ve ıslak fırtına kokusunu alabiliyordum. Etrafımızda rüzgâr şiddetlendi.

Zachary başını kaldırıp önce bana, sonra yüzümden öteye baktı. Yüzü birden ciddileşti. Dönüp baktığımda, toynakları çamurlu beyaz bir at gördüm. Bir an için çok komikti. Altı üstü bir attı işte. Sonra dört nala koşup gitti. Ormanı öyle hızlı yardı ki, tek görebildiğim beyaz kâğıttan kesilmiş, hâlâ koşan bir şekildi.

Ağzımda Zachary'nin nefesini hissedebiliyordum. Suratlarımız daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştı. Gözleri boşluğa bakıyor, o beyazlığı bir anlığına tekrar görmeyi bekliyordu.

"Eşyalarını almak istiyor musun?" dedim ondan uzaklaşarak. Başını iki yana salladı.

"Ya elbiselerin?"

"Önemli değil."

"Onları getireyim," dedim ağaca yaklaşarak.

"Hayır, bırak," dedi, ben de almadım.

"Geri dönelim," dedim.

Başıyla onayladı, ama hâlâ kısırağın koştuğu yere bakıyordu.

Önce ormandan, sonra mezarlıktan geçip, idrarın ve sigaranın rahatlatıcı kokusuna döndük. Tüm gece çalışan otobüslerin kükürt kokusuna; botlarını, en yakın arkadaşını kendinkine kadar küçük bir yaşama mahkûm ettiğin büyülü ormanda unuttun diye demediğini bırakmayan insanlara.

Zachary'yi Tanya'nın evine götürdüm. Gecelemek için gelen misafirlere alışık, o yüzden oralı bile olmadı. Hem Bobby de oradaydı. O gece Zachary pek bir şey yiyemedi, yediklerini de midesinde tutamadı. Onu kafasını klozete tokmuş, midesini boşaltırken seyrettim. Sonra pencerenin kenarına oturdu, trafiğin

dönen desenini izlemeye koyuldu. Ben de bir köşeye kıvrılıp hissizliğin beni etkisine almasına izin verdim. Bobby'yle Tanya yerde yuvarlanıp güreşiyorlardı. Nihayet Bobby, Tanya'nın şortunu gözlerimizin önünde çıkarmayı başardı. Zachary onları dehşete kapılmış ve büyülenmişçesine seyrediyordu. Gözünü dikmiş bakıyordu. Sonra elini yüzüne götürüp hafifçe ağlamaya başladı.

O arada dalmışım.

Uyandığımda kitapları havada döndürüyordu, uçuyormuş gibiydi kitaplar. O sırada Tanya geldi, ona küçük, plastik bir tekboynuz uzattı.

"Bunu döndür," dedi.

Zachary kitapları düşürdü. Biri bacağıma çarptı ama sesi mi çıkarmadım. Bana baktığında yüzünde hiçbir duygu yoktu. İhanete uğradığına bile şaşırmamıştı sanki. Kendimi rezil hissediyordum.

Orada üç gün yaşadım benimle. Bobby ona kusursuz bir biçimde esrarlı sigara sarmayı ve öksürmeden içmeyi öğretti. Tanya'nın erkek arkadaşı ise eski gitarını ona ödünç verdi ve Zachary ikinci günü sırf gitarla uğraşarak geçirdi. Biz gülünce o da gülüyordu, ama gülüşü kafası hep meşgulmuş gibi, biraz geriden geliyordu. Ertesi gece, bana buradan gideceğini söyledi.

"Ama tekboynuz gitti," dedim ona.

"Onu bulacağım."

"Peşine mi düşeceksin onun? Hani şu duvar halılarındaki adamlar gibi mi?" Sesimin titremesine engel olmaya çalışıyordum. "O seni istemiyor artık."

Başını iki yana salladı ama gözlerime bakmadı. Sanki deli olan bendim. Sanki sorunları olan bendim.

Derin bir nefes aldım. "Tekboynuz diye bir şey yoktur. Onu gördüm. Kısrağın tekiydi işte. Beyaz bir attı. Boynuzu falan yoktu."

“Elbette vardı,” dedi ve öptü beni. Hızlı bir öpücüktü, aslını isterseniz kötü bir öpücüktü –dişleri dişlerime çarptı, dudakları çatlıktı– ama her detayını hatırlıyorum.

O sonbahar eşyalarımı toplayıp üvey ailemin yanına döndüm. Bana bağıırıp çağırdılar, bunca zamandır nerede olduğumu sordular, ama sonunda onlarla kalmama izin verdiler. Onlara hiçbir şey söylemedim. Cadılar Bayramı civarında okula geri döndüm. Hâlâ sürekli kitap okuyorum ama seçtiğim kitaplara dikkat ediyorum. Aklımın Zachary’ye gitmesine engel oluyorum. Televizyonu açıyorum. Sesini sonuna kadar yükseltiyorum. Kendimi zorlayıp akşam yemeğimi karton kutulardan çıkarıyor ve yutuyorum. Yemeğin ağzımda küle dönüşmesine hiç kafamı takmadan.

İn Vodka Veritas

Wallingford Hazırlık Okulu'nda iki yol vardır. Bunlardan biri, özel yatılı okulların –hatta New Jersey'dekilerin bile– sizi kazanmanız için hazırladığı iyi üniversitelere girmek isteyen çocuklar içindir. Diğerinden ise broşürlerde söz edilmez; devlet okullarından tekmeyi yemiş zengin veletleri içindir. Muhtemelen okula kızları da almalarından çok daha öncesinden, buranın kampusun kenarındaki kapatılmış tek binadan ibaret olduğu günlerden beri bu iş böyle yürür. Ceket giyip kravat takarsanız her günahınız bağışlanır.

Beş yıldır Wallingford'da okuyorum, çünkü önceki okulumun yedinci sınıfındayken, metal atölyesinde bıçak yaptığım için atılmıştım. Sırf piç kurusu sporcunun teki, etüt saatinde kendisini aptal konumuna düşürdüğüm için beni çıkışta dövmekle tehdit etti diye, uslu ve iyi bir inek gibi oturup afiyetle dayak yiyemezdim. Sıska vücudumla da adil bir dövüşü kazanamazdım, o yüzden ben de oyunu kuralına göre oynamadım.

Annem, iş işten geçmeden yaptığımın sonuçlarını düşünmediğimi söyler. Haklı olabilir.

Ama cidden, Wallingford kızlarının arasında deli olduğuma ilişkin yayılmış söylentilerin çoğu sadece aptalca dedikodular. Örneğin, Fransa'ya yapılan okul gezisinden sonra, Rue Racine'de motosiklet kazası geçirmiş birinin kopuk kafasını eve getirdiğimi söylediler. İnsaf, buna kim inanıyorsa safi salaktır! Gümrükten kopuk kafa geçer mi hiç? Anjou armudunu bile geçirmezlerken hem de. Ayrıca tırnaklarımı siyaha boyamam da Şeytan'a ettiğim ömür boyu bağlılık yemininin simgesi falan değil, kozmetik bir tercih. Kıyafet yönetmeliğini çiğnemek için yapabileceğim pek az şeyden biri bu, çünkü kılavuzda makyaja izin verilmiş ve bunu sadece kızların yapabileceğine dair bir madde de yok.

Eh, okulumdan pek de gurur duymadığım artık anlaşılmalıdır. Wallingford'un aslında nasıl bir yer olduğunu bilmek ister misiniz? Smythe Binası'nı –daha önce sözünü ettiğim, insanın gözüne batan o kapatılmış, çirkin yapıyı– tamir etmek için her yıl para toplarlar, ama tek yaptıkları Dekan'ın evine yeni bir bölüm eklemek olur. Bu yüzden yılsonu balomuzu da kendi yemek salonumuzda düzenlemek zorundayız. Spor salonundan iyidir gerçi, ama devlet okuluna giden çocuklar bir Mariott Oteli'nin balo salonunda dans edip lastikten farksız tavuk yiyorlar.

Müfredat dışı etkinliklere katılmadığım söylenemez. Wallingford oyun kulübünün –yani Piyonların– kurucusu ve başkanıyım. En büyük numaramız boş sınıfları işgal edip beyaz tahtaya projeksiyon aygıtından Playstation oyunları yansıtmak ya da dizüstü bilgisayarlarımızda Doom 3 turnuvası düzenlemek. Hatta bazen eski moda takılıp kâğıt ve zarlarla Zindanlar ve Ejderhalar oynadığımız bile oluyor. Karar vermek benim işim. Bu da beni pekâlâ Eziklerin Efendisi yapıyor. Yani, Ateşli Tılsım'a sahip bir Hayalet Kılıç istiyorsanız her şey yolunda,

ama yılsonu balosuna birlikte gidecek kız arkadaş arıyorsanız işler kesat.

Şansım var ki, en yakın dostum Danny Yu'nun, yani Pi-
yonların başkan yardımcısı ve sekreterinin de bir partneri
yok. Danny'yi sevmemin birçok nedeni var, en önemlisi ise
Wallingford'da benim kadar çılgın tek kişinin o olması.

Mesela, bir seferinde evde hasta yatarken bir gündüz talk
şovuna bir grup Ku Klux Klan üyesinin katıldığını ve resmi web
sitelerinin adresini verdiklerini görmüş. Danny bunun üzerine
hemen dizüstü bilgisayarını açmış ve onlara bir e-posta yolla-
mış: *Ben de Klan'ın yerel bir örgütlenmesini başlatmaya istekliyim.*
Sizce giydiğimiz çarşafların kumaşı hangi kalınlıkta olmalı? Yarım
saat sonra başka bir hesaptan bir diğer posta yollamış: Beyaz
ekmeğin diğer ekmeklerden üstün olduğuna inanıyor musunuz? Ona
hiçbir yanıt vermemişler.

Hadi canım, yaptıklarını grip ilacının yan etkisine bağlaya-
mazsınız. Düpedüz deha bu.

İşte, yılsonu balosuna bir hafta kala, daha şimdiden bir-
kaç darbe yedik. Latince dersindeyiz ve Dionysus hakkında bir
şeyler çevirmemiz gerekiyor. Danny bunun yerine, son derece
kısıtlı seçeneklerimizi gözden geçiriyor.

"Daria Wisniewski'ye teklif edebilirim," diyor. "Çizgi ro-
man seviyor."

"Her yere götürdüğü, gözlüklü, tüyler ürpertici bir oyuncak
bebeği var. İddiaya girerim ona da kendi balo kıyafetinin aynı-
sını giydirip getirir."

"Bebek de senin balo partnerin olur işte," diyor Danny.
"Mükemmel."

"Peki ya Abby Goldstein'a ne dersin?" Bunun iyi bir fikir ol-
duğunu gösteren gerekçeleri parmağımla bir bir sayıyorum. "Çok
seksi. Kızıl saçlı. Hiç gereği yokken benimle iki kez konuştu."

“Yapma be ahbap, o seninle asla gitmez. Çok fena bir fetişi olsa ve bunun icabına bakabilecek kadar çaresiz ve ketum tek kişi sen olsan bile.”

“Bu fantezin çok renkliymiş. Tuhaf yanı, benim hakkımda olması.”

“Çocuklar,” diyor Bayan Esposito. Kendisi minyon, hat-ta boyu altıncı sınıf öğrencilerinininkinden bile kısa; ama asla kızdırmak istemeyeceğiniz bir tip. İçinde kahve demleme aparatı bulunan bir termostan gün boyu kahve içer. “Bana Bakanalya’nın ne olduğunu söylemeye ne dersiniz?”

Ben bir şeyler geveliyorum, ama Danny hiçbir şey olmamış-çasına iskemlesinde dönüyor ve en yağcı sırtışını takınıyor. “Baküs festivalleri, Yunanlar ona Dionysius derlerdi. İnsanlar sarhoş olur, grup seks yaparlardı.”

Öğrencilerin bir kısmı gülüyor, ama Bayan Esposito gül-müyor. “Ona Dionysius diyenler Romalıları, Baküs diyenler ise Yunanlar. Onun dışında, temelde doğru. Şimdi, birisi bana Maenadların ne olduğunu söyleyebilir mi?”

Söyleyemiyoruz.

“Hayır mı? Eh, Orfeus’un öyküsünü okumaya devam ede-cekmeniz bunu bilmeniz önem taşıyor. Denilir ki, Baküs’ün gi-zemleri kadınları sarhoşluğun, cinsel birleşmenin, kan akıtma-nın, hatta kendini yaralamanın da dahil olduğu, zevkle karışık bir çılgınlığa sürüklerdi. Baküs kutlamalarına katılmayanları paramparça ederlerdi.”

Sınıfta çıt çıkmıyor.

“Xavier, ilk paragrafı Latineden okur musun?” diye soru-yor Bayan Esposito. Tatmin olmuş gibi görünüyor, damarına basarsak damarımıza daha fazla basabileceğinin farkında. Xa-vier okumaya başlarken Danny bana dönüyor.

“Gitmeyelim,” diyor.

Hâlâ üstü başı çamur ve kurumuş, kararmış kan pıhtılarıyla kaplı vahşi kadınları düşünüyorum. Bana sorarsanız tahrik edici. “Ne?”

“Kiralık smokinlerimizi giyelim, ebeveynlerimizle fotoğraf çektirelim, sonra kız arkadaşlarımızı almaya gidecekmiş gibi yapalım, birkaç şişe içki bulup kafayı çekelim, farklı bir şeyler, aptalca bir şeyler yapalım.” Yağcı gülümsemesi hâlâ yüzünde ve bu gülüşle ilgili bir şeyin farkına varıyorum. Aslında biraz kendini beğenmiş. Hoş, ama kendini beğenmiş.

Kararsızım. Bir yandan iyi bir plana benziyor. Diğer yandan, bu planı ortaya atan ben değilim. “Smythe Binası’na gizlice girelim. Kampusta biraz keşif yapalım.”

“Dâhice.” Ağzı kulaklarına varıyor ve çıplak, çılgın kızlar zihnimden silinip gidiyor.

Harekete geçmeden önceki gece Danny telefon ediyor. “Şey, ah-bap. Kendimi feci hissediyorum ama ben bir eş buldum. Baloya gidiyorum.”

Yurttaki odamdayım, *Veronica Mars*’ın torrent halindeki bölümlerini indiriyor, bir yandan da Google’den eski okulumu aratıyorum. “Tuhaf New Jersey” sitesinde oranın resimlerini gördüğümü Danny’ye söylemeye hazırlanmıştım. Bir zamanlar

baloların orada düzenlendiğini anımsayan birileri vardı. Eski okul binasının haritalarını bulmuş, her şeyi mürekkep püskürtmeli yazıcımdan renkli olarak basmışım.

Hamster'ım Sümük, tekerleğinin içinde koşuyor ve sadece telden gelen tık, tık, tık seslerini duyuyorum, çünkü konuşmuyorum. Sümük son yarım saattir yemek kabındaki en seçme tahılları bir kenara ayırmakla meşguldü, ama nihayet geceyi hareketlendirmeye karar vermiş görünüyor. Ne şanslı.

“Kim?” diye soruyorum.

“Daria,” diyor. “Bana o teklif etti yahu. Hem seninle baloya gidebilecek bir de arkadaşı varmış”

Daria Wisniewski'nin ortalığı şenlendirmek üzere işin içine katacağı bu fazladan arkadaşın kim olduğunu öğrenmek için beklemiyorum. Bunun, onun o aptal oyuncak bebek olup olmadığını da sormuyorum. Doğruca telefonu kapatıyorum.

İki kez daha arıyor, ama açmıyorum. Dolabın kapısına asılı smokine bakıyorum. Dolapta, kendi söktüğüm parkenin altında, tatil sırasında anne babama gelen şirket hediyeleri arasından yürüttüğüm, yarısına kadar dolu Grey Goose votka şişesi duruyor. Şu anda o bile yetmezmiş gibi görünüyor gözüme.

Balo gecesi okulun terk edilmiş kısmına vardığımda, çoktan sarhoş olmuş haldeyim.

Özel bir okulda yaşamamanın iyi yanı, bir yerlere nasıl zorla girileceğini bilmek. Sıcak kakaolarını ve çorba kâselerini çalmak için başkalarının odasına nasıl girileceğini öğreniyorsunuz. Bir grup bilgisayarı kurup oyun turnuvası düzenleyebileceğiniz tek yer olduğu için, boş sınıflara nasıl gireceğini öğreniyorsunuz. Eğer siz de Danny ve benim gibiyseniz, canınız sandviç istediğinde kancalı ip kullanarak yurttaki odanızın camından kafeteryaya nasıl ineceğinizi öğreniyorsunuz.

Ben basitçe, kapıları menteşesinden kaldırıyorum. Ayıkken kolay iş, ama bu sefer biraz zamanımı alıyor ve şişemi yere bırakmam gerekiyor. Sonra kazayla neredeyse deviriyorum şişeyi. Boş bir ses çıkarıp betonun üstünde yuvarlanıyor. Boynundan kaptığım gibi, kapıyı sarkar durumda bırakıp sendeleyerek içeri giriyorum.

İçeride toz o kadar yoğun ki pantolonumun paçaları daha şimdiden bembeyaz. Duvarlar lambri kaplı, su lekeli tahtalarda bir zamanlar asılı duran tabloların izleri var. Bir yudum daha alıyorum. Votka artık aşağı inerken yakmıyor genzimi. Su içiyorum adeta.

Kravatımı gevşetiyorum ve birden başım dönüyor. Burada olmak baloda olmaktan bin kat iyi. Hiç şüphem yok ki Danny, Daria'ya bir buket çiçek almayı unuttu ve kız da serzenişte bulunuyor. İddiaya girerim, perde gibi gerilmiş bir kumaşın ve içi kıpkırmızı güllerle dolu bir vazonun önünde aptalca poz veriyorlar. İddiaya girerim eski okula ve keşif gezisine smokinle gideceğimizi unuttu ve ne bulduysa onu kiralamak zorunda kaldı. Onu kırış kırış bir gömlekle, açık maviler giymiş bir halde gözümün önüne getiriyorum. Az daha kahkahayla güleceğim ama bunun aslında eğlenceli olduğunu ve inekliğimizle gurur duymamız gerektiğini düşününce gülümsemem dudaklarımda donup kalıyor.

Belki de süngüleri indirip, önerilen şefkatli buluşma teklifini kabul etsem daha iyi olurdu. Danny'nin telefonu yüzüne kapattım diye kızıp kızmadığını, kızlardan korktuğumu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Bir anda keyfim kaçıyor. Eski bir binada tek başıma sarhoş olmak, biraz önceki kadar havalı görünmüyor gözüme. Üzücü ve acınacak bir şey gibi geliyor.

Tam o sırada koridordan bir ses duyuyorum. İçkiden sa-

karlaşmış bir halde doğruluyorum. Parmaklarım ve dilim öylesine sessiz ki, bir yerlere toslamak neredeyse zevk veriyor. Sesi çıkartan, okulun dört bir köşesinde bulunan kiralık polislerden, hatta yöneticilerden biri bile olabilir; ne var ki sarhoş zihnim elimde olmadan bir kız düşünüyor. Fantezilerimdeki bu kız, sporcu erkek arkadaşı tarafından terk edilmiş. Çarpıcı güzellikte ve mezuniyet gecesine kolumda geliyor.

Sesin kaynağına doğru yürüdüğümde orada titreşen mum ışıkları görüyorum. Büyük bir odanın ortasında cüppeli altı figür, koyu renk sıvıları gümüş kaplara doldurmakla meşgul. Ortalarında Bayan Esposito var. Öyle şaşkınım ki, gördüğüm şeyleri beynimin algılaması vakit alıyor.

Azıcık sendeliyorum, hepsi birden dönüp bana bakıyor. Olan bitenler öylesine gerçekdışı ki, gülmeye başlıyorum.

“Ave,” diyor içlerinden biri. Az daha yaklaştığımda Xavier’i görüyorum. Satranç kulübünün ikinci başkanı, bu da onu Piyonların bir üyesi yapıyor.

Onu, neredeyse boşalmış Grey Goose şişemle selamlıyorum.

“*Potestatem obscuri lateris nescis,*” diyor. İçlerinden bazıları endişeyle gülüyor.

Ne dediğini anlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. “Karanlık tarafın gücünü bilmediğimi mi söyledin demin?” Kahkahalar artıyor.

Xavier sırtarak diğerlerine dönüyor. “Sorun yok,” diyor. “Testi geçti. Hem ona kefil olurum ben. O da bizden. Hem zaten, *cornix cornici oculos non effodiet.*”

Karga, karganın gözünü oymaz. Güzel.

Yüzlerine baktığımda, hepsini tanıdığımı fark ediyorum. Latince Kulübü bu. Diego, Jenny, Ashley, Mike ve David. Bir de danışmanları Bayan Esposito. Hepsi de inek. Benim türümden yani.

“Ne yapıyorsunuz burada?” Sözcükler peltékçe dökölüyor ağızımdan.

“Bakanalya’yı Wallingford’a getiriyoruz,” diyor Jenny. “Sen de bize yardım edeceksin.”

Jenny’yi kana ve çamura bulanmış, bir orji çılgınlığı içinde yuvarlanırken hayal ediyorum ama bu imge kalıcı olmuyor.

“*Quomodo dicitur Latine?*” diyor Bayan Esposito.

Bunu biliyorum işte. Jenny’den sadece Latince konuşmasını istiyor.

“*Paenitere,*” diyor Jenny ona.

Ashley’nin cübbesinin altında, boynundaki payetleri ve Mike’in pırıl pırıl ayakkabılarını o anda fark ediyorum. Hepsinin balo kıyafetlerini giymiş olduğunu anlayınca yüzüme delice bir gülümseme yayılıyor. Tüm bu ürkütücü şeyler bir yana, sonunda olan biteni kavriyorum. Pançın içine alkol katacaklar. Bu, efsanevi boyutlarda bir balo şakası olacak.

Danny ise bunun bir parçası olamayacak. Salak gibi ağır çekim danslar edecek. Olayın dışında kalacak.

“*In vodka veritas,*” diyorum ve şişeyi kafama dikip son yudumu da yuvarlıyorum. Biraz genzime kaçıyor ama yine de yutuyorum. Gerçek votkadadır. Fiili yanlış çektiğimden eminim.

Bayan Esposito gülümsemiyor ama elime, içinde her ne varsa, bir ufak şişe tutuşturuyor. Everclear marka içki olabileceği geliyor aklıma. “*Nunc est bibendum,*” diyor. Şimdi içme zamanı.

Mumları üfleyip söndürüyor, cüppelerini bir dolabın başında çıkarıyorlar. Tahtanın parlaklığı ve üzerinde zerre toz olmaması, burada daha önce de, belki de defalarca buluştuklarını gösteriyor.

Xavier’e, “Vay canına,” diyorum sarhoşça, kampus avlusunu geçerken. “Bu harika bir şey. Latince kulübünün bu kadar havalı olduğunu bilmiyordum.” Gerçekten de bilmiyordum.

Ben hep Piyonları büyük inek asiler sanmıştım. Aslında biraz gözüm de korktu. Onlara katılmak istiyorum.

Gülüyor. “*Quidquid latine dictum sit, altum videtur.*”

Bunu çözmem biraz zaman alıyor ama sonunda buluyorum. Latince söyleyince her şey daha bir güzel geliyor. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

Balo salonuna girmek üzereyken Mike bana dönüp, “*Cave quid dicis quando et cui,*” diyor. Kabaca, söylediklerine dikkat et.

Benim planım ise nerede durduğuma dikkat etmek. Eminim ki feci votka kokuyorum ve gözlerim cam gibi. Danışmanlardan biri kokumu alacak olursa anında kapı dışarı edilirim.

“Bak,” diyor Xavier yanıma sokulup, onun Latince konuşmadığını duyunca irkiliyorum. “Diğerleri muhtemelen senin başına ne geleceğini umursamıyorlar, ama anlamayı istiyorum. Şişedeki şey bir panzehir. Küçük bir yudum alırsan etkilenmezsin.”

“Ama biz sadece pança alkol katmaya gelmedik mi?”

Gülüyor. “Hadi canım. Etrafına şöyle bir bak. İnsanlar su, soda ya da enerji içkisi içiyor. Artık ortadaki koca bir çanaktan panç içen hiç kimse kalmadı. O dediğin seksenli yılların filmlerinde olur.”

Bakınıyorum. Balonun teması “Denizin Altında.” Tavan-
dan mavi, beyaz ve altın rengi kurdeleler sarkıyor. Masaların
üzerinde deniz yeşili şifon örtüler var. Birisi gerçek deniz ka-
buklarını spreyci boyayla altın rengi boyamış ve masalara serpiş-
tirmiş, silikon tabancasıyla peçeteliklere yapıştırmış. Yuvarlak
masalarda şablonla yazılmış rakamlar var. Danny’yi de salonun
karşı ucunda, bu masalardan birinde otururken görür gibi olu-
yorum. Yanında Daria var. Kolunu kızın omzuna atmış.

Ama Xavier haklı. Servis elemanları pasta tabaklarını top-
luyorlar, ama üzerinde pastanın olduğu bir masa yok. Pastanın

yanında, içine alkol katılacak bir panç kabı da yok. “Dur bir saniye, o zaman ne yapıyoruz burada?”

“Güzel insanların sana efendilik taslamasından bıkmadın mı?”

Elbette bıktım ya. Başım la evetliyorum.

Başını sahneye ve DJ'e doğru eğiyor. Dans pistinin parlak ışıkları gözlüklerinde yansıyor, gözlerini örtüyor. “Kendilerini çok akıllı sanıyorlar. Ama tek bildikleri, her şeyi berbat etmek, boş boş gezinmek ve çuvallamak. Bu gece gerçek doğalarıyla tanışacaklar. Bayılacaksınız. Dumanı üstünde bir intikam tabağı geliyor.”

Salonun karşı tarafında Bayan Esposito'nun ellerini kaldırdığını görüyorum. Bir ilahi okumaya başlıyor, bana doğru göz kırpan yanı başımdaki Xavier de ona katılıyor. Alçak sesle konuştuklarından, söyledikleri sözler müziğin altında kaybolup gidiyor. Kendim bir tuhaf hissediyorum, fazlaca ısınmış ve saldırgan gibi. Danny'ye haykırmak istiyorum, parmak eklemelerimin çenesine indikçe morarmasını istiyorum.

Xavier kolumu dürtüyor. Ona baktığımda bir şey içermiş gibi yapıyor. Cebimdeki küçük şişeyi anımsayıp bir yudum alıyorum. Çok şekerli, sanki katkılı şarap gibi. Ansızın, kavga edermişçesine nefes nefese olduğumun farkına varıyorum. Başımı iki yana sallıyorum. Her şey normal. Ben iyiyim.

Dans pistine dönüyorum. Çiftler birbirine sürtünüyor, eller satenlerin üzerinde geziniyor. Oğlanlar kravatlarını çözüp ceketlerini çıkarmaya başlıyorlar. Bu çok komik, diye düşünüyorum.

Odanın karşı tarafında, Jenny'yle Mike dışarı çıkıyorlar. Ashley, okul müdürünü en yeni ve en genç İngilizce öğretmemiz Bayan Perez'le öpüşürken fotoğraflıyor. Ne ilginçtir ki, ikisi de fotoğraf makinesinin farkına varmamış gibiler.

Arkamda Xavier gülüyor. Danny'yle Daria'yı en son gördü-

güm yere doğru yürüyorum.

Çiftler artık dans etmiyorlar, öpüşüp birbirlerini okşuyorlar. Birkaçı yere uzanmış bile. Futbol takımının kaptanı deniz kabuklarını ve tabakları masadan atıp Missy Carthage'ı yatırıyor. Sonra kızın üstüne çıkıyor.

Her şey göz açıp kapayana kadar olup bitiyor. Birisi bir diğerine vuruyor. Nasıl başladığını göremesem de, bir anda büyük bir kavga çıkıyor.

Müzik durmuş; sessizliği sadece insan sesleri dolduruyor. Fotoğraf makinesinin flaşı yine patlıyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor biri. Tek kollu parlak yeşil elbise giymiş bir kız var, etekleri yeri süpürüyor. Saçı jöleyle diken diken yapılmış, yaldızlanmış, gözlerinin altına kalın siyah rastık çekilmiş. Ama boyun kısmı, sanki kurdeşen dökmüş gibi kızarmış. Kapının ağzına doğru çöküyor.

Başımı iki yana sallıyorum ama başım daha da fırl fırl dönüyor. Yerler siyah smokinlerle, süslü gece elbiseleriyle dolu. Onların üstündeyse vücutlar ahenkle hareket ediyor. Matematik öğretmeni Bay Riggs'i, Jacob White ve Nancy Chung'la yerde kıvranırken görüyorum. Onlara doğru sürünerek ilerleyen Amy Gershwin'in mor sutyeni kemer gibi beline dolanmış.

Odanın bir diğer köşesinde üç amigo kız, bir başka amigo kızı köşeye sıkıştırmış, uzun ve manikürlü tırnaklarıyla pençeliyorlar. Kızın iki yanağı da çizik içinde.

Sendeleyerek ilerliyor ve Danny'yi görüyorum. Neredeyse yarı yarıya masanın altına uzanmış, Hannah Davis'i öpüyor, o da dönüp Daria Wisniewski'yi. Hiçbiri de tamamen giyinik değil. Hannah, Harika Kadın külotu giyiyor.

Bir yarım, Danny'nin şu noktada başına gelenleri hak ettiğini söylüyor. Bunu düşünmenin adice olduğunu biliyorum, ama Danny balo sonrası partilerde başına böyle bir şey gelsin

diye dua etmiyor muydu? İki kızla birlikte üçlü seks yapma teklifini geri çevirir miydi? Yani diyorum ki, herkes deliye dönmüş, ama aslında yaptıkları, arzularına boyun eğmek değil mi? Onun yaptığı da bu değil mi?

Ama onu durdurmak elimde değil.

Derken cebimdeki şişecik aklıma geliyor. İçinde hâlâ biraz sıvı var. Ama belki de Danny kendisini durdurmamı istemez.

“Danny,” diyorum kararsız bir şekilde. Onu tekrar tanıdığım Danny’ye dönüştürecek bir şey yapmasını istiyorum.

Bana dönüp bakıyor ve yüzünde okunan tek şey şehvet.

Şişeciği çıkarıyorum, çünkü ne istediği ya da neyi hak ettiği umurumda değil. Sadece, onun eski Danny olmasını istiyorum.

“Biraz iç,” diyorum, ama Daria’yı öpmekle meşgul olduğundan orali olmuyor. Yere uzanıyorum. Birisi ceketimi çekiştiriyor. Bırakıyorum, ceket elinde kalıyor.

Hannah Davis dudaklarını boynuma dayıyor ve onun üzerinden uzanıp içkiyi Danny’ye içirmeye çalışıyorum, fakat herkes kıpır kıpır, panzehiri dökeceğimden korkuyorum.

O yüzden bir yudum alıp ağzımda tutuyorum. Dudaklarımı Danny’ninkilere yapıştırıyorum, ağzı aralanınca hepsini tükürüyorum. Evet, teknik bakımdan bu bir öpücük sayılır. Teknik olarak Danny’yi öptüm. Ama hiç değilse işe yarıyor.

“Ahbap,” diyor yerinden fırlayıp. Bir rüyadan henüz uyanmış gibi.

Ona ne diyeceğimi bilemiyorum. “Latince Kulübü tamamen kötülük peşinde,” diye kaçırıyorum ağzımdan.

“Latince Kulübü mü?”

Neden kafasının karıştığını anlayabiliyorum.

“Onları durdurmalıyız,” diyorum, ama artık burada bile değiller. Amaçlarına zaten ulaştılar, fotoğraf çektiler ve evlerine gittiler.

Danny bir pantolon bulup giyiyor. Üç öğrenci, müdür yardımcısının gevşemiş bedenine içki döküp yalıyorlar. Alkollü içkiyi nereden bulduklarını bilmiyorum, ama galiba adamın boynunda kan var.

“Ne yapabiliriz ki?” diye soruyor. Daria pantolonunun paçasını çekince tökezliyor, gözleri fal taşı gibi açık. “Delilik bu.”

“Malzemelerini nereye sakladıklarını biliyorum,” diyorum ve salondan benimle birlikte geceye çıkıyor. Kampus boyunca koşup Smythe Hall’a gidiyoruz. Birkaç oğlan çimenlerin üstünde çırlçıplak dans ediyor, alt sınıflar ise yurt penceresinden sarkmış neşeyle onları izliyor.

İssiz binada tozlu odaları el yordamıyla geçip dolabı buluyorum. Boş votka şişem hâlâ orada, ama tanıdık gelmiyor; sanki yüz yıl öncesine ait bir kalıntı.

Dolapta güve yeniği bir aslan yavrusu postu var, hem iğrenç hem de korkunç. Birkaç kadeh, bir de görünüşü ve kokusu aynı panzehirinkine benzeyen, ağzına kadar dolu bir şişe.

“Ne yapacağımı biliyorum,” deyip ona öpme-tükürme tekniğimden söz ediyorum.

Danny kaşlarını, normalde kaşların kalkmayacağı kadar yükseğe kaldırıyor. “Planın herkesle öpüşmemiz mi?”

“Temelde evet.”

“Öğretmenler de buna dahil mi?” diye soruyor.

Konuşurken onun ağzına baktığımı fark ediyorum. Dudaklarının hissini anımsıyorum. Moronun tekiyim, ama sanırım anlıyorum. Sonunda anlıyorum.

“Herkesi,” diyorum. “Öğretmenleri, basketbol takımını, müdürleri. Seksi kızları. *Her-ke-si*.”

Gülüyor. “Dâhice,” diyor, “ama kesinlikle kötü bir dâhiye göre.”

“Öyle olmayanı var mı?” diye cevabı yapıştırıyorum.

Böylece tüm üçüncü sınıfları öperek ilerliyoruz. Müdüre sıkı bir öpücük yapıyorum. Ağzına tükürmek harika bir şey.

İşimiz bittiğinde Daria'yla Hannah'yı alıp yemeğe çıkıyoruz. Sessizce yemeğimizi yiyoruz, ama Danny'yle ben sürekli bakışıp gülüyoruz, sonra kahkahalarla gülmeye başlıyoruz, ama kızların hiç hoşuna gitmiyor bu.

Daria'yla Hannah kendi yurtlarına döndükten sonra, "Huy-suzluk ettiğim için üzgünüm," diyorum. "Okulu kurtarmak için herkesi öptüğümüz için de."

"Üzgün falan değilsin," diyor ve bir an için sözcükler tehlikeli bir biçimde havada asılı kalıyor, birçok anlama gelebilir bu. "Abby Goldstein'i öpmeyi başardın," diye bitiriyor sözünü ve ikimiz de gülüyoruz.

"Seni de," diyorum kendimi şaşırtarak. Al işte, sonucunu düşünmeden konuşursan böyle olur. Ne demek istediğimden kendim bile emin değilim. Hayır, aslında eminim.

"Yani?" diye soruyor.

Hazin bir biçimde başımı öne sallıyorum. Neyi kastettiğimi o da anlıyor.

"Bu süper," diyor Danny. "Çünkü çok yakışıklıyım, değil mi?"

"Öyle adisin ki," diyorum, ama gülerek.

Ertesi pazartesi bir tuhaf. Üçüncü sınıfların ağzını bıçak açmıyor. Çocuklardan birçoğu okula gelmemiş bile. Alt sınıflarsa dedikodudan yıkılıyor. Dördüncü, ikinci ve birinci sınıf öğrencilerinin kümelenip fısıldadıklarını ilk kez duyuyorum. Uyuşturucu, diyorlar. Bir mezhep. Yaralananları saymazsak neredeyse komik. Müdür yardımcısı hâlâ hastanede ama istifa dilekçesini eşi e-postayla göndermiş.

Ne yalan söyleyeyim, göğsüm Wallingford gururuyla dolup taşıyor.

Elbette Mike, Xavier ve Latince kulübünün diğer üyeleri koridorda beni görünce ters ters bakıyorlar. Ama bana çok da kızdıklarını düşünmüyorum. Planladıkları şantaj çarkı dönmeye başladı bile. Önümüzdeki haftaya kalmadan hepsinin gıcır gıcır bilgisayarları olacağına kalıbımı basarım.

Yine de Latince dersine girerken biraz kaygılıyım.

Danny sınıfa gelmiş bile, yanına oturduğum sırada gülüyor. “Ahbap,” diyor bana. “Bu gece Batı Vebatoprakları’na basına gitmek ister misin? Duydum ki Caer Darrow yakınlarında batmış bir tapınak varmış, içi de mor ganimetle doluymuş.”

“Tam adamına söyledin,” diyorum.

Aslına bakılırsa iyi bir “en iyi arkadaş.” Belki benden bile iyi.

Bayan Esposito elinde kahvesiyle sıramın yanından geçiyor. “*Antiquis temporibus, nati tibi similes in rupibus ventosissimis exponebantur ad nece,*” diyor. Sanırım bunun anlamı, eski güzel günlerde olsaydık ölmem için rüzgârın dövdüğü çıplak bir kayalığa terk edilecek olmam.

Gülümsüyor.

Seneye Almanca dersini almazsam ne olayım.

Yıldızlı Paltı

Rafael Santiago eve gitmekten nefret ediyordu. Ev demek, ebeveynlerinin ortalığı ayağa kaldırması, özel bir akşam yemeği hazırlaması, onun da gülümseyip tüm gizli kötü huylarını, örneğın neredeyse on altı yıldır içtiği sigaraları saklaması demekti. Radyoyu ve pencereyi sonuna kadar açıp salsa çalmalarından, kuzenlerinin gelip onu barlara sürüklemesinden nefret ediyordu. Annesinin gelip Peder Joe'nun ayinde onu sorduğunu söylemesinden de. En çok nefret ettiği ise bunun aşinalığı, her ziyaretin uyandırdığı anılardı.

O sabah tuvalet masasının önünde yarım saat geçirdi, peruklara, şapkalara ve masklara, tasarladığı kostümlerin ilk hallerine ya da kopyalarına baktı. Yerlere kadar sarkan tüyler, kâğıt güller, kristal süsler ve bükölüp boynuz biçimi verilmiş deriler vardı; bunların her biri, büyük, kırık bir aynanın önünde duran yeşil cam kafaların üstünde sergileniyordu. Mat gri bir Dockers pantolonun içine sokulmuş beyaz kolsuz bir gömlek giymeye karar vermişti ama tüm o hazinelerinin yanında durduğunda kendini eksik hissetti. Siyah pantolon askısı taktı

ve kendine tekrar baktı. Bu daha iyiydi, orta noktayı bulmuş gibiydi. Bir fötr şapka, bir baston ve bir göz boyası kıvrımı görünüşünü tamamlayacaktı ama bunları yapmadı.

“Nasıl oldu sence?” diye sordu aynaya ama ayna cevap vermedi. Yanındaki rafta duran boyanmamış alçı yüz kalıplarına baktı; onların oyuk gözleri de ona hiçbir şey söylemedi.

Rafe küçük telefonunu, cüzdanı ve anahtarlarıyla birlikte sol ön cebine soktu. Babasını trenden arayacaktı. Duvara, *Hamlet*’in postmodern bir prodüksiyonu için yaptığı kostümlerden birinin taslağına göz attı. Yanında bir ödül asılıydı. Yapraklar ve böğürtlenlerle aplike edilmiş beyaz bir giysi giyen, yüzü olmayan bir kadın taslağıydı bu. Dansçılar, oğlanın, elbise kollarına gizlediği kırmızı kurdeleleri çekerken diğerlerinin kızı nasıl yukarı kaldırdıklarını anımsadı. Kızın bileklerinden metrelerce kurdele çıkmıştı. Tüm sahne kırmızılar içinde kalmıştı. Koca dünya kurdele damlayan bir yaraya dönüşmüştü.

Tren yolculuğu can sıkıcıydı. Pencerenin dışındaki, bulanıklaşan yeşil kır manzaralarının onda bir his uyandırmaması kendini suçlu hissettirmişti. Yaprakları sadece kadifeden yapılmışlarsa seviyordu.

Rafael’in babası istasyonda, Rafe’nin Jersey’i sonsuza dek terk etmeden önceki aynı eski mavi kamyonda bekliyordu. Her yolculukta babası ona işiyle, şehirle, dairesiyle ilgili temkinli sorular sorardı. Belli varsayımlarda bulunulurdu. Babası ona başı derde giren bir kuzenini anlatırdı, son zamanlarda da Mary’nin Marco’yu nasıl terk edeceğinden bahsediyordu. Rafe’nin babası, Marco’nun başka bir kızla düşüp kalktığından emindi. Marco söz konusu olunca, her zaman başka bir kız olurdu.

Rafe, kollarındaki son ürpertiye de alıp götüren güneşin sı-

caklığını hissederek yolcu koltuğunda arkasına yaslandı. Trendeki havalandırmanın ne kadar soğuk olduğunu unutmuştu. Babasının güneşten yanmış koyu kırmızı kahverengi teninin yanında kendisinin sağlıklı bir şekilde soluk görünüyordu. İple bağlı bir kutu şekerli zencefil ezmesi ayağının dibinde duruyordu. Ailesi için her zaman bir şeyler alırdı: bir şişe şarap, tart tatin, Balducci'den bir kavanoz mantar yağı. Ona biletinin gidiş dönüş olduğunu, parası ödenmiş ve alınmış olduğunu anımsatacak ne olursa.

"Mary boşanıyor," dedi Rafe'nin babası, park yerinden çıkınca. "Senin eski odanda kalıyor. Dikiş malzemelerini kaldırmak zorunda kaldım."

"Marco'nun bundan haberi var mı?" Rafe boşanmadan zaten haberdardı; kız kardeşi onu sabahın üçünde Cherry Hill'den arayıp kendisinin ve oğlu Victor'ın otobüsle eve gelebilmesi için para istemişti. Mary nefes nefese konuşmuştu, Rafe onun ağladığını tahmin etmişti. Ona parayı, sıkça yeşil çaylı dondurma için gittiği dükkândan yollamıştı. Şimdi bu detay boğazına sıkışıp kalmıştı.

"Tabii ki haberi var. Oğlunu görmek istiyor. Ona evin civarına yine gelecek olursa kuzeninin şartlı tahliye kurallarını çiğneyeceğini ama aynı zamanda o kaçık piç kurusunun boynunu kıracağını söyledim."

Tabii hiç kimse çırpı gibi Rafe'nin, Marco'nun boynunu kıracağını düşünmüyordu.

Kamyon, katlanır sandalyelerini yakında atılacak olan havai fişekleri daha iyi görebilmek için ön verandalarına sürükleyen insanların önünden geçti. Havanın kararmasına hâlâ çok vardı ama komşular kaynaşmış, limonata ve bira içiyorlardı. Santiagoların evinin arkasında kuzen Gabriel'in acı sosa boğulmuş hamburger köftelerini ateşe tuttuğu ızgaradan dumanlar

yükseliyordu. Mary televizyonun önünde mavi bir kanepede uzanıyordu, gözlerinin üzerinde bir buz maskesi vardı. Rafael önünden olabildiğince sessiz bir şekilde geçti. Ev karanlıktı ve radyonun sesi kısıktı. Bu sefer sessiz sakin karşılanmıştı. Sadece elinde fırıl fırıl dönen bir maytap olan yeğeni Victor bu kasvetli atmosferden habersizdi.

Kavunu o kadar soğuk yediler ki su içmekten daha iyiydi; ızgaradan alınan ve daha çok acı sosla domates konulan sosisli ve hamburgerler; pilav ve fasulye; mısır salatası ve dondurma. Bira, hazır buzlu çay ve Gabriel'in getirdiği adam gibi tekilayı içtiler. Mary onlara yemeğin yarısında katıldı ve Rafe, kızın çenesini karartan mavi sarı çürüğü görünce çok fazla şaşırmadı. Çoğunlukla, kızın öfkeli ve kendine acındığından şüphe duyan yüzünün Lyle'i ne kadar çok anımsattığına şaşıırırdı.

Rafe ve Lyle on üçlerindeyken çok sıkı dostlardı. Lyle, kasabanın karşı tarafında ninesi, dedesi ve üç kız kardeşiyle birlikte hepsi için çok fazla küçük olan bir evde yaşırdı. Ninesi, çocukların verandalarının arkasındaki ormanın içinden geçen bir nehre gitmelerini engellemek için onlara korkunç hikâyeler anlatırdı. Bir tanesi, kükürt sarısı gözleri ve kocaman kıvrımlı boynuzlarıyla keçiye benzeyen ve 1 Kasım'da böğürtlenlerin üzerine pisleyen phooka hakkındaydı. Nehirde yüzen ve Lyle'yla kız kardeşlerini boğup yutmak için onları kapmak isteyen at şeklinde deniz perisi vardı. Bir de, hepsini kaçırıp yüz yıl boyunca kalacakları yer altı bayırlarına götürecek olan peri orduları vardı.

Lyle ve Rafe yine de gizlice ormana kaçarlardı. Böcekli çarşafın üzerine uzanıp seks "antrenmanı" yaparlardı.

Lyle belirli konuşmaları yasaklamıştı. Antrenman hakkında, sırtındaki ve kollarındaki çürükler ve büyükbabasıyla ilgili hiç konuşulmayacaktı. Rafe bunu, konuşmaması gereken bütün konuları, konuşmaktan hâlâ kaçındığı bütün konuları düşündü.

Havai fişekler siyah gökyüzünü aydınlatınca Rafe, kız kardeşinin telefonda Marco'yla kavga edişini dinledi. Adam, onu, parayı âşığından almakla suçluyor olmalıydı çünkü isminin üst üste söylendiğini duydu. "Parayı Rafael gönderdi," diye bağırdı kız. "Kahrolası kardeşim gönderdi." Sonunda, adam onu tehdit etmeyi kesmezse polisi arayacağını bağırarak söyledi. Kuzeninin polis olduğunu söyledi. Ve bu doğrudu; Teo Santiago bir polisti. Ama Teo aynı zamanda hapisteydi.

Mary telefonu kapattığında Rafael hiçbir şey söylemedi. Gizlice dinlediğini düşünmesini istemiyordu.

Kız kardeşi yanına geldi. "Her şey için teşekkürler. Anlarsın ya, para ve her şey için."

Başını kaldırıp ona baktı ve çürük olan yüzünün kenarına dokunmaktan kendini alamadı. Kız kardeşi yere baktı ama oğlan, gözlerinin ıslandığını görebiliyordu.

"İyi olacaksın," dedi. "Daha mutlu olacaksın."

"Biliyorum," dedi kız. Gözyaşlarından biri gözünden damladı ve oğlanın pahalı deri ayakkabısının ucuna düştü, küçük parçacıklar yansıyan ışıkla parlıyordu. "Bütün bu saçmalığı duymanı istememiştim. Senin hayatın her zaman o kadar derli toplu ki."

"Pek değil," dedi oğlan gülümseyerek. Mary, dairesini sadece bir kez, o ve Marco, Victor'ı Aslan Kral'ı izlemeye getirdiklerinde görmüştü. Rafe ona biletleri göndermişti; bulunmaları zordu, bu yüzden kızın onları isteyebileceğini düşünmüştü. Dairesinde çok uzun kalmamışlardı; duvarda asılı olan kostümler Victor'ı korkutmuştu.

Kız da gülümsedi. "Hiç bu kadar kötü bir erkek arkadaşın oldu mu?"

Sözcükleri bir an için havada asılı kaldı. İçlerinden biri ilk defa bir tahmin yürütme cesareti göstermişti. "Daha da kötüsü oldu," dedi, "ve kız arkadaşlarım da. Berbat bir zevkim var."

Mary bankta yanına oturdu. “Kız arkadaşların da mı?”

Başıyla onayladı ve buzlu çay bardağını ağzına götürdü. “Ne aradığını biliyorsan,” dedi, “kesinlikle her yere bakmak zorundasındır.”

On dört yaşında oldukları yaz, plajdaki halka açık duşlardan birinde bir adam, Rafe’ye oral seks yapmıştı ve oğlan, Lyle’in çok ilgisini çeken bir hikâyesi olduğu için çok sevinmişti. O yaz neredeyse birlikte kaçıyorlardı.

“Ninemin perilerini gördüm,” demişti Lyle, gitmeyi planladıkları zamandan bir hafta önce. Bunu Rafe’ye sanki pencerenin dışında bir nar bülbülü görmüş gibi normal bir şekilde söylemişti.

“Nereden biliyorsun?” Rafe getirmeleri gereken şeylerin bir listesini yapıyordu. Elindeki kalem, “renkli kalemler” sözcüklerinin ortasında kalakaldı. Bir an için, Rafe’nin tüm hissettiği, oral seks hikâyesi gölgede kalmasından duyduğu içerlemeydi.

“Tam ninemin söylediği gibiydiler. Çember oluşturmuş dans ediyorlardı ve sanki tenleri ay ışığını yansıtıyormuşçasına hafifçe parlıyorlardı. İçlerinden birisi bana baktı, yüzü yıldızlar kadar güzeldi.”

Rafe kaşlarını çatı. “Onları ben de görmek istiyorum.”

“Trene binmeden önce onları dans ederken gördüğüm yere gideriz.”

Rafe listesine “fıstık ezmesini” ekledi. Bu, altı gün sonra Lyle’in ninesi aradığında tekrar kontrol ettiği aynı listeydi. Lyle ölmüştü. Sonsuza dek gitmeyi planladıkları günden bir önceki gece ılık su dolu bir küvette bileklerini kesmişti.

Rafe sendeleyerek görüş yerine gitmiş, öfkeli ailesinin tam önünde Lyle’in sarı saçlarından bir lüle kesmiş, sendeleyerek cenazeye gitmiş, daha yeni doldurulmuş mezarın üzerine uzanıp uyumuştur.

Rafe cüzdanını çıkarıp tren tarifesini açtı. Biraz zamanı vardı. Son treni kaçırmamaya her zaman dikkat ederdi. Serçeparmağındaki oniks taşlı gümüş yüzüğe baktı. Yüzüğün içinde gizli bir bölme vardı, öyle iyi gizlenmişti ki menteşeyi güçlkle görebilirdiniz. Lyle yüzüğü ona verdiğiinde Rafe'nin parmakları o kadar inceydi ki Lyle'in buklesi yüzüğün içine nasıl kolayca sığıdıysa yüzük de parmağına o kadar kolay olmuştu.

Rafe annesini öpmek ve babasına gittiğini haber vermek için ayağa kalktı. Mary sinekliğı o kadar sert bir şekilde açtı ki sineklik, arkasındaki plastik çöp kutusuna çarptı.

"Victor nerede? İçeride sizinle birlikte mi? Yatakta olması gerekiyor."

Rafe başını iki yana salladı. Annesi kurulamakta olduğu tabağı hemen tezgâha koydu ve kurulama bezini bırakmadan, Victor'ın adını seslenerek evi dolaştı. Mary onlara, yastıkların nasıl battaniyenin altına sokulup küçük bir çocuk şekli verildiğini gösterdi.

Mary, Rafe'ye, sanki oğlunu ondan saklıyormuş gibi baktı. "Burada değil. Gitmiş."

"Belki de birkaç arkadaşını görmek için gizlice kaçmıştır," dedi Rafe ama bu ona pek makul görünmedi. Victor daha on yaşındaydı.

"Marco bize görünmeden buraya gelmiş olamaz," diye karşı çıktı Rafe'nin babası.

"Gitmiş," diye tekrarlardı Mary, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Mutfak sandalyelerinden birine çöktü ve elleriyle yüzünü kapattı. "O çocuğa neler yapabileceğini bilmiyorsunuz. Aman Tanrım. *Madre de Dios.*"

Rafe'nin annesi odaya geri geldi ve telefona numaraları tuşladı. Marco'nun dairesi cevap vermiyordu. Sonra kuzenleri

aradı. Kuzenlerin her birinin kafasından ne yapılması gerektiği konusunda ayrı bir ses çıktı. Onların da çocukları vardı ve bazıları Mary'nin, Victor'ı babasından ayırmaya hakkı olmadığını düşünüyordu. Çok geçmeden mutfaktaki herkes bağırıp çağırmaya başladı.

Rafe ayağa kalkıp pencereye gitti, karanlık arka bahçeye baktı. Çocuklar bazen kendilerine oyun uydurur, istemeden uzaklara giderlerdi.

"Victor!" diye seslendi çimenlikte yürürken. "Victor!"

Ama çocuk orada değildi ve Rafe sokağa çıktığında çocuğu uzayıp giden sıcak asfaltın üstünde bulamadı. Gece olmasına rağmen gökyüzü dolunayla ve şehir ışıklarını yansıtmaya yetecek kadar bulutla aydınlanmıştı.

Bir araba caddede ilerlerken yavaşladı. Evi geçince hızlandı ve Rafe tuttuğunun bile farkında olmadığı nefesini bıraktı. Kayınbiraderi ona hiç çatlak biri gibi görünmemişti, sadece bir karısı ve çocuğu olduğu için sıkkın, belki biraz da içerlemiş biri gibi gelirdi. Ama ona Lyle'in dedesi de normal görünmüştü.

Rafe cebindeki tren tarifesini ve masasının üzerindeki tamamlanmamış taslakları düşündü. Son tren birazdan gelecekti ve ona yetişmezse geceyi anılarıyla birlikte geçirmek zorunda kalacaktı. Burada yapabileceği hiçbir şey yoktu. Şehirde telefon edip kız kardeşine iyi bir avukatın numarasını bulabilirdi; Marco'nun karşılayamayacağı bir avukat. Bunun en iyi şey olduğunu düşündü. Ama kendini tutamayıp döndü, ayakkabıları kaldırımında tokmak gibi çıt çıt ses çıkarıyordu.

Rafe'nin en büyük kuzeni, Lyle'in cenazesinin ertesi akşamı onunla konuşmak için mezarlığa gelmişti. Küçük kuzenini mezarlıkta uyurken bulmak gerçekten Teo'nun tüylerini ürpertmişti ama Rafael'in annesi, onu, Rafael'i eve getirmesi için

göndermişti ve Teo aile görevlerine alışkındı.

“O öldü.” Teo mavi polis üniformasıyla eğildi. Sesi kulağa biraz sabırsız, çok da tuhaf geliyordu.

“Onu periler aldı,” demişti Rafe. “Onu Periler Diyarı’na kaçırılar ve yerine başka bir şey bıraktılar.”

“O zaman o, bu mezarlıkta değil.” Teo, Rafe’nin kolunu çekmişti ve Rafe sonunda ayağa kalkmıştı.

“Ona dokunmamış olsaydım,” demişti Rafe, bunu o kadar yavaşça söylemişti ki Teo belki de duymamıştı.

Önemi yoktu. Teo duysa bile duymamış gibi yapardı.

Rafe evden çıktı. Uzaktaki havai fişekleri duyuyor ve babasının anahtarlarını başparmağının etrafında döndürüyordu. Kamyonu yıllardır izinsiz almamıştı.

Vites ve debriyaji koordine etmek zordu ve motor homurdanıp inledi ama otoyola çıkmayı başardığında radyoyu açtı ve ta Cherry Hill’e kadar bütün yolu beşinci viteste gitti. Marco’nun evini bulmak kolay olmuştu. Her odanın ışığı yanıyordu ve televizyonun titrek mavi ışığı ön basamakları aydınlatıyordu.

Rafe kamyonu köşeye park etti ve misafir yatak odasının penceresine yürüdü. On üç yaşındayken Lyle’in evine birçok kez gizlice girmişti. Lyle salonda, yere serilmiş bir çarşafın üzerine uyurdu çünkü ikinci yatak odasını kız kardeşleri paylaşıyordu. İşin püf noktası televizyon kapanana, herkes yatana kadar beklemektir. Rafe bekleme konusunda uzmanlaşmıştı.

Ev nihayet sessiz ve karanlık bir hal alınca Rafe pencereyi itti. Pencere kilitli değildi. Elinden geldiği kadar yukarı çekti ve kendini içeriye itti.

Victor uyukulu bir şekilde döndü ve gözlerini açtı. Gözleri fal taşı gibi oldu.

Rafe dondu ve çocuğun çılgılık atmasını bekledi ama yeğeni

kımıldamadı.

“Amcan geldi,” dedi Rafe usulca. “Aslan Kral’dan. New York’tan.” Haliya oturdu. Birisi ona bir zamanlar daha aşağıda olmanın daha az korkutucu olduğunu söylemişti.

Victor konuşmadı.

“Annen beni, seni almam için gönderdi.”

Annesinden bahsedilmesi çocuğa, “neden kapıya gelmedin?” deme cesareti verdi.

“Baban beni fena benzetirdi,” dedi Rafe. “Aklımı yitirmedim ben.”

Victor hafifçe gülümsedi.

“Seni geri götürebilirim,” dedi Rafe. Cebinden telefonunu çıkardı ve yatağa, Victor’ın yanına koydu. “Annemi arayabilirsin; benimle gelebileceğini söyleyecektir.”

“Sen de babam gibi numara mı yapacaksın?” diye sordu Victor.

Rafe başını iki yana sallamayı hatırlayınca kadar sözcükler uzun bir süre yankı yaptı.

Eve dönerlerken Rafe, Victor’a, annelerinin küçükken ona ve Mary’ye anlattığı bir hikâyeye anlattı. Hikâyeye asıl kanla bir pireyi bir güzel besleyen bir kral hakkındaydı; pire sonunda o kadar şişmişti ki artık saraya sığmaz olmuştu. Kral, pireyi öldürtmüş ve kızı prenses için bir ceket yapmak için derisini tabaklatmıştı; kızın bütün taliplerine, evlilik tekliflerinin kabul edilmesi için kızın ne çeşit bir deri giydiğini tahmin etmek zorunda olduklarını söylemişti.

Victor hikâyenin, Rafe’nin bir pire gibi zıplayıp yeğenini ısırır mış gibi yaptığı kısmını sevdi. Rafe ise içinde terzi olan bütün masalları severdi.

“İçeri gel,” dedi annesi. “Bize arabayı alacağını söylemeliy-

din. Dükkanına gidip biraz..."

Rafael'in arkasında Victor'ı gören kadın durdu.

İçeri girerlerken Rafe'nin babası kanepeden kalktı. Rafe anahtarları fırlattı ve babası yakaladı.

"Sert çocuk." Babasının ağzı kulaklarına vardı. "Umarım ona vurmuşsundur."

"Dalga mı geçiyorsun? Bu narin eli incitse miydin yani?" diye sordu Rafe, elini kontrol etmek için havaya kaldırarak.

Babasının kahkahası onu şaşırttı.

Neredeyse on beş yıldır ilk kez Rafe geceyi evde geçirdi. Eğri büğrü kanepede uzanıp oniks yüzüğünü parmağında defalarca çevirdi.

Sonra, on yıldan fazla bir zamandır ilk kez, Lyle'in altın saçlarını görmeye hazır bir şekilde başparmağıyla gizli bölmeyi açtı. Onun yerine, ufalanmış yapraklar döküldü göğsüne.

Yapraklar. Saçlar değil. Saç dayanırdı; orada olmalıydı. Uzun süre önce ölmüş kişinin saçlarıyla örülmüş Viktorya devri yas aksesuarları çok uzun yıllar boyunca dayanırdı. Rafe, ünlü bir oyun yazarının şalında böyle bir broş görmüştü. Saçlar zamanla donuklaşırdı belki ama yaprağa dönüşmezlerdi.

İlk bakışta Victor gibi görünen yatak örtülerinin şişkinliğini düşündü. "Hayali bir ben," demişti Victor. Ama Lyle'in cesedi hayali değildi. Onu görmüştü. Saçından bir bukle kesmişti.

Rafe parmaklarını göğsündeki ezilmiş yaprakların üzerinde gezdirdi.

Saçmalığına rağmen içinde bir ümit yeşerdi. Periler Ülkesi'nin bir hatıra kadar uzakta, bir tepenin hemen arkasında ya da sığ bir nehrin altında olduğunu düşünmek istemiyordu. Ama burnu bile kanamadan şehrin dünyasından banliyö azınlık mahallesine geçip geri gelebildiğine inanabilirse daha uzağa gidemez miydi?

Neden bütün kostümlerinin temeli olan yüzleri yıldızlara benzeyen ışıldayan insanların dünyasına geçemesindi?

Marco, Victor'ı çalmıştı; ama Rafe, Victor'ı geri çalmıştı. Rafe o ana kadar Lyle'i Periler Ülkesi'nden geri alabileceğini düşünmemişti.

Rafe el örgüsü battaniyeyi tekmeleyip üzerinden attı.

Rafe ormanın girişinde durup bir sigara yaktı. Ayakları nehre giden yolu ezbere biliyordu.

Şilte anımsadığından daha pisti, kir pas içindeydi ve çiy yüzünden nemliydi. Düşünmeden oturdu ve Lyle'in ismini fısıldadı.

"Aynı planladığımız gibi New York'a gittim," dedi Rafe, bir postun tüylerini okşarmışçasına çimleri okşayarak. "şu eskitilmiş şamdanlar ve eski kadife perdelerle dolu kiralık bir tiyatro salonunda iş buldum. Şu anda sahne kostümleri yapıyorum. Buraya dönmek zorunda değilim artık."

Başını şilteye yasladı, küf, yaprak ve toprak kokusunu içine çekti. Yüzü asıldı, daha şimdiden ağlamak üzere gibiydi. "Mary'yi hatırlıyor musun? Kocasını dövüyor. Bahse varım yeğenimi de dövüyordur." Gözleri umulmadık yaşlarla ıslanmıştı. Bağırsaklarını düğümleyen suçluluk hissi, daha Lyle'in öldüğü günkü kadar taze ve acı vericiydi. "Bunu neden yaptığını asla bilemedim. Benimle gelmek yerine neden ölmek zorunda olduğunu."

"Lyle," diye iç çekti ve sesi kayboldu. Ne demek üzere olduğundan emin değildi. "Keşke burada olsaydın, Lyle. Keşke konuşmak için burada olsaydın."

Rafe kalkıp bol pantolonundaki kirleri silkelemeden önce ağzını şilteye bastırdı ve bir an için gözlerini kapattı.

Mary'ye Marco'yla neler olduğunu, Victor'un iyi olup olmadığını, bir süreliğine onunla yaşamayı isteyip istemediklerini soracaktı. Anne babasına erkeklerle yattığını söyleyecekti. Artık sırlar, tahmin yürütmeler olmayacaktı. Lyle için elinden gelen bir şey yoktu artık, ama hâlâ yeğeni için yapabileceği bir şeyler vardı.

İşte o sırada hiçlikten beliren, tıpkı karanlıkta yanan kibritleri andıran ışıkları gördü.

Periler orada, ormanda bir çember oluşturmuş dans ediyorlardı. Işık saçıyorlardı ve neredeyse ağırlıksız gibiydiler; saçları maytabın arkasındaki dumana benziyordu. Rafe, aralarında Lyle'ı gördüğünü sandı, Rafe'nin hatıralarındakinden daha yaşlı görünmüyordu, dans etmeye o kadar dalmıştı ki Rafe'nin küçük bir çığlık attığını ya da bağırıldığını duymadı. Ellerini uzatarak öne doğru ilerledi. Bütün grup ortadan kaybolmadan önce çemberin ortasındaki yeşil elbiseli bir kadın soğuk ve korkunç bir şekilde gülümsedi.

Rafe kalbinin göğsünde güm güm attığını hissetti. Korkuyordu, halbuki on dört yaşındayken, sihirli şeylerin sıradan görüldüğü ve sıradan şeylerin sihirli görüldüğü zaman korkmamıştı.

Rafe eve dönerken terzilerle ilgili bildiği diğer bütün masalları düşündü. Peri kadının sade yeşil elbisesini ve arzuyu düşündü. Eve vardığında dikiş makinesini dolaptan çıkarıp mutfak masasının üzerine kurdu. Sonra, bütün kumaş ve süsleri, boncuk ve püskülleri karıştırmaya başladı. Metalik kumaşa benzeyen parlak kadife buldu ve kumaştan, parlak düğmelerle süslenmiş ve kollarına yalayan mavi alevler applike edilmiş bir frak dikti. Şimdiye kadar yaptığı en güzel şeylerden biriydi bu. Kucağında onunla uyuyakaldı ve annesinin, önüne şekerli konsantre sütle karıştırılmış bir fincan ekspreso koymasıyla uyandı.

Birkaç telefon konuşması yapıp birkaç vaatte bulunmak, toplantıları ertelemek ve şaşkına dönmüş anne babasına bir-iki gün mutfaklarında çalışacağını açıklamak kolay olmuştu. Tabii ki Clio, kedilerini besleyecekti. Tabii ki Joshua, Rafe'nin çizimlerle ilgili bir problem üzerinde çalıştığını anlıyordu. Tabii ki sunum ertesi cumaya ertelenebilirdi. Tabii ki. Tabii ki.

Annesi, omzuna hafifçe vurdu. "Çok fazla çalışıyorsun."

Oğlan başıyla onayladı çünkü bu, ona aslında çalışmadığını söylemekten daha kolaydı.

"Ama güzel şeyler yapıyorsun. Büyük büyükkannen gibi dişiş dikiyorsun. İnsanların gelinliklerini ona diktirmek için nasıl kilometrelerce öteden geldiklerini sana anlatmıştım."

"Anlatmıştın." Annesine gülümsedi ve tatillerde ona getirdiği hediyeleri düşündü: kaşmir eldivenler, deri ceketler ve parfüm şişeleri. Onun için asla tek bir şey bile dikmemişti. Hediye yapmak ucuz görünmüştü, sanki ona bir çocuğun biçimsiz vazosunu ya da boya kalemleriyle renklendirilmiş bir kartpostal vermek gibiydi bu. Ama gönderdiği zarif, anlamsız hediyeler soğuktu, ne kendi hakkında bir şey anlatıyordu ne de annesi hakkında. Kadıncağızı kendisinin dikebileceği papaya rengi ipek bir elbise içinde hayal etmek içini utançla doldurdu.

Günün çoğunu perdeler çekili, kapı kapalı, anne babasının yatağında geçirdi. Çizgi filmlerin vızıltısı ve pişen yağın kokusu ona kendini tekrar küçük bir çocuk gibi hissettirdi. Uyandığında dışarıda hava kararmıştı. Giysileri temizlenmişti ve ayaku-

cunda katlı duruyordu. Altın rengi ceketini onların üzerine giydi ve nehre yürüdü.

Orada, sigara üstüne sigara içti, izmaritleri nehre atıyor, nehir, alevi söndürüp kâğıdı boğarken çıkan tıslamayı dinliyordu. Nihayet periler geldi, hiç bitmeyen danslarını ediyorlardı, soğuk peri kadın ortalarında oturuyordu.

Kadın onu gördü ve çemberin arasından yürüyüp geçti. Gözleri yosun kadar yeşildi ve yaklaşırken oğlan, saçlarının arkasından suda yüzüyormuşçasına ya da şiddetli bir rüzgârda kurdelelerin savrulması gibi dalgalandığını gördü. Adımını attığı yerde küçük çiçekler açıyordu.

“Ceketin güzelmiş. Güneş gibi parlıyor,” dedi peri, kumaşa dokunmak için uzanırken.

“Sana onu veririm,” dedi Rafe. “Sadece Lyle’i almama izin ver.”

Perinin dudaklarında bir gülücük belirdi. “Geceyi onunla geçirmene izin vereceğim. Eğer seni hatırlarsa gitmekte özgür. Bu ücret uygun mu?”

Rafe başıyla evetledi ve ceketini çıkardı.

Peri kadın, dönerek yanından geçen Lyle’nin elini yakaladı ve onu danstan çekip çıkardı. Çıplak ayakları çemberin dışındaki yosunlara dokunduğunda hâlâ gülmekte olan oğlan birden büyüdü. Göğsü genişledi, boyu ve saçları uzadı ve ağzının ve gözlerinin etrafında ince çizgiler belirdi. Artık bir yeniyetme değildi.

“Bir süreliğine de olsa bizden ayrılmanın bir bedeli vardır,” dedi peri kadın. Ayakuçlarında yükselerek Lyle’in başını eğerek dudaklarına götürdü. Oğlanın gözkapakları aşağı düştü ve peri kadın onu çürüyen şilteye götürdü. Oğlan, Rafe’nin olduğu yöne bakmadı bile; sadece çöküp uyudu.

“Lyle,” dedi Rafe, onun yanına çöküp yüzüne düşmüş saçları yavaşça geriye itti. Saçlarının içinde, dikenli sarmaşıkların

yaprakları ve dallarıyla düğüm düğüm olmuş tutamlar vardı. Bir elmacıkkemiğinin altına bir parça çamur bulaşmıştı. Yapraklar her yanına dağılmıştı ama o kımıldamıyordu.

“Lyle,” dedi Rafe tekrar. Rafe, Lyle’nın bedeninin cenazede tabutun içinde nasıl yattığını, Lyle’nın cildinin ne kadar solgun ve yağsız süt gibi mavimsi olup belli belirsiz kimyasal koktuğunu, parmaklarının göğsünün üstünde nasıl sıkıca birleştirildiğini hatırlıyordu; Rafe elini tutmaya çalışmıştı ama bir mankeninki gibi kaskatıydı. Şimdi bile diğer ölü Lyle’m hatırası, yanında bir masalın lanetlenmiş prensi gibi yatanınkinden daha gerçek geliyordu.

“Lütfen uyan,” dedi Rafe. “Lütfen. Uyan ve bana bunun gerçek olduğunu söyle.”

Lyle kımıldamadı. Gözleri gözkapaklarının altında, başka bir manzara görmüşçesine kıpırdadı.

Rafe onu sarstı, sonra da yüzüne sert bir tokat attı. “Kalk,” diye bağırdı. Lyle’in kollarını çekiştirip vücudunu kendine doğru döndürdü.

Ayağa kalkıp Lyle’i kaldırmaya çalıştı, ama yalnızca kumaş toplarının ağırlığına alışkındı. Rafe, onu bir araba bulabileceği ya da yardım isteyebileceği caddeye sürükleyerek götürmeye karar verdi. Onu iki elinden tutup çekti, Lyle’in gömleği ve yüzü çim yüzünden lekелendi ve düşmüş bir dal parçası yan tarafını çizdi. Rafe ellerini bırakıp karanlığın içinde ona doğru eğildi.

“Çok uzak,” dedi Rafe. “Çok çok uzak.”

Lyle’in yanına uzandı, arkadaşının kafasını göğsüne yasladı ve o da kendi kolunun üstüne yattı.

Rafe uyandığında yanında Lyle değil peri kadın vardı. Ateşten paltoyu giymişti ve doğan şafağın ışığında öylesine parlıyordu ki Rafe eliyle gözlerini örtmek zorunda kaldı. Kadın güldü, donmuş bir gölde buzun çatırtısı gibiydi sesi.

“Beni kandırdın,” dedi Rafe. “Onun uyumasını sağladın.”

“Düşlerinde duydu seni,” dedi peri kadın. “Ama düş görmeyi tercih etti.”

Rafe ayağa kalktı, pantolonunu silkeledi, ama çenesini öyle bir sıkırmıştı ki, dişleri ağrıyordu.

“Gel benimle,” dedi peri. “Dansa katıl. Sırf geride kaldığın için kıskanıyorsun. Unut gitsin. Sonsuza dek genç kalabilir, sonsuza dek güzel kıyafetler yapabilirsin. Onları hiçbir ölüm-lünün yapmadığı gibi değerini bilecek ve sana hayranlık duyacağız.”

Rafe toprağın ve küflü yaprakların kokusunu içine çekti. Lyle’in yattığı yerde altın bir saç teli kalmıştı. Annesini, kız kardeşini ve babasını düşündü. Victor’u ve evde bekleyen mask dolu duvarı düşündü. Kendi yazdığı bir oyunun kostümlerini iki haftada yetiştirmesi için ona yalvaran çılgın kadın yönetmeni düşündü. Rafe saç telini parmağına öyle sıkı sardı ki, teninde kırmızı beyaz çizgiler oluştu. “Hayır,” dedi periye.

Annesi sabahlığıyla mutfakta oturuyordu. Rafe gelince ayağa kalktı.

“Nereye gidiyorsun? İçine cin girmiş gibi.” Annesi eline dokundu, kadının teni o kadar sıcaktı ki Rafe şaşırarak elini kaçırdı.

“Donuyorsun sen! Onun mezarına gitmişsin.”

Başıyla evetlemek, anlatmaktan daha kolaydı Rafe için.

“Haddinden fazla yas tutan bir kadının öyküsü anlatılır, derler ki âşığının hayaleti mezardan yükselip onu da beraberinde ölüme sürüklemiş.”

Yine başıyla onayladı, peri kadını, zorla dansa kaldırılmayı, ölü gibi uyuyan Lyle’i düşünüyordu.

Annesi abartılı bir tavırla iç çekti, sonra ona kahve yaptı. O

fincanı getirip yanı başına koyduğunda Rafe dikiş makinesini kurmuştu bile.

O gün simli iplikten bir palto dikti; kalçaları pliliydi, üzerine karmakarışık dikenli dallar işlenmişti ve yakaları beyaz kürklüydü. Bunun şimdiye dek yaptığı en güzel şeylerden biri olduğunu biliyordu.

“Kime dikiyorsun bunu?” diye sordu Mary geldiğinde. “Harika bir şey.”

Gözlerini ovuşturdu, yorgunca güldü ona. “Ölümlü bir terzinin Periler Diyarı’ndaki sevgilisini geri kazanmak için yaptığı ödeme olacak.”

“Bu hikâyeyi hiç duymamıştım,” dedi kız kardeşi. “Müzikal mi peki?”

“Henüz bilmiyorum” dedi Rafe. “Kadronun şarkı söyleyebildiğini sanmıyorum.”

Annesi kaşlarını çattı, Mary’yi kabak doğraması için çağırdı.

Kız kardeşi dönüp uzaklaşırken “Senin ve Victor’un gelip benimle yaşamanızı istiyorum,” dedi Rafe.

“Evin çok küçük,” dedi annesi.

Annesi Rafe’nin evini hiç görmemişti. “O zaman taşınırız, Queens’e gideriz. Brooklyn’e.”

“Etrafta küçük bir çocuğun koşturmasını istemezsin. Mary’nin ise kuzenleri burada. Bizimle kalmalı. Hem şehir çok tehlikeli.”

“Tehlikeli olan Marco,” dedi Rafe, sesini yükseltip. “Neden Mary’nin kendi başına karar almasına izin vermiyorsun?”

Annesi sebzeleri doğrarken bir yandan kendi kendine mırıldanıyordu. Rafe iç çekti, dilini tuttu ve Mary ona kız kardeşçe gözlerini devirdi. Bunun yıllardan beridir annesiyle yaptığı en normal konuşma olduğunu farkına vardı Rafe.

Bütün gün elbisenin kolları üzerinde çalıştı ve o gece gümüş paltoyu giyip ormana, nehrin kenarına gitti.

Dansçılar yine oradaydılar ve Rafe yaklaşıncı peri kadın dansçıların çemberinden ayrıldı.

“Palton ay kadar güzel. Yine aynı şartlara razı mısın?”

Rafe itiraz etmeyi düşündü ama bir yandan da peri kadının öpücüğünü düşünüyordu. Belki olayların akışını değiştirebilirdi. Periyi gafil avlamak daha iyi olacaktı. Silkinip paltoyu omuzlarından attı. “Razıyım.”

Daha önceki gibi peri kadın Lyle’i danstan çekti.

“Lyle!” dedi Rafe, daha peri onun alnına dudaklarıyla dokunmadan koşmaya başlayıp.

Lyle ona döndü ve dudakları sanki eski bir anıya eşlik edecek bir isim ararmışçasına aralandı.

Peri kadın Lyle’i o anda öptü, Lyle sarhoş gibi sendeleyerek dōşeğe yığıldı. Uzun kirpikleri Rafe’ye fırlattığı bakışı neredeyse gizliyordu. Ağzı kıpırdadı ama hiçbir ses gelmedi, ardından uykuya daldı.

O gece Rafe, Lyle’i uyandırmanın farklı bir yolunu denedi. Ateşli kadının daha önce yaptığı gibi, ağzını Lyle’in gevşek dudaklarına, alnına bastırdı. Lyle’in boyun çukurunu öptü, teninden kalp atışlarının hissedildiği o yeri. Ellerini Lyle’in göğsünde gezdirdi, göğsünün nasıl kalkıp indiğini duydu, iç çekti. Dudaklarını Lyle’in bileklerindeki pürüzsüz, yarasız boşlukta gezdirdi. Lyle’i tekrar tekrar öptü ama bir cesedi öpmek kadar korkunçtu.

Uyumadan önce, Rafe küçük parmağındaki oniks taşlı gümüş yüzüğü çıkardı, başından yolduğu siyah bir saç telini yüzüğün zehir bölmesine gizledi. Sonra yüzüğü Lyle’in küçük parmağına geçirdi.

“Hatırla beni. Ne olursun hatırla beni,” dedi Rafe. “Sen beni

hatırlamazsan ben kendimi hatırlayamam ki.”

Ancak Lyle kıpırdamadı ve Rafe dōşegın üstünde yalnız başına uyandı. Şafağın soluk ışığında evine döndü.

O gün, gece göğü kadar kara kadifeden bir palto dikti. Üzerine küçük, siyah kristaller tutturdu ve elbisenin kenarlarında daha kalın olan, yukarı tırmandıkça incelen kara güller işledi. Elbisenin yenlerine ve boynuna, ona güneş batışını anımsatan, mora çalan koyu fūme ve koyu kırmızı būzgüler yaptı. Paltounun sırtına ise yıldız yerine geçen gūmūş boncuklar dikti. Peri kadının gözleri gibi yıldızlar. Rafael’in şimdiye dek yarattığı en güzel şeydi bu. O da biliyordu ki bunun eşini benzerini bir daha yapamayacaktı.

O gece paltoyu giyip ormana yürüdü.

Peri kadın onu bekliyordu. Muhteşem paltoyu görünce nefesi kesildi.

“Benim olmalı bu,” dedi kadın. “Sen de onu alabilirsin, önceki gibi.”

Rafael başıyla onayladı. Lyle’i bu gece de uyandıramazsa veda edecekti. Belki de Lyle’m seçtiği yaşam buydu –dans etmekle, gençlikle, acısız anılarla dolu bir yaşam– ve bunu onun elinden almaya çalışmak yanlıştı. Ama Lyle’in yanında bir gece daha geçirmeyi istiyordu.

Peri, Lyle’i Rafe’nin yanına getirdi. Lyle dōşeğe diz çöktü. Peri kadın onu alnından öpmek için eğildi ama son saniyede Lyle başını çevirdi ve öpücük saçlarına geldi.

Yüzü asılan peri doğruldu.

Lyle sanki uzun bir uykudan uyanmışçasına gözlerini kırptırdı. Sonra, parmağındaki oniks yüzüğe dokunarak Rafe’ye döndü, tereddütle gülümsedi.

“Lyle?” diye sordu Rafe. “Hatırlıyor musun beni?”

“Rafael?” dedi Lyle. Elini Rafe’nin yüzüne uzattı, parmak

uçları hafifçe değdi. Rafe onun sıcaklığına yaklaştı, başını Lyle'in eline sürüp iç çekti. Zaman geri akıyordu sanki; tekrar on dördünde ve âşık hissediyordu kendini.

"Gel hadi, Lyle," dedi peri kadın sertçe.

Lyle eliyle Rafe'nin saçlarını karıştırarak doğruldu.

"Dur," dedi Rafe. "Kim olduğumu biliyor. Onun özgür kalacağını söylemiştin."

"Benimle gelmekte ne kadar özgürse seninle gitmekte de öyle," dedi peri.

Lyle, Rafe'ye baktı. "Rüyamda New York'a gidip bir sirkte gösteri yapıyorduk. Ben ayılarla dans ediyordum, sen de pirelere iğne deliğinden atlamasını öğretiyordun."

"Pire mi eğitiyordum?"

"Rüyamda öyleydi. Bununla ünlü olmuşsun." Gülümsemesi tereddütlü, kararsızdı. Belki de bunun kulağa pek iyi bir kariyer gibi gelmediğini fark etmişti.

Rafe, Victor'a pire derisi paltolu prenses, saç lüleleri ve iğne deliğinden geçirdikleri hakkında anlattığı masalı düşündü.

Peri kadın kaşlarını çatarak döndü, solmaya yüz tutan dansçıların çemberine yürüdü, duman gibi ortadan kayboldu.

"Tam olarak böyle değildi." Rafe kalktı, elini ona uzattı. "Sana doğrusunu anlatayım."

Lyle, Rafe'nin parmaklarını ezercesine sıktı ama ağzı kulaklarına varıyordu, gözleriyse yıldızlar kadar parlaktı. "Ama hiçbir yerini atlamadan," dedi.

Kâğıt Makası Keser

000 – Genel

Justin kütüphanecilikte lisansüstü eğitime başladığında, yıllardır yapmakta oldukları işte kalabilmek için medya uzmanı diploması alması gereken yaşlı kadınların yanına oturmaya çalıştı. Tehditkâr şekilli gümüş takılar takıp siyah boğazlı kazak giyen ve halk kütüphanelerinde kariyer yapmayı planlayan, lisanstan daha dün mezun olmuş tiki kızlardan uzak duruyordu. Bu kızlar, başkahramanlarını umulmadık bir şekilde öldüren kitaplar kadar tehlikeli görünüyorlardı.

İnsanların arasında olmaya alışkın değildi artık. Yeni keşilmiş saçlarıyla oynayıp duruyor, titreyen parmaklarını soluk tenindeki tıraş yanıığının üzerinde gezdiriyordu. Yeni kullanıcı arabirimlerini ve bir referans görüşmesini nasıl yürüteceğini uslu uslu öğrenirken hiç kimseyle göz göze gelmiyordu. Sayfalar dolusu referans içeren yazılar yazıyordu. İnsanların ilham veren aşk romanlarında, adli tıp öykülerinde ne bulduklarını anlamak için bu türden de yığınla kitap okumuştı ama önce-

likle romanların sonunu okumaya dikkat ediyordu. Kendi kendine, hepsini bir arada götürebileceğini söylüyordu.

Gece bütün okumalarını yapıp ertesi güne lazım olan bütün makalelerin çıktısını aldıktan sonra Linda'nın kitabını açmamaya gayret ediyordu.

Kitabı o kadar çok okumuştı ki artık ezberlemiş olması gerekirdi, ancak durmadan değişiyordu sözcükler. Kız daima tehlikedeydi. Bir tren tarafından ezilmekten ve Moskova'ya doğru uzun bir yürüyüşte donmaktan kıl payı kurtulurken, Justin, ininde, anne babasının çekyatında neredeyse yemek yemeyi bile unutmuştu. O sırada oğlanın saçı uzayıp tırnakları çentik çentik olmuştu. Arkadaşları onu ziyaret etmekten vazgeçmişlerdi. Ta ki Linda'yı kurtarmak için yapabileceği tek bir şeyi aklına getirene kadar.

Bir öğleden sonra, Justin ilan panosunu kontrol etti ve bir ilan gördü:

Özel koleksiyonu düzenlemek için
kütüphanecilik öğrencisi aranıyor:
555-2164. Saati 10 dolar.

Kalbi hızla çarptı. Nihayet. Bu o olmalıydı. Cep telefonundan numarayı aradı, bir adam cevap verdi.

"Lütfen," dedi Justin. Önceden çalıştığı ikna edici bir konuşması vardı ama tek kelimesini bile hatırlayamıyordu. Sesi titredi. "Bu işe ihtiyacım var. Kendimi gerçekten işime adanmış biriyim ve çok titi..."

"İşe alındın," dedi adam.

Hissettiği rahatlama başını döndürdü. Koridorun briket duvarına yaslanıp çöktü.

Sonra, Tasnif Teorisi dersinde, Sarah Peet sandalyesinde ya-

rim döndü. Kúpeleri, hançer misali savruldu. “Teneffüste kahve ismarlayanı belirlemek için taş, kâğıt, makas oynayalım.”

“Kahve mi?” Sesi hiç istemediği kadar yüksek çıkmıştı Justin’in.

“Kahve makinesinden,” dedi kız ve elini yumruk yaptı. Bir. İki. Üç. Taş, makası kırar. Justin kaybetmişti.

“Ben sade içerim,” dedi Sarah.

100 – Felsefe ve Psikoloji

Justin’in düzenlemesi gereken özel koleksiyon New Brunswick’in dışındaki geniş bir Viktorya dönemi evinin bodrumundaydı. Eski püskü Altima’sıyla oraya gitti ve araba yoluna park etti. Başka bir araba görmedi ve telefonda konuştuğu adam olduğundan emin olduğu Bay Sandlin’in gelmeyi unutup unutmadığını merak etti. Saatine göre, akşam yediye çeyrek vardı. On beş dakika erken gelmişti.

Justin kapıyı çalınca yelekli bir beyefendi tarafından karşılandı. Adamın hafif göbeği ve atkuyruğu yapılmış uzun saçları vardı.

“Mükemmel,” dedi adam. “Hevesli. Ben Sandlin.”

“Justin,” dedi Justin. Avuçlarının terlemediğini ümit ediyordu.

“Her yıl yeni bir kütüphanecilik öğrencisini işe alırım. Sonuncusunun bıraktığı yerden devam edeceksin. Dewey ondalık sistemi. Kongre Kütüphanesi sistemini istemiyorum, anladın mı?”

“Çok iyi anladım,” dedi Justin.

Sandlin, Justin’i beyaz çarşafı kaplanmış bir evden geçirdi, tozlu merdivenlerden mağara gibi, kocaman bir bodruma indiler. Bir sürü raf, sallanan avizelerin altında bir labirent oluşturunuyordu. Justin derin bir nefes çekti.

“Şuralarda bir yerlerde bir masa olacak,” dedi Sandlin. “Bir de bilgisayar. Bazı kitaplar hâlâ kutularda. Kitapçı dükkânı işletiyordum ama sonradan anladım ki bu iş bana göre değilmiş. İnsanların bir şeyler satın alması hoşuma gitmiyordu. Bütün kitaplarımın benimle olmasını seviyorum.”

İnsana parmak ısırtan, muazzam bir koleksiyonu bu. Justin nabzının hızlandığını, yüzüne bir gülümsenin yayıldığını hissedebiliyordu.

“İyisi mi, sen işe başla,” dedi Sandlin, dönüp merdivenleri geri çıkarken. “Gece yarısından önce ayrılmalısın. Misafirlerim var.”

Üst kattaki tozun kalınlığını düşünen Justin, ön kapıdan çok ziyaretçi girmediğini düşündü. Ama ayağının altındaki tahta döşeme süpürülüp temizlenmişti.

Sandlin sahanlıkta durdu, aşağıya seslenirken eliyle abartılı bir hareket yaptı. “Kitapların canlı varlıklar olduğuna inanırım ben.”

Tam da o anda Linda’yı düşünen Justin’in tüyleri ürperdi.

“Ve diğer canlı varlıklar gibi, korunmaları gerekir.” Sandlin merdivenlerin geri kalanını çıktı.

Justin kollarını ovuşturdu ve söylemek istediklerini yuttu. Korunması gerekenin okurlar olduğunu düşündü. Kitaplar okurların başına gelen şeylerdi. Okurlar kitapların kurbanlarıydı.

Linda gittikten sonra, kitapçıdaki işini büsbütün kaybetmeden önce bunu çok düşünmüştü. Makul giyinmiş, nemrut suratlı kadınlar içeri girer, sevgililerinin hayatı için yalvarmışçasına kitabın devamını isterlerdi. Çocuklar kilimin üzerinde oturur, tavşanların annelerini kaybettikleri resimli kitaplar için teselli edilemez bir şekilde ağlardı.

Masayı bulduğunda köşeleri paslanmış sıradan, gri metal bir şey olduğunu gördü. Üstünde duran PC o kadar eskiydi ki dis-

ket sŭrŭcŭsŭ vardı. Parmaklarının altındaki klavye yapış yapıştı. Justin sırt çantasını açtı ve Linda'nın kitabına baktı. Bir gece önce çantasını hazırlarken onu ardında bırakamayacağını anlamıştı.

200 – Din

Justin yeni kitapları hep korkuyla açmıştı ama hiçbir korku Linda'nın kitabını açmakla kıyaslanamazdı. Bazen *militsiya* kızın yeni ailesinin üyelerini tutukluyordu ya da kız, paha biçilmez yakutları Rusya dışına kaçırabilmek için yutuyordu. Kimi zaman âşık oluyordu. Bazen bir semaverden demli çay içiyordu. Ya da dans ediyordu.

Kızı mürekkep lekeli elleriyle, karton kapaklı kitaplarla dolu dağınık eviyle hatırlıyordu. İkisi de kitapçada çalışırken, o evde birlikte yaşamışlardı. Kızın kedilere alerjisi vardı ama kitapçının sahibinin beslediği sahihsiz kediye sevmekten kendini alamaz, bu yüzden burnu hapşırmaktan kıpkırmızı olurdu. Morali bozukken zeytinli spagetti yapardı.

Japon şiltesinin üzerinde birlikte kıvrılıp birbirlerine kitap okumalarını anımsadı. Yeni bir kitabı, bir tepeden *bungee* yaparak atlarkenkine benzer bir korkuyla açtığını gülerek itiraf edişini hatırladı. Muhtemelen kayalara çarpmayacağını biliyordu ama hiç gerçekten emin olamıyordu. Linda anlamıyordu. O korkmadan, olayların nasıl sonuçlandığına aldırmadan okurdu.

Olaylar, derdi kız, daima değiştirilebilir.

Oğlana, bir şeyleri katlayıp kitapların içine koymayı bildiğini söylemişti. Kitapların içine, bizzat hikâyelerin içerisine. Kız bunu ona kanıtlamıştı. *Robin Hood*'un bir karton kapak baskısının içine tek bir oyun kartı koymuştu. Bir maça ası. Küçük John bunu bulmuş, kartın Nottingham Şerifi tarafına yenileceklerinin bir işareti olduğuna inanarak kendini asmıştı.

Şen Halk onun cesedini bulduktan sonra daha az şendi. Justin, Robin Hood'un diğer baskılarına baktı, ama onlar değişmemişti.

Ondan sonra inanmıştı Linda'ya. Ondan diğer kitapları değiştirmesini istemişti, mesela Macbeth'i kimsenin ölmeyeceği şekilde düzenleyecekti. Kız, Macbeth'in kendi müdahalesi olmadan da yeterince bahtsız olduğunu söyledi.

Birlikteliklerinin üçüncü yılında çok kavga etmişlerdi. Linda, kitapların içine bir şeyler koymakla kalmayan, aynı zamanda da çıkarabilen Bay Sandlin diye bir adam olduğunu duymuştu. Ev kredisinden vazgeçmelerini, kitapçıdaki işlerini bırakmalarını, kütüphanecilik okuluna kaydolmalarını istiyordu. Bir sabah erken saatlerde, bütün gece kavga ettikten sonra –taşınma olayından çıkan ve birbirleriyle ilgili nefret ettikleri her şeyi sıraladıkları bir kavga– kız kendini katlayıp kalın bir Rus romanının içine koydu.

“Amantanrımamantanrımamantanrım,” demişti Justin. “Lütfen. Hayır. Lütfen. Aman Tanrım. Lütfen.” Kapağı açınca kızın bir grup somurtkan karakterin içinde oturan, mürekkepli kalemle yapılmış çizimini buldu.

Bundan böyle ona üzgün olduğunu ya da Bolşevik sempaticianı amcasının bir sonraki bölümde onu ihbar edeceğini ya da üstünde sadece bir mink yelek ve eldivenle buz fırtınasında sıkışıp kaldığı için onu terk ettiğine pişman olacağını ona söyleyemedi. O sadece bir okurdu ve okurlar hikâyeyi durdurmak için hiçbir şey yapamazlardı, kitabı kapatmak dışında.

300 – Sosyal Bilimler

Sandlin kapıyı tekrar açtığında daha az etkileyici bir şekilde giyinmişti, üstünde mavi çizgili bir pijama vardı. Justin'i kocaman bir esnemeyle karşıladı.

“Erken mi geldim?” diye sordu, erken gelmediğini bilmesine karşın.

Sandlin başını iki yana salladı ve eliyle Justin’e içeri girmesini işaret etti. “Zaten kalkma zamanım gelmişti.”

“Doğru. Ben aşağıda olacağım,” dedi Justin, Sandlin cezveyi boşaltıp musluktan su doldururken.

İlk bakışta o kadar muhteşem görünen koleksiyon daha yakından inceleyince oldukça tuhaftı. Kitapların hiçbirisi birinci baskı değildi. Çoğu ciltli bile değildi. Yırtık pırtık romanlar, sert kapaklı cildinin sırtı çatlamış yeni basım klasiklerin arasına sokulmuştu. Hatta bazı kitaplar yayımcılardan gelen ön okuma kopyalarıydı, üzerlerinde, “İNCELEME AMAÇLIDIR – SATILIK DEĞİLDİR,” yazıyordu.

Kitapların çoğunu tasnif etmek kolaydı. Neredeyse hepsi 800’lerdi, çoğunlukla 810’lar ya da 820’lerdi.

Kapakların arkasına ve telif hakkı sayfalarına göz attı, sonra da başlıklarını veritabanına girdi. Her birinin sırtına keçeli kalemle yazılmış bir etiket bantladı.

Justin bir düzinesini bitirdikten sonra raflara koymaya başlaması gerektiğine karar verdi. Yığını kaldırdı, kitap tozunu içine çekti ve raf sıralarının yolunu tuttu.

Her şeyin 800’lerde olmasının kötü yanı, rafların kenarlarındaki numaraların okunmaz halde oluşuydu. Justin birkaç yere saptı, artık nereye gittiğinden ya da kolundaki kitaplara nerede yer bulabileceğinden emin değildi.

“Sandlin?” diye seslendi, sesinin büyük odada yankılanmasına karşın yukarıya kadar onca yolu kat edebileceğine pek inanmıyordu.

Tekrar döndü. Yerde plastik bir pipet duruyordu. Pipeti almak için eğildiğinde paniklediğini hissetti. Neredeydi o? Adımlarını takip ettiğini düşünmüştü.

Masaya giden yolu bulduğunda hafif gülünç ama neredeyse ezici bir rahatlık hissetti.

Sarah sırasında geriye yaslandı ve oğlanın önüne bir yün yumağı koydu.

“Sandlin işini kaptığını duydum,” dedi Sarah. “Arkadaşım orada çalışıyordu ve orasının labirente benzediğini söyledi. Bu onun Theseus numarası.”

“Akıllıca,” dedi Justin, Theseus’un, Ariadne’nin ipini arkasından çözerek Minotaur’un ininde ilerleyişini düşündü. Yığınların içinde kaybolduğunda kalbinin nasıl hızla çarptığını düşündü. Bu sadece akıllıca değildi, bu zekice, hatta klasikti. Bunu onun düşünmüş olmasını istedi.

“Taş, kâğıt, makas, seninle gelebilir miyim bakalım.”

“Asla olmaz,” dedi Justin. “İşimi kaybedebilirim.”

“Arkadaşım başka şeyler de söyledi, gece yarısından sonra olanlarla ilgili. Hadi ama. Kazanırsan sana bildiğim her şeyi anlatırım. Kazanırsam seninle gelirim.”

“Kabul.” Justin kaşlarını çattı ama Sarah yılmışı benzemiyordu. Küçük gümüş çizgilerle süslenmiş kaşını kaldırdı.

Taş. Kâğıt. Makas. Kızın taşı oğlanın makasını ezer.

“Üçün ikisini alan kazanır,” dedi Justin ama yenildiğini biliyordu.

“Yarın akşam,” dedi Sarah, oğlanın yorumlayamadığı bir gülümsemeyle. Aslında, bunu düşündükçe kızın neden onunla konuşmaya başladığını pek anlayamıyordu.

400 – Dil

O akşam Justin, ipi ve Linda’nın kitabını sırt çantasına sokuşturdu ve arabasıyla Sandlin’in evine gitti. Koca bir kutu kitabı

kataloglarken, aklına rasgele ince bir kitabı açmak fikri geliverdi.

Kitabın sırtında *Aşk ve Gurur* yazıyordu, bu yüzden Justin, metinde Indiana Jones'u görünce şaşırdı. Görünüşe göre Indiana Jones, bütün Jane Austen kitaplarındaki kadınlarla yatıyordu ve hem Kitty'yi hem de Lydia Bennett'i baştan çıkarmıştı. Justin bu gerçeği, *Northanger Abbey*'den Eleanor Tilney, Indy'yi gayrimeşru çocuğuyla yüzleştirmek için ortaya çıktığında keşfetti.

Sayfaya baktı ve sadece emin olmak için iki kere okudu:

Catherine ve Lydia'ya kalırsa, ne Bayan Tilney ne de onun iddiaları zerre kadar ilginç değildi. Hem, Bayan Tilney'nin doğru söylüyor olması imkânsızdı ve Bay Jones'la birlikte olmalarından aldıkları zevkin üzerinden haftalar geçmiş olmasına karşın, ona tamamıyla güveniyorlardı. Annelerine gelince, kadın bu darbeye kocasını ve kızlarını hayrete düşürecek derecede soğukkanlılıkla göğüs geriyordu.

Kitabı kapatıp rafa geri koydu ve başka birini açtı. *Peter Pan*. Kitapta, Watson, deniz kızlarına şiirin birindeki bir çoban kızla yaşadığı ihtiraslı aşkı kimsenin anlamadığından yakınırken Sherlock Holmes, Tinkerbelle'in Wendy'i zehirlediği sonucuna varıyordu. Wendy'nin hayaleti *Macbeth*'den alıntılar yaparak etrafta uçuyordu. Peter kitapta yoktu bile. Daha önce kimsenin duymadığı bir oyunda Lord Rochester'ın uşağı olmak üzere ayrılmıştı.

Justin kitabı o kadar çabuk bir şekilde kapattı ki sayfalardan biri işaretparmağını hafifçe kesti. Kanayan parmağını ağzına soktu ve mürekkeple ter tadı aldı. Bu, midesini hafifçe bulandırdı.

500 – Doğa Bilimleri ve Matematik

Sırt çantasını karıştıran Justin ipi çözmeye başladı. Rafların oluşturduğu labirentte ilerlerken ip yerlerden, raf sıralarının arasından uzayıp gidiyordu. İlk başta, sadece kitaplar vardı ama yığınların derinliklerine doğru ilerleyince uzun, mavi bir cüppe giyen ve gözleri sanki camdan yapılmışa benzeyen siyah saçlı bir adam heykeli, kadife kaplı bir divan ve tek bir siyah düğmenin yanında duran, içinde yeşilimsi bir sıvının çökeltisi olan unutulmuş şampanya kadehleri buldu.

Raflara göz attı, Sandler'ın pijamasını ve Sarah'nın sözlerini düşündü: *Arkadaşım başka şeyler de söyledi, gece yarısından sonra olanlarla ilgili.* Burada bir parti oluyordu, yukarıdaki tozu hiç bozmayan, asla ön holden girip çıkmayan misafirleri olan bir parti.

Misafirleri zaten evde olan bir parti. *Kitapların içinde olan misafirler.*

Titredi, sonra da kendine biraz güldü. Zaten ümit ettiği şey buydu. Artık sadece Sandlin'in fazladan bir kitabı fark etmeyeceği gerçeğine bel bağlamak zorundaydı.

O akşam Justin, Bay Sandlin'e her zamanki gibi seslenerek veda ettikten sonra gizlice tekrar kütüphane merdivenlerinden indi. Karşı duvardaki eski merdivenlerden birine tırmandı ve yüksek, küçük bir pencereyi araladı. Sonra tekerlekli merdivenle kitaplığın tam tepesine gitti ve tahtanın üzerine dümdüz yapıştı. Bir şey cama çarptı.

"Vay canına. Epey yüksekteyiz," dedi Sarah, kayarak içeriye girerken. Ayağı bir kâğıt yığınınına çarptı ve peri şeklindeki bir kitap desteği yere düştü. "Hay aksi!"

"Dikkat et," diye fısıldadı Justin. Bunlar ağzından çıkar çıkmaz kulağa aşırı titiz geldiğini anladı ama Sarah pek dikkatli

birine benzemiyordu.

"Ee," dedi kız. Boya lekeleriyle kaplı eski püskü siyah bir ceket giyiyordu ve kaşında yeni bir çember parlıyordu. Kaşın etrafındaki deri şiş ve kırmızıydı. "İşte geldik. Burası işte."

"Ne burası?"

"Burası Richard'ın saklandığı yer. Arkadaşım. Çok dâhice, değil mi? Buradan her şeyi görebiliyordu. Ve kim yukarı bakıyor?" Kendi sorusuna başını yukarı aşağı sallayarak cevap verdi. "Hiç kimse."

"Şimdi ne olduğunu söyledi mi?"

"Kitaplar canlanıyor." Sesi huşu doluydu, duyan da Kutsal Edebiyat Kilisesi'nden ayinde şarap ve ekmek almak üzere olduğunu sarırdı.

Justin, Linda'nın Rus romanının durduğu çantasına baktı. Aniden içinde onu pencereden dışarıya fırlatma isteği doğdu. "Sence bu nasıl oluyor? O kadar çok" Bu cümleyi nasıl bitirmesi gerektiğinden emin değildi. Karakterler mi? Zaman ve mekânlar mı? Kitaplar mı?

Bir ayak sesi onu bulmaktan alıkoydu.

"Şşşt," dedi Sarah, tamamen gereksiz bir şekilde.

Sandlin ortaya çıktı, elinde bir sandıkla merdivenlerden iniyordu. Justin öne doğru emekledi ve adamın şişeler ve peynir tabağı koymaya başladığını gördü. Kırmızı üzümleri plastikle kaplı paketinden çıkardı ve tepsinin bir ucuna dikkatlice koydu, sonra da düzenlemesine bakmak için geri çekildi.

Memnun görünüyordu çünkü arkasına döndüğünde eliyle bir hareket yaptı, rafların arasına bir dalga yayıldı. Kitaplar titredi, sonra da oda bir bir insanlarla dolmaya başladı.

Yığınların dışına tırmanıp üstlerini silkelediler; bazen yüksek bir yerden atlıyorlar, bazen de çok sıkışık, alçak bir raftan sürünerek çıkıyorlardı.

Justin sırt çantasının üzerinden baktığında boğazlı elbiseler giyen kadınların ve üniformalı erkeklerin aşağıya seğirttiğini gördü. Linda'yı aradı ama arkadan hangisinin o olduğundan emin olamadı. Peşlerinden gitmeye başladıysa da Sarah kolunu tuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı kız. "Dikkatli olmamızı söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Kenardan sarktı, bütün yüzleri tarayıp Linda'yı bulmaya çabaladı. Kızın neye benzediğini hatırlamaya çalıştı; onun yerine, tasvir eden satırları düşünüp duruyordu. Saçları kitapta, "bir atın parlayan yelesi gibi gür, kıvrıkcık ve kestane rengiydi." Gözlerinin, "boğazındaki iğne kadar kehribar rengi" olduğuyla ilgili bir pasaj okumuş olduğundan çok emindi ama o, kızın gözlerini kahverengi olarak hatırlıyordu.

Konu şeklinde pudralı saçları olan, ellerinde siyah masklar tutan kadınlar, düello için dizilmiş şövalyelerin ve vücutlarını sımsıkı saran lastik elbiseler giymiş çizgi roman kahramanlarının yanından geçtiler. Silindir şapkalı ve fraklı bir kurt, üzeri ay yıldızlı cübbe giyen bir büyücüyle sohbet ederken başlarının üzerinden periler uçuyordu.

Üzümlerin yanında, bir pervanenin arkasında fısıldayan Linda'yı gördüğünü sandı. Kızı duymaya gayret etti ama tüm duyduğu diğer konuşmalardı. Çok istemeden de olsa ne duyduğunu fark etti.

"Sarah." Justin, danteller kuşanmış, kalçasında ince bir kılıç ve ellerinde kırmızıya çalan küçük bir çiçek olan geniş omuzlu bir adama işaret etti. Adam tembel bir şekilde kot pantolon ve tişört giyen, çok zayıf, kızıl saçlı bir kızla çene çalıyordu.

"Çok zekisin," dedi adam. "Çok da güzelsin. Beğenimin isabetliliğinden öylesine eminim ki itiraza hiç lüzum yok."

"Sarah," dedi Justin. "Bu, Scarlet Pimpernel!"

"Aman Tanrım," diye fısıldayarak cevap verdi Sarah, daha

yakına sürünerek. “Galiba haklısın. Percy Blakeney. Ona öylesine vurgundum ki.”

“Galiba o kıza asılıyor.”

“Öyle mi?” Kız durakladı. “Olamaz ama galiba kız, Yeşil Çatılar’dan Anne.”

Justin gözlerini kıstı. “O kitabı hiç okumadım.”

“Kızın, Avonlea’da Percy Blakeney gibisinin olmadığını söylediğini duydum,” dedi Sarah. “Kot pantolonla ne yapıyor? Anne! Anne! Bunu yapma!”

“Şşşt!” dedi Justin.

“O evli! Marguerite seni fena benzetecek!”

Justin eliyle kızın ağzını kapatmaya çalıştı. “Bunu yapma...”

Sarah geri çekildi ama biraz mahcup olmuşa benziyordu. “Sakin ol. Zaten beni duyamaz. Hem neredeyse oraya inen ben değildim.”

Oğlan hem yükselen paniği hem de kaotik neşeyi dizginleyerek tekrar kalabalığa baktı. Karakterlerin böylece bir araya gelmemeleri, Jersey’deki bir evin bodrumunda anakroniktik ve anarşik bir şekilde kaynaşıp sohbet etmemeleri gerekirdi; bununla birlikte, onu baştan çıkarıp tehlikeli bir zevke çeken de sapkınlığın kendisiydi.

“Tamam. Tanrım,” dedi Sarah, oğlanın sessizliğini yanlış anlayarak. “Kendimi kaptırdığım için özür dilerim – hey, şu altın zırhlı olan kim? Yakında duran. Ah.” Kız durdu. “Şu sansarla konuşan Wolverine mi? Hani elbiseli olan?”

“Hangisi elbise giyiyor?” diye sordu Justin ama Linda’yı içeceklerin yanından uzaklaşırken görünce yüzündeki kocaman gülümseme silindi. Yelekli bir adamla konuşuyordu.

Sarah elini oğlanın koluna koydu. “Kime bakıyorsun sen? Gerçekten tuhaf görünüyorsun.”

“O benim kız arkadaşım,” dedi Justin.

“Kitaptaki bir karakter senin kız arkadaşın mı?”

“Kendini oraya koydu. Kavgaya ettik, bunun bir önemi yok. Sadece onu tekrar dışarı çıkarmaya çalışıyorum.”

Sarah ona baktı ama yüzündeki ifade şöyle diyordu: *Sana inanmıyorum. Kız arkadaşına, kendisini bir kitaba koymasına neden olacak kadar kötü bir şey yaptın. Kúpeleri suçluluk dolu sırlar arayarak sarıcaç gibi sallanıyordu. “Bu işe başvurduğunda neler döndüğünü biliyordun, değil mi?”*

“Yani?” dedi Justin. “Ha, işi sen de istiyordun, değil mi? Ama senden önce davrandım.”

“Eh, artık kitaptan çıktı. Pek mutlu görünmüyorsun.”

Justin kaşlarını çatı ve bundan sonra çok az konuştular. Sadece tozlu kitaplıkların üstünde, midelerinin üzerinde yatıp altlarındaki kalabalığın fırıl fırıl döndüğünü izlediler; Lord Fauntleroy’un bir köşeye işemesini ve bir albinonun, kütüphanenin daha ıssız ve karanlık yerlerinden birine doğru ilerlerken elindeki zırha fısıldayışını izlediler.

Ve Justin, Linda’nın aralarında uçuşmasını ve zevkle kahkahaya atışını izledi.

“Ah, sen meşalelere bile parlak yanmasını öğretirsin,” dedi yelekli adam, kıza.

Ne satır ama, diye düşündü Justin kederli bir şekilde. *Umarım adamın Shakespeare’den alıntı yaptığını biliyordur. Sonra aklına hoş olmayan bir düşünce geldi. Linda kiminle konuşuyordu?*

“Heyhat, John Galt bütün salsayı yemiş,” dedi yapraklarla süslü yeşil zırh giymiş bir şövalye.

“Ah, ne kötü,” dedi *Anna Karenina*’dan Dolly Alexandrovna. Elbisesini düzeltti ve aynı Justin’in daha önce gördüğü bir tablosundaki gibiydi. “Onu affetmeyeceğim ve affedemem. Her gece bunu yapmakta ısrar ediyor.”

Justin, neden hiçbirinin Rusça, Fransızca ya da başka bir dil konuşmadığını merak etti ama sonra aklına bütün kitapların çeviri olduğu geldi. Mantık başını döndürdü.

“John Galt da kimin nesi?” diye gürledi Wolverine ağzında bir puroyla.

Yeşil Çatılar’dan Anne, Justin’in tanıyamadığı, Sarah’ya sormayacağı bir adamla vals yaptı. Stephen Daedalus, Werther’le yumruk yumruğa kavga etti. Hamlet durmaları için onlara bağırıp, “bu sadece saçmalık,” dedi ama Werther sıkı bir yumruk yiyip de burnu kanayana kadar durmadılar.

Justin, Werther’in yumruğu yedikten sonra garip bir şekilde Modern Kütüphane baskısının kapağındaki adama benzediğini düşündü; kapakta Werther’in bütün yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

“Ben, sen nasıl yok edilebiliriz ki?” dedi Werther. “Biz varız. Yok oluş da ne demek? Sadece bir sözcük, zihinde hiçbir etki bırakmayan anlamsız bir ses.”

Stephen’in mafsalları çürümüş gibiydi. “Her neyse,” dedi.

Linda, ipek eteği etrafında dalgalanarak Werther’in yanına çöktü ve bir mendili yüzündeki kana hafifçe dokundurdu. Ne yapıyordu? Bu çok saçmaydı! Goethe’yi sevmezdi bile. Ayrıca, Werther korkak ve mızırmız olduğundan yakınırdı.

Justin kitaplardan aşağıya inmeye başladı.

Sandlin o anda bağırarak bir şeyler söyledi, sonra da kütüphanede büyük bir ani rüzgâr esti ve rüzgâr dindiğinde partideki bütün misafirler de gitmişti.

Gitmişlerdi. Linda gitmişti. Justin küçük pencereden dışarıya baktı ve gerçekten de, gökyüzü aydınlanmaya başlıyordu. Çantasına uzanan Justin, Linda’nın kitabını açtı ve her sayfada onun ismini arayarak sayfaları telaş içinde çevirdi.

Hiçbir şey yoktu.

Gitmişti.

600 – Teknoloji (Uygulamalı Bilimler)

Ertesi gün teneffüste Sarah, taş, kâğıt ve makasa başvurmada makineden bir kahve aldı ve oğlanın önündeki sıraya koydu. Oğlanın üstünde hâlâ bir gece önceki giysiler vardı ve defterine baktığında tüm yazdığının “çok yönlü sınıflandırma” olduğunu gördü; sözcüklerin altına birkaç çizgi çekilmişti. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Sana çok kızgın olmam gerekir,” dedi kız, “ama çok acınacak bir haldesin.”

Justin kahveyi alıp bir yudum içti. Kahvenin sıcak olduğuna sevindi.

Sarah onun sırasının kenarına oturdu. “Tamam, bana kız arkadaşını anlat. Neler oldu?”

“Bilmiyorum. Sadece kavga etmeye başladık. O, Sandlin’le tanışmak istedi, ben de kitapçada kalmak istedim. Sonra da bu oldu.”

“Ve *bu* derken, kendini banyoya kilitlemek ya da sana bir vazı fırlatmak yerine kendini bir kitabın içine koyup dışarı çıkmadı demek istiyorsun.”

“Evet,” dedi Justin, sıraya bakarak.

“Bunun senden ayrılması anlamına geldiğini ciddi ciddi düşünmelisin.”

Justin, eliyle yüzünü sıvazladı. Cildi kirli sakalından daha sertti. “Dışarı nasıl çıkacağını bildiğini sanmıyorum.” Ama bunu tekrar düşününce kızın çıkmak istediğine dair bir şey okuduğunu hatırlayamadı; Rus romanlarındaki karakterler kişiler trajedilerine ağlayıp sızlamayı çok severlerdi.

Sarah omuz silkti. “Onun, Sandlin’le tanışmak istediğini söyledin. Onu adama sen getirdin. Bu kadar.”

“Üzgün olduğumu hiç söyleyemedim.”

“Üzgün müsün?” Sarah bardağından bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu.

Justin kaşlarını çattı. “Nasıl soru bu böyle?”

“Şey, ne yaptığını, ya da bir şey yapıp yapmadığını bile bilmiyor gibisin.”

Spor ayakkabılarının bağcıklarına baktı; kirli düğümleri çözmekten öylesine nefret ediyordu ki ayakkabılarını öylece giyip çıkarıyordu. Şimdi umutsuz durumdaydılar. Düğümler asla çözülmecekti. İç çekti.

“Kitapları cidden seviyor musun?” diye sordu Sarah. Elini havada salladı. “Yoksa hepsi onun için miydi?”

“Tabii ki kitapları seviyorum!” dedi Justin başını kaldırıp bakarak. Nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Linda’yı Sandlin’e götürmek için kütüphanecilik okuluna başlamıştı ama okulu gerçekten seviyordu. Başkalarının, kendilerini neye soktuklarını bilmeleri için kitapları güzelce düzenlemek ona kendini iyi hissettirmişti. “Kitapları hep sevmişimdir. Sadece onlara güvenmiyorum.”

“Peki ya insanlara?” diye sordu Sarah.

Kıza boş boş baktı.

“İnsanlara güveniyor musun?”

“Galiba. Yani, evet. Makul ölçüde. Genelde insanların kitap karakterlerinininkiler kadar korkunç sırları olduğunu düşünmüyorum ama insanlar da onlar kadar büyüleyici değiller. Bizler sulandırılmışız.”

“Benim bir sırrım var,” dedi Sarah. “Ben taş, kâğıt, makas turnuvasında yarışıyorum.”

Oğlan güldü.

“Ben ciddiylim,” dedi Sarah.

“Bekle bir dakika. Yani bütün o kahvelerde bana hile yap-

tığını mı söylemek istiyorsun?" Justin bir an için kıza baktı. Yavan olsalar da kızın sırlarının olduğunu bildiği için kız farklı görünüyordu.

"Hey," dedi kız. "Adil bir şekilde kazandım!"

"Ama sen bilardo ustası falan gibi bir şeysin. Stratejilerin var."

Sarah başını iki yana salladı. "Tamam, TKM sırrımı mı istiyorsun? Bu, insanları anlamakla ilgili. Taş temelde bir silahtır. İnsan yiyen bir devin fırlatacağı türden bir şeydir. Hiddetli bir hamledir. Bazı insanlar ondan kaçınırlar çünkü ilkel görünür ama umutsuz durumdaysalar onu kullanırlar."

"Tamam," dedi Justin.

"Şimdi, makasa gelince. Makas parlak ve keskindir. O da tehlikelidir ama ince, uzun bir kılıç gibi, daha zariftir. Çoğu insanın ilk hamlesi makastır, çünkü zekice bir hamle gibi görünür. Havalı hamle. Hippi hamlesi."

"Gerçekten mi?" Justin kaşlarını çatı.

"İlk seferindeki *hamlen* oydu. İkincisinde de."

Oğlan düşündü ama hatırlayamadı. Sarah'nın oyuna genellikle hangi hamleyle başladığını merak etti. Her zaman taş mıydı?

"Kâğıda gelelim. kâğıt ilginçtir. Bazıları onun etkisiz bir hamle olduğunu düşünür ve çok nadiren kullanırlar. Diğerleri onun en incelikli hamle olduğunu düşünürler. Sözcükler, taşlardan ve makaslardan daha tehlikeli olabilir, derler.

"Tabii, makas yine de kâğıdı keser," dedi Sarah.

"Tabii ya," dedi Justin aniden ayağa kalkarak. "Öyle yapar. Haklısın." Linda'yı kâğıttan bir bebek gibi kesebilirdi.

700 – Güzel Sanatlar

Justin kitapları, sırtlarında yazanı ve yaptığı dağınıklığı umursamadan, raflardan birbiri ardına çekti; Linda'nın bahsi geçi-

yor mu diye görmek için her birine göz atıyordu. Kitaplar etrafında yığıldılar ve elleri tozla kaplandı, sayısız sayfa üzerinde gezdirdiği parmakları mürekkep oldu.

Ağır metal makas ceketinin cebinde ağırlık yapıyor ve bazen başka bir raf boşaltmadan önce elini içeri sokup serin yüzeyini hissediyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Sandlin.

Justin havaya sıçradı, elleri hâlâ cebindeydi.

Sandlin başka bir yelek giyyordu. Boynundaki kravatı tek bir gümüş iğne yerinde tutuyordu. Hapşırdı.

“Kız arkadaşımı arıyorum. Kitabından çıktı ama hangi kitaba girdiğini bilmiyorum.”

“Dün gece birlikte saklandığını gördüğüm şu her yeri piercingli kız mı?”

“Hayır,” dedi Justin, hissettiği kadar şaşkın görünmemeye çalışarak. *Sandlin biliyorsa...* Hayır, Buna kafa yoramazdı. “O, Sarah. Linda benim kız arkadaşım ya da öyleydi ve bir şeyleri kitapların içine koymayı biliyor. Kendini bir Rus romanına koydu ama dün gece sen onu dışarı çıkardın, şimdi de onun hangi kitapta olduğunu bilmiyorum.”

Sandlin ellerini kısa sakalının üzerinde gezdirdi.

“Anlarsın ya,” dedi Justin, sesi yükselerek. “Her yerde olabilir, tehlikede olabilir. Romanlar karakterleri her zaman tehlikeye atarlar çünkü bu heyecan vericidir. Karakterler ölürler.”

“Senin sorunun kitaplarla değil, kızlarla,” dedi Sandlin.

“Ne?” diye sordu Justin.

“Kızlar,” dedi Sandlin. “Neyi neden yaptıklarını bilmiyorsun. Kim biliyor ki? Eminim onlar da bizim için aynısını hissediyorlardır. Kahretsin, eminim birbirleri için de aynısını hissediyorlardır.”

“Ama kitaplar,” dedi Justin.

“Kurgu. Büyük teyzemden bana bir sürü para miras kalmadan önce bir kitapçım vardı. Para önce bir kediye kaldı ama kedi ölünce bir sürü param oldu. Dükkânımı kapatıp bütün gün uyumaya ve canım ne isterse onu yapmaya karar verdim. Olay bu.”

“Ama ama ya kitapların canlı olduğuyla ilgili söylediğin şey? Korumamıza ihtiyaçları olması?”

Sandlin elini hafifçe salladı. “Bak, roman karakterleriyle vakit geçirmeyi seviyorum. Meydana gelen tuhaf arkadaşlıkları, romansı seviyorum. Hiçbirini kaybetmek istemiyorum. Naruto’nun, Edmond Dantes ve parlayan kırmızı gözleri olan bir kafatasıyla yakınlaştığını biliyor muydun? Uğraşsam da ben bunu uyduramazdım! Ama yine de *kurgu* bu. Benim bodrumumda oluyor olsa bile. Gerçek değil.”

Justin ona inanmayarak baktı. “Ama kitaplar *gerçek* gibi geliyorlar. Kesinlikle herkesten çok sana gerçek gibi görünüyor olmalılar. Kitaplar seni incitebilirler. Kalbini kırabilirler.”

“Senin kalbini kıran,” dedi Sandlin, “bir kitap değildi.”

800 – Edebiyat ve Retorik

Justin eve gitti ve günün geri kalanında ve gece uyudu. Pek başka bir şey yapılamayacak kadar erken uyandığında bildiği karton kapaklı bir kitabı açıp yeniden okudu. Sonra bir kafeye gitti ve derse götürmek için iki bardak kahve aldı.

“Ah vay canına,” dedi Sarah. “Üzerine tarçın serpilmiş duble latte. Ağzımın suyunu akıttım galiba.”

“Yine de bunu kazanmak zorundasın,” dedi oğlan. “Kuralları sen koydun. Şimdi başına gelene katlan.”

Kız elini yumruk yaptı. “İyi olduğun bir oyunu seçmek istemediğinden emin misin?”

Küpeleri sallanıp parladı. Justin, kızın, küpeleri rakiplerinin dikkatini dağıtmak için takıp takmadığını merak etti. İşe yarıyor mu diye düşündü.

Tek kaşını kaldırabilmeyi istedi ama bunu yapamadığından, kaş kaldırma hareketine eşlik eden bakışı fırlatmaya çalıştı.

“Öldün sen,” dedi Sarah.

Taş. kâğıt. Makas. Makas kâğıdı keser. Justin kazandı. Yine de kahveyi kıza verdi.

“Tekrar makas hamlesi yapacağını düşünmemiştim,” dedi kız. “İlk iki seferinde bu hamleyi yaptığını belirtmiştim çünkü.”

“Kesinlikle.” *Gördün mü*, diye düşündü, *kızları anlamakta bir sorunum yok.*

Sadece tek bir kızı anlamıyordu

Ve muhtemelen kendisini.

900 – Coğrafya ve Tarih

O hafta daha sonra Justin, Sandlin’in evindeki gece yarısı partisine katıldı. Ön kapıdan girdi, merdivenlerden inmeden önce olabildiğince toz kaldırdı. Modaya uygun bir şekilde geç gitti. Karakterler kadeh kaldırıyorlardı.

“Selam!” diye bağırdı bir grup her beraber.

“Aramızda olmayan dostlarımıza, kaybedilmiş aşklara, eski tanrılara ve” diye başladı başka bir tanesi, Justin işitme mesafesinden çıkmadan önce.

Cebindeki ağır makasa dokundu. Planı değişmişti.

Linda, Hogwarts amblemiyle süslenmiş siyah bir elbise içinde bir taburede oturmuş taç takan bir kurbağayla ciddiyetle konuşuyordu. Yakındaki iblisler ise ağır İngiliz aksanıyla ko-

nuşan, sigara tiryakisi bir adamın ayakkabısının altındaki di-
kişlere, yanan bir kibrit çöpü sokmaya çalışıyorlardı.

“Linda,” dedi Justin. “Seninle konuşmam gerek.”

Linda döndü ve yüzünden paniğe benzer bir şey geçti. Aya-
ğa kalktı. “Justin?”

“Seni Sandlin’e getirdiğim için bana teşekkür etme zahme-
tine girme,” dedi. “Üzgün olduğumu söyleme zahmetine girme-
yeceğim. Haklıydın. Taşındığıma ve kütüphanecilik okuluna
başladığıma memnunum. Ama yaptığın şey”

“Her zaman istediğim şeydi,” dedi kız. “Kendimi bir kita-
bın içine koymak. Senin yüzünden değildi. Önünde sonunda
olacaktı bu.”

“Bak, gerçek dünyada sorumlulukların olduğunu söylemek
için geldim. Ailen çok uzun süredir senden haber almadı. Yap-
tığın şey güvenli değil. Geri dönmek zorundasın.”

“Hayır,” dedi kız sertçe. “Henüz hazır değilim. Şimdi, iste-
diğim her kitabı ziyaret edebiliyorken olmaz. Hazır olduğumda
dışarı çıkacağım.”

“Kalıp benimle mücadele etmeliydin,” dedi Justin. “Bu adil
değildi.”

“Seni bir kitabın içine koyabilirdim.” Başını geriye eğdi.
“Bunu hâlâ yapabilirim.”

Oğlan istemsiz olarak geriye doğru bir adım attı ve kız güldü.

“Ama bunu hak etmiyorsun,” dedi kız. “Kitapları benim
sevdiğim gibi sevmiyorsun.”

İtiraz etmek için ağzını açtı, sonra da kapattı. Bu doğrudu.
Kızın kitapları nasıl sevdiğini bilmiyordu, sadece kendisinin
farklı bir şekilde sevdiğini biliyordu.

Kız, yüzünü oğlandan öte yana çevirdi, oğlan da onun git-
mesine izin verdi. Partinin geri kalanında orada kaldı ve bütün
karakterler kitaplarına dönünce raftan *Harry Potter*’ı aldı.

“Kızı buldun mu?” diye sordu Sandlin.

Justin başıyla onayladı ve makası cebinden çıkardı.

“Ne yapacaksın?” Sandlin’in sesi gergin geliyordu.

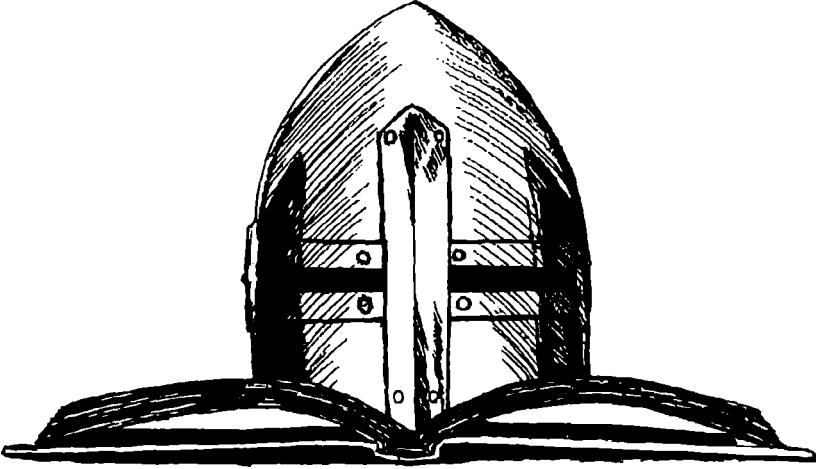
Justin eski bilgisayarı açtı. “Hikâyeyi değiştireceğim. Sadece birazcık. Hiç kimse fark etmeyecek.” Linda’nın isminin olduğu bir sayfayı açtı ve kızı dikkatlice kesip çıkardı. Sandlin irkildi.

“Endişelenme,” dedi Justin. “Sadece kurgu bu.”

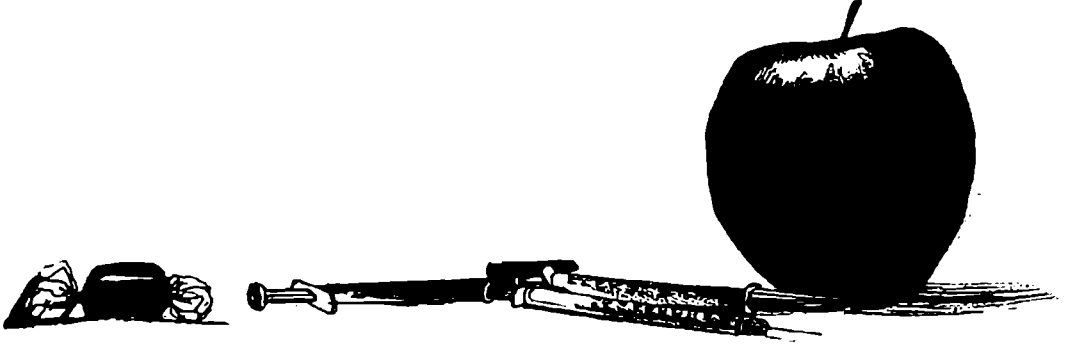
Birkaç sözcük yazdı ve sayfanın çıktısını aldı. Sonra, Linda’nın ismini dikkatli bir şekilde yerine bantladı, cümle artık şöyle okunuyordu:

“Linda kitapların içine bir şeyler koymayı bilmiyor. Kendisi de dahil bir şeyleri kitaplardan çıkarmayı biliyor. Umarım bir gün çıkar.”

Kâğıdı ikiye katlayıp sayfaların arasına soktu. Ayrılırken kitabı yanına almadı.

Demirölke'ye Gidiş

La lala la. Bu, şarkının bir bölümü. Şu anda şarkıyı tam hatırlayamıyorum ama sorun değil. Cally gerisini hatırlıyor. Böylece tepeye geri gidebiliriz yakındayakındayakında. La la. Midelerimiz ay kadar büyük olunca. Sonra Bucan Jack flütünü çalacak, ısırganotu şarabı olacak ve Kraliçe bu hikâyeyi anlatmamı on bininci kez isteyecek benden.

Ama şu anda sırtımı yasladığım duvar soğuk ve tuğlaların, eteğimin altın lamesini parçaladığını hissedebiliyorum. La lala la. Yağmur da soğuk. Rimelimin akmasına neden oluyor. Ellerimi ceketimin cebine sokuyorum, dibindeki tozu toprağı ve pis dokuyu hissediyorum.

Biraz dans ediyorum ama hiç kimse görmüyor.

Demirülke'ye ilk geldiğimizde yapraklardan para kazanmaya çalıştık ama paranın neye benzediğini bilmiyorduk ve elimize yüzümüze bulaştırdık. Tezgâhtaki kadın, "Bu Monopoli parası!" diye bağırmaya başladı. Yüzünün kıpkırmızı olması bizi sadece güldürdü. Çok zeki olduğumuzu sanıyorduk. İnsanların burnunun dibinden ne olsa çalardık. Plastik etekler, oyuncak bebekler ve rujlar. Dergi yığınları ve tadı acı, madeni olan elmalar.

Yiyecekler en zoruydu. Sütün tadı demir gibiydi, ekmek ise daha da beterd. Ama şimdi midemiz bulanana kadar karamelli mısır, meyankökü ve Jolly Rancher* yiyoruz.

Cally'nin yakında dönmesi lazım, buna da seviniyorum çünkü kaslarımın her yerine kramp girmeye başlıyor ve ayak-kabıma sıkıştırdığım yarım paketi tükettim bile.

Çok zeki olduğumuzu sanıyorduk. Kolay olacağını sanıyorduk. Sadece Demirülke'ye git ve bebeklerle geri dön. Peri bebekler. Bir oğlan bul. Çimende yuvarlan. Hemen geri dön. Ne oyun ama! Selkie değiliz biz. Kimse *derilerimizi* tutamaz ve bizi alıkoyamaz.

Hâlâ işe yarayabilir. Cally bunun için üç ay daha gerektiğini söylüyor. Üç uğurlu bir rakam, bu yüzden tamam dedim. Zaten yalnız gidemem. Şarkının ikinci kısmı onda.

Şu anda kollarımı ovuşturuyorum. Acıyorlar. Dirseklerimin içlerini ve çürükleri ovuşturuyorum, damarlarıma şarkı söylüyorum. Yakında, yakındayakındayakında.

Demirülke'de oğlan bulmak kolay iş. Birazcık cazibe, gözlerinizi, kulaklarınızı ve sizi ele verebilecek diğer yerlerinizi örter. Size pizza ısmarlarlar, partilere ve kulüplere götürürler, suyu-bol içkiler ve uyuşturucular getirirler ve sizi sürgülü tuva-

* ABD'de bir şehir markası. (yay.n.)

let bölmelerinde becerirler. İlk başta zordu ama istediğimiz bu, değil mi? Peri bebeğimi istiyorum, değil mi?

Cüzdanımda esrarlı bir sigara var. Ağrılara faydası olmayacağını biliyorum ama yine de yakıyorum. Derin bir nefes çekiyorum, kendimi yoğun dumanla dolduruyorum. Cally'yi bekle, diyorum kendime. Tepeye gittiğimizde çakmağımı yanımda götüreceğim. Güzel pembe hologramlı olanını. Bucan Jack, çakmağı görünce ne gülecek ama! O kadar hoşuna gidecek ki sadece benim için bir şarkı düzecek.

Buraya ilk geldiğimde nefes almak güçtü. Bütün kimyasalları ve demiri, hissedebilirsiniz, kokusunu alabilirsiniz. Erimiş, mide bulandırıcı. Cildinize yapışıyor ve sizi o kadar ağırlaştırıyor ki uzanmak zorunda kalıyorsunuz. Demirülke'de büyü yapmak zor, hem de ufak tefek şeyler bile. Dahası, burada ne kadar uzun kalırsanız o kadar çok unutuyorsunuz. Yaprak numarası bile artık işe yaramıyor. Ama başka şeyler çok daha iyi. Mesela, nefes aldığımında burnuma sadece marihuana dumanı, asfalt zifti, çürük yiyecekler ve kusmuk kokan ben. Yakında banyo yapmam gerek.

Her şey yakında ama hiçbir şey şimdişimdişimdi değil.

Kuzgun karası gözlü, erik dudaklı bir bebek istiyorum. Cally'nin beş torba kahverengi malımla –kaliteli malla– dönmelerini istiyorum ki yağmurun altında titremekten, kramplar girmesinden kurtulayım. Dans etmeye gitmek istiyorum, bir kulüpte değil de dışarıda, çimenlikte ya da parkta, yeşil bir yerde, sadece ben ve Cally.

Ve Cally, şimdi geri gelersen Bu torbaların bu kez son olacağına söz veriyorum. Öyle olacak. Artık sürekli değil ara ara kullanacağım. Sadece ağrıları durdurmaya yetecek kadar. Sadece üç ay daha yetecek kadar. Senin istediğin gibi yapacağız. Bunu istiyorum. İstemekten de çok. Sadece bana eroinimi getir.

Kollarımın içlerinde küçücük, büzüşmüş ağızlar var. Çantamdaki iğne ise cüzdanımın kenarlarına çarpan, kıvrılan, kuyruğuyla ses çıkartan bir yılan. Sırf kollarımı kandırmak için damarlarıma su vermeyi istiyorum. Tek dişi demirden; dokunduğu yerlerde siyah yanıklar bırakıyor ama bu iyi bir yanık. Bu yanığa ihtiyacım var.

Son akından önce atların yelelerine yaptığımız düğümleri hatırlıyor musun? Ya da o Grindylow'un şapkasını çaldığımızda bizi nasıl deli gibi kovaladığını? Sen, ben ve Jack vardı. Hatırlıyor musun? Lala la la la la.

Bir dans daha yapıyorum ama bu seferki biraz ayaklarımı sürüyerek. Kimsenin görüp görmemesi umurumda değil. Umurumda değil.

Daha gelmedin, Cally ama endişelenmeyeceğim. Gevşemiş ve tatmin olmuş bir şekilde, bir arabanın arkasına uzanabilirsin. Şu adını unuttuğum şirret oğlan arabayı kullanırken ensesi kalın Nick yanında, altın yüzüklü parmaklarıyla senin ceplerini karıştırıyordur. Umarım öyle değildir, Cally. Dikkatli ol. Ona ihtiyacım var. Açmanı istemeyecekleri o tek yere koy. Ağzının içine koy.

Yağmurdan sıırıslam olmuş farların bana doğru geldiğini ve önümden uçup gittiğini görüyorum. Hangisi sensin? Parmagımın ucunda biraz dönüyorum ve kayıyorum ama düşmüyorum. Daha değil. Acaba birisi durup bir sevgiliye ihtiyacım olup olmadığını soracak mı? Uyuşturucuya? Bir yere bırakılmaya?

Ah Cally, yine Jack'i, başının üstünde durmasını, sana takılmasını düşünüyorum. Nereye gittiğimizi merak ediyor mudur? Özlüyor mudur bizi? Ah, tabii, bizi konuşurken duydu ama bunu gerçekten yapacağımızı düşündü mü? Zeki olduğumuzu, sivri zekâlı olduğumuzu, zekâmızın çiviler kadar, raptiyeler kadar, çantamdaki iğne kadar sivri olduğunu düşündü mü?

Düşündün mü? Bunu düşündün mü, Jack? Bunu yapabileceğimizi, gidip gelebileceğimizi, Demirülke'ye gidebileceğimizi ve kendimize peri bebekler bulabileceğimizi düşündün mü? Ama belki de bizi hiç özlemiyorsundur, değil mi? Zaman burada farklı. Gittiğimizin farkında bile değilsin. Bensiz tek bir uykulu gününde yüzlerce yıl geçecek.

İçten Arzular Ülkesi

Sidhe'nin gerçek hayattaki mensuplarıyla, gerçek perilerle tanışmak isterseniz Manhattan'daki, Fincandaki Ay adlı kafeye gidin. Çok sayıda peri orada bir araya geliyor. Onları, kulaklarındaki hafif sivrilikten –bu, onların makyajla kapatmayacak kadar kibirli oldukları bir özelliktir– ve insana ait olmayan zarafetlerinden tanıyabilirsiniz. Ayrıca kafenin, ısırganotu ve yüksükotu çayı ile kanarya otu tatlısı sunarak, perilerin tuhaf damak zevkine hitap ettiğini göreceksiniz. Lütfen yüksükotunun, ölümlüler için zehirli olduğunu ve onu tatmamanız gerektiğini aklınızdan çıkarmayın.

– www.gercekperiler.com/forumlar ilan panosuna stoneneil tarafından yazılmıştır.

Perilerin efendileri bazen aramızda dolaşırlar. Hatta pis pis soğuk demir kokan yerlerde, beton basamakların yukarısında, üç kızın bir yatak odasını paylaştığı ufacık apartman dairelerinde. Ne de olsa periler çürümüşlükten, sınırlardan, sınırları geçip

sonra geri dönmekten zevk alırlar.

Unseelie Sarayı'nın ve Bilumum Diğer Yerler'in Efendisi Rath Roiben Rye, Kaye'i görmeye geldiğinde kız, kimseyi uyandırmadan şafak vaktine kadar konuşabilsinler diye şiltesini salonun ortasına taşır. Kay de insan değildir ama bir insan gibi büyütülmüştür. Bazen, Roiben'e göre, etrafındaki şehirden daha insan görünür.

Sabahları, kızın oda arkadaşları Ruth'la Val (kız, erkek arkadaşıyla kalmıyorsa) ve Corny (oğlan gömme dolapta uyur, gerçi oraya "ikinci yatak odası" der) üzerlerinden atlarlar. Val kahve öğütüp bol tarçınla kahve demliğinde demler. Kız başını bir yıl önce tıraş etmişti ve pas rengi saçları nihayet kıvrılmaya başlayacak kadar uzadı.

Kaye güler, kenarı çatlamış fincandan kahvesini içer ve uzun, yeşil peri parmaklarıyla Roiben'in tenine desenler çizer. Öyle anlarda, dünyanın tüm demirlerinden daha güçlü olan kızın kokusu boğazındayken oğlan kendini, yeni doğmuş bir şey kadar deneyimsiz ve titrek hisseder.

Yaz ortasında bir gün, Roiben ölümlü bir bedene büründü ve Kaye'in vardiyasının az sonra biteceği umuduyla Fincandaki Ay'a gitti. Birlikte Riverside Park'ta yürümeyi ve ışıkların sudaki yansımalarına bakmayı düşünmüştü. Ya da tuzlu fıstık yemeyi. Veya kızın canı ne çekerse onu yapmayı. Kendi krallığına döndüğünde dayanabilmesi için, kızın hatıralarına ihtiyacı vardı.

Ama günbatımından hemen sonra, siyah ceketli bir karganın kanatları gibi ayak bileklerinin etrafında dalgalanarak içeri girdiğinde kızın orada olmadığını gördü. Kahve dükkânı ölümlülerle doluydu, her zamankinden de daha kalabalıktı. Tezgâhın arkasında Corny bir ileri bir geri koşturuyor, espresso

buharından bir dumanın içinde fincanları birbirine vuruyordu.

Kahve dükkânı, Kaye ile insan arkadaşlarının yol kenarında ya da indirimli satışlarda buldukları şeylerle döşenmişti. Kızın kartpostallar, şarkı notaları ve eski ansiklopedilerden sayfalarla dekopaj yaptığı bir sürü köhne, boya lekeli küçük tahta masa. Altın rengine boyanmış bir sürü sandalye. Duvarlarda hurda metalle çerçevelenmiş amatör tablolar asılıydı. Fincanlar bile birbirine uymuyordu. Üzerlerinde uzun süre önce kapanan işyerlerinin sloganları olan kupaların yanında, fincan tabakları üzerinde duran narin çin porseleni fincanlar vardı.

Roiben dükkânın arka tarafına yürürken müdavimlerin birkaçı onu ölçüp biçen bakışlar fırlattılar. Bakır kahve semaverinin yansımasında her zamanki gibi görünüyordu. Beyaz saçları geriye taranmıştı. Gözleri gümüş kaşıkların rengindeydi. Kılığını değiştirmeyi düşündü.

“O nerede?” diye sordu Roiben.

“Emir yağdırmayı seviyoruz, değil mi?” diye bağırdı Corny makinenin uğultusunun üzerinden. “Eh, periler kralı nasıl bir sihirli hazine peşinde bilmiyorum, ama beklemek zorunda. Kaye’in nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim burada olması gerektiği.”

Roiben elinin seyirip kılıcının kabzasını aramasına yol açan o keskin öfkeyi dizginlemeye çalıştı.

“Üzgünüm,” dedi Corny, eliyle yüzünü ovuşturarak. “Söylediğim yenilir yutulur laf değildi. Val yardıma geleceğini söyledi ama burada *değil* ve *güya* erkek arkadaşım olan Luis saatlerdir iş arkadaşıyla dışarıda. Müşterileri biraz daha arttırma planım feci şekilde geri tepti. Sonra da sen buraya geliyorsun ve sen o kadar her zaman o kadar”

“Beklerken biraz ısırganotu çayı alabilir miyim?” diye oğlanın sözünü kesti Roiben, kaşlarını çatarak. “Nereye koydu-

ğunu biliyorum, kendim alırım.”

“Alamazsın,” dedi Corny, onu barın arkasına kovarak. “Yani alabilirdin ama hepsini içtiler ve nasıl demleneceğini de bilmiyorum.”

Barın arkası tam bir felaketti. Roiben kırılmış bir fincanın parçalarını toplamak için eğildi, kaşlarını çattı. “Burada neler oluyor? Ne zamandan beri ölümlüler ısırganotunun tadını...”

“Pardon,” dedi şarap rengi uzun saçlı bir kız. “Sen insan mısın?”

Roiben donup kaldı, tuttuğu şeyin keskin kenarlarının farkına bir anda vardı. “Seni yanlış duydum herhalde.” Porse-len parçasını ihtiyatlı bir şekilde tezgâhın üstüne koydu.

“Sen onlardansın, değil mi? Biliyordum!” Kızın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı ve arkasını dönüp bir grup ağzı kulaklarında insana baktı. “Dilekleri gerçekleştirebilir misin?”

Roiben, süt köpürtmekle meşgul Corny’ye baktı. “Cornelius,” dedi usulca. “Şey.”

Corny hızla göz attı. “Bir kereliğine en iyi arkadaşımın erkek arkadaşı gibi davramp kızın siparişini alırsan sana karşı daha kibar davranmaya söz veriyorum. Hatta kibar davranmaya.”

Roiben kasadaki bir tuşa dokundu. “Benden daha çok korkmaya söz verirsen bunu yaparım.”

“Korktuğum şeyi kıskanıyım ve kıskandığım şeyden nefret ederim,” dedi Corny, buzlu bir latteyi tezgâhın üzerine hızla koyarak. “Ne kadar çok korkarsam o kadar kaba olurum.”

“Ne istersin?” diye sordu Roiben, kıza. “Dilekler hariç.”

“Soyalı moka,” dedi kız. “Ama lütfen, bilmek istediğim o kadar çok şey var ki.”

Roiben yazı tahtasının üzerindeki kargacık burgacık yazıl-

miş menüye gözlerini kısarak baktı. “Parasını alayım, lütfen.”

Kız paraları tek tek saydı, Roiben umutsuzca kasaya bakarak paraları aldı. Birkaç tuşa bastı ve kasa açılınca rahatladı. Ona dikkatlice para üstünü verdi.

“Ne olur para üstünü yaprak ve meşe palamuduyla ödemediğini söyle,” dedi Corny. “Kaye bunu yapıp duruyor ve bunun da işlere hiç faydası olmuyor.”

“Bunu biliyordum!” dedi kız.

“Sihir yapmadım,” dedi Roiben. “Hiç yardımcı olmuyorsun.”

Corny, Hershey’s şerbetini bir kupanın dibine fişkırtarak koydu. “Evet, Fincandaki Ay’da işleri artırma fikrim hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?”

Roiben kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Hatırlıyorum.”

“Burada sık sık doğaüstü ziyaretler gerçekleştiğini internetten yayınlamış olabilirim.”

Roiben gözlerini kısıp başını yana yatırdı. “Kaye’in kahve dükkânının perili olduğunu mu iddia ettin?”

Kız mokasını tezgâhtan aldı. “Perilerin buraya geldiğini söyledi. Gerçek periler. Hani şu mantar halkalarında dans eden...”

“Ya, öyle mi dedi?” diye sordu Roiben neredeyse hırlayarak. “Tam bu muydu dediği?”

Corny diğerlerini kıskanmak istemiyordu.

Zamanını, Luis’in ondan ne zaman bıkaçağını merak ederek geçirmek istemiyordu. Corny, Kaye’e Fincandaki Ay’ı açmasına yardım ederken bir yerlere giden çünkü gerçek anlamda yapacak başka hiçbir işi olmayan Luis.

Kay, dükkânı bir peri gibi işletiyordu. Dükkân garip saat-

lerde çalışıyordu; bazen öğleden sonra dörtte açılıyordu bazen de şafak vaktinde. Kaye tezgâhın arkasındayken servis de aynı derecede tuhaftı. Bir kapuçini sipariş ettiğinizde yerine çay geliyordu. İnsanların para üstleri sık sık yapraklara ve küle dönüşüyordu. Ağır ağır, sağ kalmak için bir şeyler geliştirdi, değişti, öyle ki, Fincandaki Ay hepsinin malı oldu. Val ve Ruth, okulda olmadıkları zaman dükkânda çalışıyorlardı. Corny kablosuz ağı kurmuştu.

New York Üniversitesi'nin yurdunda yaşayan, çift anadal yapan ve tıp alanında bir kariyere göz kırpan Luis, dükkânın daha dolu görünmesi için gelip masalardan birinde uzun ödevlerini yazardı.

Ama dükkân bu şekilde uzun süre ayakta kalamazdı. Corny biliyordu. Her şey çok riskliydi. Başka herkesin çok fazla işi vardı. Bu yüzden ilan vermeye karar verdi. Ve bütün bir hafta boyunca kahve dükkânı insanlarla dolup taşıdı. İçecekleri zar zor zamanında hazırlayabiliyorlardı. Bu yüzden diğerlerinin hiçbirisi ona kızamazdı. Ona kızmaya hakları yoktu.

Meşgul kalması gerekiyordu. İçini kemiren dehşet verici korkuyu uzakta tutmanın tek yolu bu.

Roiben, Corny'nin yaptığı şeyi ve nedenini kekeleyerek açıklamasını, gerçekten duymadan dinledi.

Sonra kendine çay yaptı ve kahve evini süsleyen uydurma masalardan birine oturdu. Masanın yüzeyi, üstüne konmuş düzinelerce ıslak bardağın halka biçimli izini taşıyordu ve herhangi bir şey konduğunda tüm masa kaygı verici şekilde sallanıyordu. Yüksük otu çayından bir yudum aldı... Daha sert ve acı olması için kendi elleriyle demlemişti.

Val, Corny'nin açıklaması sırasında içeri girdi, beti benzi attı, ardından yeri süpürmeye başladı. Şimdi o ve Corny

tezgâhın arkasında fısıldaşıyorlar, Val başını iki yana sallıyordu.

Periler uzun yıllardır ağzı sıkılığa bel bağlamışlardı. Roiben, bu son derece patavatsız ilan yüzünden Corny'yi perilerin elinde işkence görmekten alıkoyan tek şeyin, Unseeliee Sarayı'nın Kralı'nın gizli koruması olduğunu biliyordu. Roiben bunu biliyor ve buna içerliyordu.

Korumasını geri çekmek kolay olurdu. Kolay, belki de adil.

Roiben bunu düşünürken arkasından bir kadının sesi yükseldi, bu onu daha da öfkeliendirdi. "Bilirsiniz işte, benim ailem perilere hep yakın olmuştur. Büyük büyük büyük büyük büyükbüyükannem onlarla yaşamak üzere kaçırılmış."

Roiben, ölümlülerin neden birbirlerine aptalca öyküler anlatıp ıstıraptan pay çıkarmaya çalıştıklarını merak etti. Neden birisinin büyükannesinin şişman, yaşlı ve bir düzine çocuğu tarafından sevilen biri olarak öldüğü hikâyesini anlatmıyorlardı?

"Gerçekten mi?" diyordu kadının arkadaşı. "Peri tepesindeki Robert Kirk gibi mi?"

"Kesinlikle," dedi kadın. "Ama büyük büyükannem Clarabelle dışarıda uyumuyordu ve tam burada, New York'taydı. Kendi yatağından alındı o! Clarabelle daha yeni ölü bir bebek dünyaya getirmişti ve peder onu vaftiz edemeyecek kadar geç gelmişti. Kapılarda demir yoktu."

Bazen böyle olduğunu itiraf etmeliydi.

"Ya," dedi arkadaşı, başını iki yana sallayarak. "Evet, demiri, tuzu ve diğer bütün önlemleri unuttuk."

Clara. Bir an için Corny ve ihanetiyle ilgili düşünceler Roiben'in aklından tamamen uzaklaştı. Bu adı biliyordu. Dünyalarına gelen düzinelerce Clara olmasına rağmen o anda kadınların gerçek bir hikâye anlattıklarını anladı. Bildiği bir hikâye. Onları aptal oldukları için öyle kolayca başından savdığı için utanıyordu. Aptallar bile gerçeği söylerler. Tarihe

göre, gerçek özellikle aptallara aittir.

“Pardon,” dedi Roiben, sandalyesinde dönerek. “Elimde olmadan kulak misafiri oldum.”

“Perilere inanır mısınız?” diye sordu kadın ona, memnun görünerek.

“Korkarım inanmalıyım,” dedi sonunda. “Size Clara hakkında bir şey sorabilir miyim?”

“Benim büyük teyzem,” dedi kadın gülümseyerek. “Bana onun ismi verilmiş. Ben Clarabella. Şey, aslında bu benim göbek adım ama ben yine de...”

“Sizinle tanışmak bir zevk,” dedi kadının elini sıkmak için kendininkini uzatarak. “Sizin Clara’nın ne zaman kaybolduğunu biliyor musunuz?”

“Galiba on sekizinci yüzyılda bir zamanda,” dedi kadın. Ürkmüş gibi, cümlelerin sonuna geldiğinde sesi yavaşladı. Gülümsemesi soldu. “Bir sorun mu var?”

“Ve iki çocuğu mu vardı?” diye sordu sakınmadan. “Robert adında bir oğlan ve Mary adında bir kız?”

“Bunu nasıl bilmiş olabilirsiniz?” dedi Clarabella, sesini yükselterek.

“Bilmiyordum,” dedi Roiben. “Bu yüzden sordum.”

“Ama siz... siz bunu...”

Şimdi kahve dükkânındaki herkes onlara bakıyordu. Roiben kapının yanında bir goblin gördü; parmaklarına bulaşan çikolatayı yalarken kıs kıs gülüyordu.

Clarabella’nın bir kız arkadaşı, elini onun koluna koydu. “O zarif halktan,” dedi kadın, sessizce. “Dikkat et. Seni de kaçırmak isteyebilir.”

Roiben güldü ama boğazının dikenlerle dolu olduğunu hissetti.

Scelie Sarayı'nda yaz hiç bitmez, perilerin kendisi kadar değişmezdir. Altın meyvelerin ağırlığından ağaçlar ebediyen sarkar, çiçekli asmalar ise duvarlara tırmanarak ağaç kabuğu kaplı çatıları sonsuz bir yaprak yağmuruna tutardı.

Roiben orada çocuk olduğu günleri anımsadı, tembel bir keyif ve vurdumduymazlık içinde büyüdüğü günleri. O ve kız kardeşi Ethine kendilerini dünyaya getiren perilerden uzakta yaşıyor ve güneşsiz bir göğü ya da ırmaktaki soluk renkli balıkların çılgınca kaçışırken yaptıkları desenleri ne kadar düşünüyorlarsa onları da o kadar düşünüyorlardı.

Onları eğlendiren oyunları vardı. Çekirgeleri kesip parçalara ayırırlar, güvelerin kanatlarını koparırlar ve kurbağaların uçup uçamayacaklarını görmek için arkalarına dikerlerdi. Bu oyunlardan bıkınca da oynayabilecekleri, Clara adında bir daldıları vardı.

Kadının çamur kahverengisi saçları ve ıslak havuzlar kadar yeşil gözleri vardı. Zihninin daha berrak olduğu zamanlarda peri görevlerinden nefret ediyordu. Ruhsuz şeytanlardan az hallice olduğunu düşündüğü yaratıklara bakması için yuvasından, kendi ailesinden ve çocuklarından koparıldığını biliyor olmalıydı. Ethine ve Roiben, kadının kucağına çıkmak için yaygara kopardıklarında kadın onları iterdi. Geceleyin, dualarıyla dalga geçtiklerinde, nihai kıyamet gününden sonra cehennemde kızarırlarken derilerinin nasıl çıtırdayıp tütsüleneceğini anlatırdı.

Kadın onlara iyi de davranabiliyordu. Onlara şarkılar öğretiyor ve çocuklar katıla katıla gülene kadar onları çayırarda kovalıyordu. Meşe palamutlarıyla ve çamurda kazdıkları deliklerle, tilki ile peynir oyunu oynarlardı. Sessiz sinema oynarlardı. Söğüt dallarından örme sopalar ve halkalarla çelî çomak oynarlardı. Ve sonra Clara, ırmağın suyuna batarırdı.

mendiliyle onların kirli yanaklarını yıkardı ve yosunlarda yataklarını yapardı.

Temiz yüzlerini öpüp iyi geceler dileyince de onlara Robert ve Mary derdi. Onları, Robert ve Mary sanması için büyülenmişti çünkü.

Roiben o zaman Clara'ya acıdığını hatırlamıyordu ama bunu tekrar aklına getirince ona acıdı. O ve Ethine küçüklerdi ve en çok sevilen olmaktan daha çok hiçbir şey istemeyecek kadar bencilceydi sevgileri. Başkalarının ismiyle çağırılmaktan nefret ediyorlardı ve ceza olarak onu çimdikler ya da kadın ağlayana kadar ondan saklanırlardı.

Günün birinde Ethine, Clara'ya Robert ve Mary'yi tamamen unutturacak bir planı olduğunu söyledi. Roiben, tam kız kardeşinin ona söylediği gibi mantarları topladı.

Kendisi için sağlıklı olanın Clara'yı zehirleyebileceğini bilmiyordu.

Onu kazara, güvenin kanatlarını koparmaları ya da çekirgeyi bıçaklamaları gibi kolayca öldürdüler. Sonunda, peri anneleri geldi, aptallıklarına güldü ve güzel bir cenaze töreni hazırladı. Ethine, Clara'nın cesedinin boynuna asmak için çelenkler örmüştü ve çamurda kirlendiklerinde bile hiç kimse yanaklarını yıkamadı.

Cenaze töreni keyifliydi ve peri anneleri hoş bir yenilikti ama Roiben, ölürken Clara'nın ona nasıl baktığını düşünmeden edemiyordu. Belki, sanki peri çocuklarını sevmiştir ve o anda bundan pişmanlık duyuyordu. Bu tanıdık bir bakıştı, uzun bir süre bunun sevgi olduğunu sanmıştı ama şimdi nefret olduğunu anlıyordu.

Corny, Val'in sütü köpürtmesini izliyor, eve gidip gitmemeyi düşünüyordu. Kalabalık azalmaya yüz tutmuştu, muhtemelen

bir-iki saat içinde kapatacaklardı. Neredeyse yatağına sürünerek gidip, vücudunun uyku ihtiyacının, zihninin deli gibi çalışma ihtiyacına galip gelmesine izin verecek kadar bitkindi.

Derken, Corny başını kaldırıp baktı ve Roiben'i ayakta, zavallı bir kadına, sanki kafasını koparacakmış gibi bakarken gördü. Corny'nin, kadının ne dediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama eğer kasadaki kızın durumuna bakılacak olursa bir hayli çılgınca olmalıydı. Ekstra mürverçiçeği şurubu isteyip istemediğine karar vermeye çalışan bir müşteriye oracıkta bırakıp hemen dükkânın diğer ucuna koştu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Corny. Roiben irkildi, sanki Corny'nin burnunun dibine girdiğini fark etmemiş ve şiddetli bir içgüdüye hâkim olmak zorunda kalmışa benziyordu.

"Bu kadın, atası hakkında bir hikâye anlatıyordu," dedi Roiben gergin bir şekilde, sesi yapmacık bir keyifle doluydu. "Belki bir yerde okuduğu ya da ailesinden ona aktarılan bir hikâye. Clarabelle adında bir kadının nasıl periler tarafından kaçırıldığı hakkında. Sadece bütün hikâyeyi duymak istiyorum."

Corny, kadına döndü. "Tamam, siz ikiniz. Buradan gidin. Hemen." Kadını ve arkadaşını kapıya doğru itti.

Paltolarını giyerek ve sanki şikâyet etmek istiyor ama cesaret edemiyorlarmış gibi arkalarına bakarak gittiler.

"Sana gelince," dedi Corny, Roiben'e, hissettiği kadar gergin görünmemeye çalışarak. Elleri terliyordu. "İnsanlar ah-maktır. Saçma bir hikâye mi uydurdu? Bunun bir önemi yok. Ona her ne yapmayı düşünüyorsan bunu yapmana gerek yok."

"Hayır," dedi Roiben ve Corny elinde olmadan korkudan sindi.

"Lütfen bırak da" diye başladı Corny ama Roiben sözünü kesti.

Sesi çelik gibiydi ve gözleri buz dilimlerine benziyordu.

“Ölümlü, sabrımı zorluyorsun. Bunları hepsi *senin* yüzünden. Arkamı bir dönecek olsam seni götürürler, göklerde sürüklerler ve nihayet delilik insafı bir şekilde aklını başından alınca ya kadar sana işkence ederler.”

“Ağzından bal dökülüyor,” dedi Corny ama sesi titriyordu.

Kapı açıldı, zil çaldı ve ikisi de kapıya doğru yarım döndüler. *Kaye’i arıyor*, diye düşündü Corny. Kız kapıdan girerse Roiben’in aklını başından alabilir, ona öfkesini unutturabilirdi.

Ama gelen Kaye değildi. Luis, üç üniversiteli oğlanla kapıdan içeri girdi, oğlanların sırt çantaları ve omuzlarına asılı postacı çantaları vardı. Luis, Corny’nin olduğu tarafa hızlı bir bakış fırlattı, sonra da oğlanlarla birlikte masaya yürüdü, çantasını bıraktı.

“Benimle gel,” dedi Roiben sessizce.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Corny.

“Her şeyin bir sonucu vardır. Senin de bunlarla yüzleşme zamanın geldi.”

Corny başıyla onayladı, yapacak başka bir şeyi yoktu. Derin bir nefes aldı ve kapıya götürülmesine izin verdi.

“Onu rahat bırak,” dedi Luis. Corny dönüp baktığında Luis’in Roiben’in bileğini tuttuğunu gördü. Luis’in kahverengi teninde Gece Sarayı’nın demir piercing’lerini teker teker kopardığı yerler iyileşmiş, geriye sadece yara izleri kalmıştı ama Luis’in onları görme becerisine sahip olduğu için bir peri tarafından kör edilen gözü asla iyileşmeyecekti.

Roiben açık renk kaşlarından tekini kaldırdı. Endişeli değil de eğleniyor Belki de o kadar öfkeliydi ki, birini incitmeye bahane çıksın diye umuyordu.

“Benim için endişelenme,” dedi Corny, Luis’e sertçe. “Hemen geri döneceğim. Sen arkadaşlarının yanına git.”

Luis kaşlarını çattı, Corny sessizce onun gitmesi için dua

etti. İkisinin birden başının derde girmesinin bir anlamı yoktu.

“Onu dövüşmeden alamazsın,” dedi Luis sessizce.

“Ses tonun hoşuma gitmiyor,” dedi Roiben, kolunu aniden bükerek bileğini çekip kurtardı. “Cornelius’la benim bir şey tartışmamız gerekiyor. Seninle bir ilgisi yok.”

Luis, Corny’ye döndü. “Ona reklamdan mı söz ettin? Salak mısın sen?”

“Kendisi öğrendi,” dedi Corny.

“Hepsi bu kadar mı Luis? Dışarı çıkmamıza izin veriyor musun?” diye sordu Roiben.

“Seninle geliyorum,” dedi Luis.

“Hayır, gelmiyorsun.” Corny, Luis’in omzunu hiç istemediği kadar sert bir şekilde itti. “Her şey olup biterken buralarda değildin de, şimdi ne işin var burada? Arkadaşlarının yanına dön. Neden gidip onlarla çalışmıyorsun ya da her ne yapıyorsan onunla uğraşmıyorsun? Geri dön ve benden bıktığını söyle. Bahse varım, onlara asla bir erkek arkadaşın olduğunu bile söylememişsindir.”

Luis’in beti benzi attı.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Corny. “Benden ayrıl o zaman.”

“Senin neyin var?” diye sordu Luis. Gerçekten, sırf onlarla okula gidiyorum diye hiç tanışmadığın insanlara gıcık mı oluyorsun? Onlardan nefret ediyorsun, bu yüzden onlara seni anlatmıyorum.”

“Onlardan nefret ediyorum çünkü onlar gibi olmamı istiyorsun,” dedi Corny. “Derslere kaydolmam için başımın etini yiyorsun. En iyi arkadaşım peri olmasına rağmen perilerden uzak durmamı istiyorsun. Asla olmayacağım biri olmamı istiyorsun.”

Luis şoke olmuştu, sanki her sözcük yüzüne inen bir to-

katı. "Tek istediğim kendini öldürtmemen."

"Senin merhametine ihtiyacım yok benim," dedi Corny ve itip kapıdan çıktı, Roiben de onu izledi. Bu ona kendisini iyi hissettirmişti, adrenalin damarlarında hızla dolaşıyordu. Kendini sanki tüm dünyayı ateşe vermiş gibi hissetti.

"Bekle," diye seslendi Luis arkasından. "Gitme."

Ama geri dönmek için çok geçti. Corny sıcak kahve dükkânından kaldırıma çıktı, sonra da Fincandaki Ay'ın yanından geçen karanlık, pis kokulu ara sokağa saptı. Roiben'in yaklaşan acımasız ayak seslerini duydu.

Corny alnını soğuk tuğlaya dayadı ve gözlerini kapattı. "Bir çuval inciri berbat ettim, değil mi?"

"Korktuğun şeyi kıskandığını, kıskandığın şeyden de nefret ettiğini söylemiştin." Roiben, uzun parmaklarını Corny'nin omzuna koydu. "Ama sevdiğinden nefret etmek, korktuğundan nefret etmek kadar kolay." Roiben başka ne söyleyeceğini bilemeden ara sokağın duvarına yaslandı. Kendine ve anılarına olan öfkesi ve anıları, Corny'nin bariz kederi karşısında sönmişti. Kafasında duruma uygun bir ceza fikri belli belirsiz şekillenmişti ama artık bunu yapmak zalimce görünüyordu. Elbette, belki de işin püf noktasıydı zalimlik.

"Neyim var, bilmiyorum," dedi Corny, başı eğikti, böylece Roiben, oğlanın tüyleri diken diken olmuş ense kökünü görebiliyordu. Corny, Fincandaki Ay'dan ceketsiz çıkmıştı ve ince tişörtü onu rüzgârdan korumuyordu.

"Sadece onun güvende olmasını sağlamaya çalışıyordun," dedi Roiben. "Bence o bile bunu biliyor."

Corny başını iki yana salladı. "Hayır, onu incitmek istedim. O beni incitme fırsatı bulmadan, inciten ben olayım istedim. İlişkimizi mahvediyorum, kendime nasıl engel olacağımı da bilmiyorum."

“Sana akıl verecek son kişi benim,” dedi Roiben dimdik bir şekilde. “Silarial’ı hatırlasana. Birden fazla defa aşkı nefretle karıştırdım. Benim bilgeliğim burada para etmiyor”

“Ah, hadi ama,” dedi Corny. “Sen, benim en iyi arkadaşımın erkek arkadaşısın. Onunla bazen konuşmalısın, onunla bu şekilde konuşmalısın.”

“Böyle olmaz,” dedi Roiben, sözlerinde kinaye vardı. Ama aslında, Corny’nin konuşma tarzını tehlikeli buluyordu, sanki birinin hisleri ancak dokunulmazsa varlığını sürdürebilirmiş gibi.

“Bak, çoğu zaman somurtkan ve kederli görünüyorsun ama onu sevdiğini biliyorum.”

“Tabii ki onu seviyorum,” diye parladı Roiben.

“Nasıl sevebiliyorsun?” diye sordu Corny. Derin bir nefes aldı ve tekrar konuştu, o kadar hızlı konuşuyordu ki sözcükler birbirine karışıyordu. “Birisine nasıl bu kadar güvenebiliyorsun? Yani, seni incitecek, değil mi? Ya bir gün seni sevmekten vazgeçerse? Ya başka birisi” Corny birdenbire durdu ve Roiben’in kaygı verici bir şekilde kaşlarını çatıldığını fark etti. Parmaklarını kendi avuçlarının tabanına gömmüştü.

“Devam et,” dedi Roiben, vücudunu gevşetmek için çaba sarf ederek.

Corny elini boyalı saçlarında gezdirdi. “Sonunda önemli şeyler olup biterken etrafta olmamana, o kendi hayatını düşünürken senin değişmemene katlanmaktan bıkacak. Sonunda sadece bir gölge olacaksın.”

Roiben, çenesini çok sıkı kenetlediği için dişlerinin acıdığını fark etti. Korktuğu her şey, küllerden bir ziyafet misali serilmişti önüne.

“Ben de kendimi böyle hissediyorum. Luis sokaklarda sürenmekten kurtulup havalı bir üniversiteye gitti, ben ise ye-

rimde sayıyorum. Günün birinde doktor olacak –gerçek bir doktor– peki ya ben ne olacağım?”

Roiben yavaşça başıyla onayladı. Corny ve Luis hakkında konuştuklarını unutmuştu.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordu Corny. “Sonsuza kadar sürüp sürmeyeceğini bilmezken birini nasıl seviyorsun? Seni terk edebilecekken?”

“Kaye beni kendimden kurtaran tek şey,” dedi Roiben.

Corny bunu duyunca döndü ve gözlerini kıstı. “Ne demek istiyorsun?”

Birbirine girmiş düşüncelerini nasıl ifade edeceğini bilemeyen Roiben başını iki yana salladı. “Onu, Clara’yı uzun zamandır aklıma getirmemiştim. Ben çocukken, bana hizmet etmesi için büyülenmiş bir insan dadım vardı. Beni sevemedi.” Roiben tereddüt etti. “Beni sevemedi çünkü başka seçeneği yoktu. Beni sevmekte özgür değildi. Asla bir şansı olmadı. Ben de hizmet etmek için büyülendim. Şimdi onu daha iyi anlıyorum.”

Geçmişini, Nicnevin’le esaretini düşününce tanıdık bir tiksinti hissetti ama konuşmak için bunu bir kenara bıraktı. “Katlandığım tüm aşağılamalardan, onların hizmetindeki tüm bakıcılarımdan sonra işte buradayım, pis bir insan restoranında aptallara kahve servisi yapıyorum. Kaye için. Çünkü bunu yapmakta özgürüm. Çünkü bunun onu memnun edeceğini düşünüyorum. Çünkü bunun onu güldüreceğini düşünüyorum.”

“Bu kesinlikle onu güldürecek,” dedi Corny.

“Böylece kendi kasvetli benliğimden kurtuluyorum,” dedi Roiben omuz silkerek, ağzı küçük bir gülümsemeyle yukarı büküldü.

Corny güldü. “Yani diyorsun ki, dünya soğuk ve kasvetli ama Kaye etraftayken birazcık daha az kasvetli. Daha depresif olamaz mıydın?”

Roiben başını yana eğdi. “Bak işte, buradasın, benden bile kederlisin.”

“Çok komik.” Corny suratını buruşturdu.

“Bak, birisini seni seviyormuş gibi gösterebilirsin,” dedi Roiben kırık çin porseleninin çentikli parçasını tezgâhın üstüne koyduğundaki kadar dikkatli bir şekilde. “Büyüyle veya daha ince zalimliklerle. Onu sakat bırakırsın ki başka seçenekleri olduğunu unutsun.”

“İstediğim şey bu değil,” dedi Corny.

Roiben gülümsedi. “Emin misin?”

“Sen emin misin peki? Evet, ben eminim,” dedi Corny heyecanla. “En kötüsünü düşünüp durmak istemiyorum. Yarın biteceğine bırak inceldiği yerden kopsun. Böylece acı ve hayal kırıklığıyla devam edebilirim.”

“Eğer bundan başka bir şey yoksa,” dedi Roiben, “Eğer değişmeyen, unutulmuş gölgeler olmaksa kaderimiz, o zaman hayatımızın geri kalanında bu anılara sarılacağız demektir. Biraz daha düşünmek istemez misin?”

Corny titredi. “Bu korkunç. Haksız olduğumu söylemen gerekirdi.”

“Ben sadece senin sözcüklerini tekrarlıyorum.” Roiben gümüş rengi saçlarını yüzünden geriye doğru taradı.

“Ama onlara inanıyorsun,” dedi Corny. “Gerçekten de sana ve Kaye’e bunların olacağını düşünüyorsun.”

Roiben tatlı tatlı gülümsedi. “Kaderci gibi görünmeye çalışsan da öyle değilsin. Ne demiştin? *Ne kadar korkarsam o kadar kaba olurum*. Korkuyorsun, hepsi bu.”

Roiben kaba dediğinde Corny aşağılarcasına hafifçe gülümsedi.

“Evet, öyle galiba,” dedi asfalta ve dağılmış çöplere bakarak. “Ama korkmamak elimde değil.”

“O zaman kaba olma kısmıyla uğraşabilirsin,” dedi Roiben. “Ya da belki Luis’e anlatabilirsin, böylece o da en azından şüphelerini gidermeye çalışabilir.”

Corny, sanki Roiben’i ilk kez görüyormuş gibi başını yana eğdi. “Sen de korkuyorsun.”

“Öyle mi?” diye sordu Roiben, ama Cornelius’un sesinde ona sinir bozucu gelen bir şey vardı. Merak etti, acaba Corny neye baktığını düşünüyordu?

“Bahse varım ki, hiç istemesen de ümit etmeye başlayacağından korkuyorsun,” Corny. “Karanlıkta, kasvette üstüne yok, ama bahse varım işlerin yolunda gidebileceğini düşünmek korkutucu. İddiaya girerim ki, senin onu sevdiğin gibi onun da seni sevebileceğini düşünmek çok dehşet verici.”

“Belki.” Roiben yüzünden bir şey belli etmemeye çalıştı. “Öyle ya da böyle, dükkâna geri dönmeden önce seni lanetlemeliyim. Sırları neden sır olarak saklaman gerektiğini hatırlatacak bir şey.”

“Ah, hadi ama,” dedi Corny inleyerek. “Anlamlı sohbetimize ne demeli? Artık arkadaş olmadık mı? Birbirimizin tırnağına oje sürüp birbirimizin küçük, eğlendirici ihanetlerini görmezden gelemiz miyiz?”

Roiben soğuk elini uzattı. “Korkarım olmaz.”

Corny ve Roiben kapılardan tekrar girdiklerinde, canı sıkkına benzeyen Kaye, Fincandaki Ay'ın tezgâhının üzerinde oturuyordu. Kız onları görünce şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibi oldu.

Yanındaki Luis ise ağzındaki sıcak çikolata yüzünden az kalsın boğulacaktı ve kendine gelmesi için sırtına Val'in defalarca vurması gerekti.

Cornelius'un çekeceği ceza basitti. Roiben onun alnından küçük, kemik boynuzlar çıkmasını sağlamış, ten rengini ise açık mavi yapmıştı. Oğlanın kulakları incelik sivrilmişti. Bu sihirli kılık bir ay dayanacaktı, bir dolunaydan diğerine kadar. Corny her kahve demleyişinde o peri meraklılarıyla karşı karşıya kalacaktı.

"Galiba hak ettim bunu," dedi Corny ortaya.

"Seni neden kurtarmaya çalışmışım ki?" dedi Luis. Arkadaşları gitmişti gitmesine, ama o hâlâ orada, sabırla bekliyordu. Roiben, Corny'nin her şeyden önce bunun farkına varmasını umuyordu.

Kaye, Roiben'a yaklaştı. "İddiaya girerim aklından neler geçtiğini biliyorum," dedi başını iki yana sallayarak. "Kötü şeyler."

"Sen buradayken asla," dedi kıza, ama Kaye beline sarılıp göğsüne dayanır ve kıkır kıkır gülerken, onun duyduğundan emin değildi. Onun sıcaklığını içine çekti ve bir defalığına, tüm bunların sonsuza dek sürebileceğine inanmaya çalıştı.

Zehir Yiyenler

Bence bağların çok sıkı değil, oğlum. Lütfen, mücadele etme. Boşa uğraşma. Yumuşaksın sen. Bütün prensler yumuşaktır ve bu hücreler sertleşmiş erkekler için yapılmıştır.

Büyükanneni hiç tanımamış olman ne yazık. Huysuzlughunuz ve öfkeniz çok benziyor. Bence seni çok severdi. Babanın onu zehirleyici diye yargılaması ne kadar ironik. Özellikle de şimdi, Paul, sanırım bu ironi senin de zihninde.

İdam edileceği sabah nedimeleri ona kırmızılar giydirdiler ve saçını taze güllerle ördüler. Yüzüklerinde şarap rengi değerli taşlar vardı. Bunun yapılmış birkaç tablosu var; zengin öldü. Yağmur çiseliyordu. Ona mezarına kadar eşlik edecektim. Koluma girip birlikte dik basamakları inerken, düğün alayı gibi bir şeydi bu. İçerisi karanlıktı ve tutsu kokuyordu. Annem bana doğru sokuldu ve siyahlar içinde muhteşem göründüğümü fısıldadı. Hiçbir şey söyleyemediğimi, sadece elini tutup sıkıştığımı anımsıyorum. Dışarıda yağmur şiddetlenmeye başlamıştı. Kalabalığın çığlıklarını duyduk; aristokratlar ıslanmayı sevmezler.

Annem gülümsedi ve, "İddiaya girerim bu kuru yerde olmayı isterlerdi," dedi.

Kendimi gülmeye zorladım ve yanağından öpüp ona veda ettim. Masonlar merdivenin tepesinde bekliyorlardı.

Annemle ben yakın değildik ama yine de annemdi. Hayırlı bir evlattım. Aşçılarıma, onun için hazırladıkları yemeğin yanma av bıçaklarımın en keskinlerini koymalarını buyurmuştum. Acaba sen benim için bunu yapar mıydın, Paul? Belki de yapardın. Hem zaten kibar olmakla kaybedecek neyim vardı ki?

Bu kupayı görüyor musun? Güzel bir şey, som altından, ailemizin geriye kalan sayılı hazinelerinden biri. Babama aitti bu. Diğer misafirleri şaraplarını gümüş kupalardan içerlerken bile şarabını bunun içinde getiren bir sakisi vardı. Hemen yanımda duruyor, tıpkı doldurduğun gibi; yarısına kadar zehir, diğer yarısı ise elma şarabı, o yüzden yutması kolay.

Sana bir hikâye anlatacağım. Her zaman tezcanlı olmuş-sundur, hep uzun zaman önce ölmüş insanların ya da artık önemi olmayan sırların hikâyelerini dinleyemeyecek kadar meşgulsündür. Ama şimdi Paul, bağlı ve ağzın tıkalıyken sana bir hikâye anlatmama itiraz edemezsin:

Üç kız kardeş, bazen geceleri bacakları birbirine dolanmış halde aynı yatakta uyurlardı. Buna karşın asla ısınamazlardı. Dudakları soğuktan mosmor olur, bazen de içlerinden biri titrer ya da kaskatı kesilirdi, ama alışkınlardı buna. Bazen, sabahları kadınlar onlara kahvaltılarını getirdiğinde, birisi onlara kazara dokunurdu ve dokunan kişi ertesi gün ortadan yok olurdu. Ama onlar buna da alışmışlardı. Üzülmediklerinden değil. Sık sık ağlarlardı. Odalarının taş zemininde buldukları soğuk ve kaskatı fareler için, tepelerde yürüyüşe çıktıkların-

da onlara koşan ve üzerilerine atlayıp sonra da yere düşen av köpekleri için, bir keresinde bir an için Mirabelle'in yanağına konan, sonra da bir kâğıt parçası gibi sarmallar çizerek yere düşen kelebek için gözyaşı dökerlerdi.

Bir kış, babaları onlara madalyonlar verdi. Her bir madalyonun içinde bir oğlanın resmi vardı. Sırayla oğlanlar hakkındaki hikâyeler uydururlardı. Bir hikâyede, Alice'in madalyonundaki delikanlı –ki ona Nicholas adını takmışlardı– tek kolu gümüşten bir şövalyeydi ve örsten indirildikten sonra sirenlerin kanıyla soğutulmuş bir kılıcın peşindeydi. Geceleyin kılıç, mürekkep karası saçları olan bir sirene dönüştü ve Nicholas ona âşık oldu. Hikâye burada kesildi çünkü Alice öfkeyle çıkıp gitti; madalyonundaki oğlanın başka birine âşık olduğu bir hikâye uydurduğu için Cecily'ye kızmıştı.

Her gün çiçekli maydonoz salatası gibi bir şey yerlerdi. Sonra da elleri titrerdi ve öylesine üşürlerdi ki neredeyse kendilerini yakacak kadar ateşe yakın oturmak zorunda kalırlardı. Bazen babaları içeri girer, yemek yemelerini izlerdi ama onlara asla dokunmazdı. Onun yerine, onlara dua okur ya da tembelliğin tehlikeleri ve dikiş nakışın önemi hakkında konuşurdu. Bazen, içlerinden birine Homer okuturdu.

Yaz onların en sevdiği zamandı. Güneş, ağır akan kanlarını ısıtırdı ve bahçeye yılanlar gibi yayılırlardı. Nalbant çıracı, Alice'i ilk defa bu gezintilerin birinde gördü. Ondan sonra, oralara daha sık gelmeye başladı, acıklı şiirlerini okuyor, kızın dikkatini çekmeye çalışıyordu. Çok geçmeden Alice sürekli ağlamaya başladı. Oğlana gitmeyi istiyor ama cesaret edemiyordu.

“O senin madalyonundaki oğlan değil,” dedi Mirabelle.

“Aptallaşma.” Alice kırmızı gözlerini sildi. “Sence onlarla evlenip karıları olabilir miyiz? Sence bu madalyonlara sahip olmamızın nedeni bu mu?”

Cecily bir şey söylemek üzereyken durdu. Her zaman madyonlardaki oğlanların onların olacağını düşünmüştü ama Alice ona da aptallık der diye şimdi bunu söylemek istemedi.

“Birimizin evli olduğunu düşünsenize. O zaman ne olurdu, kardeşlerim? Biz sadece bilenmekte olan bıçaklarız.”

“Babamız bunu niye yapsın ki?” diye sordu Cecily.

“Babamız mı?” diye sordu Alice. “Onun gerçekten baban olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da benim? Bize bir baksanıza. Mirabelle, Cecily uzun boylu ve esmerken sen kısa boylu ve sarışın olabiliyorsun? Onun göğüsleri kuşüzümü kadarken neden benimkiler kavun kadar? Yaşımız birbirine nasıl bu kadar yakın olabilir? O bizim ne kadar babamızsa biz de o kadar kardeşiz.”

Mirabelle ağlamaya başladı. O gece sessizce yattılar ama uyandıklarında Mirabelle artık yemek yemiyordu. Sebzelerini yemeyip tükürdü, yorgun ve kuvvetsiz olduğunda bile. Cecily ona bir şeyler yemesi için yalvardı, ne olursa olsun kardeş olduklarını söyledi.

“Farklı anneler görünüşlerimizi açıklayabilir,” dedi Alice ama kulağa ikna edici gelmiyordu ve Mirabelle rahatlayamıyordu.

Babaları, Mirabelle’i yemesi için zorlamaya çalıştı ama kız yemeği yanağına dolduruyor, babası dışarı çıkınca da tükürüyordu. Gittikçe zayıflıyor ve rengi soluyordu; vücudu büzüştü ama ölmedi. Gittikçe solup duman kadar uçucu, ipince bir şeye dönüştü.

“Bunun anlamı ne?” diye sordu Cecily.

“Bunun anlamı, bu kadar aptal olmaması gerekiyor,” dedi babaları. Onu, eldivenli elinde tuttuğu bir demet acı otları kandırmaya çalıştı, ama kız o kadar soyut bir hal almıştı ki zarar vermeden adamın içinden geçiverdi ve bahçelere süzüldü.

"Bu benim hatam," dedi Alice.

Ama Mirabelle'in hayaletimsi sureti, fısıltıya benzer kahkahasını atmakla yetindi.

Ertesi gün Alice, nalbant çırağıyla buluşmak için dışarı çıktı ve oğlan ölene kadar onu öptü. Bu, kız kardeşini geri getirmede, Kederini de hafifletmedi. Bir ateş yaktı ve kendini ateşe attı. Yandı, ta ki geriye kararmış bir gölge kalıncaya kadar.

Gözyaşları, Cecily'nin kendini nasıl hissettiğini anlatmaya yetmezdi, bu yüzden kız kardeşleri evin salonlarında uçuşurken kızın gözleri kuru kaldı ve babası kendisini çalışma odasına kilitledi.

Cecily bir başına loş bir odada otururken kız kardeşleri yanına geldiler.

"Bizi gömmelisin," dedi Alice.

"Mezarımızın, taliplerimizden birinin bahçesinde olmasını istiyorum. Birlikte; böylece yalnız olmayacağız."

"Bunu neden yapayım? Sizin için neden bir şey yapayım?" diye sordu Cecily. "Siz beni burada yalnız bıraktınız."

"Kendine acımayı bırak," dedi Alice. Elle tutulur bir gövdesinin olmaması onu patronluk taslamaktan vazgeçirmemişti.

"Sana ihtiyacımız var," diye yalvardı Mirabelle.

"Neden kendinizi gömemiyorsunuz? Toprağın içine süzülürün olsun."

"İşler böyle yürümüyor," dedi Mirabelle ona.

Böylece Cecily iç çekerek boyun eğdi, kız kardeşlerinin madalyonlarını toplayıp yürümeye başladı. Nereye gittiğinden emin değildi ama yol kasabaya uzanıyordu.

Tek başına olmak, saçını tarayacak ya da ne zaman yemeğe oturacağını söyleyecek kimsenin olmaması korkutucuydu. Ormanın sesleri kulağa tuhaf ve uğursuz geliyordu.

Durdu ve bir elmanın parasını gümüş bir yüzükle ödedi.

Bir tezgâhın önünden geçerken, satıcılardan birinin, “Kızın mavi ağzına ve soluk tenine baksana. Bu kız yürüyen ölü,” dediğini duydu. Adam bunu der demez Cecily bunun doğru olduğunu anladı. Alice ve Mirabelle bu yüzden ölmüyorlardı. Onlar zaten ölüydüler.

Uzun bir süre yürüdü, yorulduğunda bir ırmak kenarında dinlendi. Ayağa kalkınca kuru çimlerde kendi izini gördü. Gözyaşları yanaklarında süzülüp elbisesini ıslattı ama bir gözyaşı damlası karıncaların koşuşturduğu yere düştü ve onları hareketsizleştirdi. Ondan sonra Cecily ağlamamaya çalıştı.

Komşu kasabada mezarlar için çelenk satan kadına, her bir madalyondaki resmi gösterdi. Kadın, ilk oğlanı tanıyordu. İsmi Nicholas değil Vance’ti ve doğudaki zengin bir toprak sahibinin oğluydu. Babası bir defasında kadına yüz çelenk kriptem parası ödemişti, sırf Vance’in on ikinci yaş gününde atların boynunu süslemek için.

Doğuya giden dolambaçlı ve tozlu yolda yürümeye başladı. Bir keresinde samanla dolu bir yük arabasıyla götürüldü. Ellerini kucağında kavuşturdu ve çiftçi nezaketle kızın omzuna dokunmak için uzandığında, sanki adamı küçümsüyor muş gibi geri çekildi.

Başka bir yolcu kızın taktığı opal kolyeyi istedi ama kız ona tokat atınca adam düştü; yumuşacık bir elin indirebileceğinden çok daha korkunç bir darbe yemiş gibiydi.

O yürürken, kız kardeşleri ona bir şeyler söylüyorlardı. Bazen sözcükleri kızın etrafında eşekarıları gibi vızıldıyor, bazen de somurtup susuyorlardı. Bir keresinde, Mirabelle ve Alice, hangisinin ölümünün daha aptalca olduğu konusunda kavgaya tutuştular ve onlar durana kadar Cecily bağırarak zorunda kaldı.

Cecily sık sık acıkiyordu ama acı maydonoz salatası yoktu,

bu yüzden ormandan topladığı başka yaprakları ve çiçekleri yedi. Bazıları onu o tanıdık soğuk titreme hissiyle doldururken, diğerleri boğazından geçti ama onu doyurmadı. Serin ırmaklardan ve çamurlu su birikintilerinden su içti ve Vance'in arazisine vardığında ayakkabıları delik deşik olmuştu.

Konak küçük bir tepenin üzerindeydi ve yol yumuşak, soluk renkte taşlarla döşeliydi. Kapı koyu bir kırmızıydı, hani böğürtlenlerin hevesli parmakları boyadığı türden bir renk. Cecily kapıyı çaldı.

Uşaklar kızın lime lime olmuş şık giysilerini gördüler ve onu Efendi Hornpull'a götürdüler. Adamın omuzlarına dökülen beyaz saçları vardı ama tepesi keldi, yağdan parlıyordu ve güneşten hafifçe yanmıştı.

Cecily, adama Vance'in resmi olan madalyonu gösterdi ve Alice'in ölümünü anlattı. Adam kibardı ve Cecily'nin giysilerinin durumundan, ya da onun bu kadar ani ve yayan gelişinin tuhaflığından söz etmedi. Uşaklara, kıza bir oda hazırlamalarını ve muslukları kuğu biçiminde ve altından yapılmış bir banyo küvetinde yıkanmasına izin vermelerini söyledi.

"Onu bir kez öpersen ben de sonsuza kadar öpebilirim," dedi Alice ona, kız kurulanırken.

"Nalbant çırağını sevdiğini sanıyordum," dedi Cecily.

"Nicholas'ı her zaman daha çok sevdim." Alice'in hayaletimsi sesi hırçın gibiydi.

"Vance," diye düzeltti Cecily.

Uşaklar, Cecily'ye akşam yemeğine gidip gitmeyeceğini sormaya geldiler ama kız bitkin olduğunu bahane ederek izin istedi. Akşam karanlığında, gizlice bahçeye çıkana kadar şiltenin üzerinde kestirmeyi planlıyordu ama kapı sertçe çalındı ve babası odaya girdi.

Cecily küçük çılgınlığını bastırmayı beceremedi ve ayağa kalk-

maya uğraştı. Bir an için, nedenini bilmesede korkmuştu.

Babası, kırılmış saçlarını eldivenli eliyle geriye itti. "Bu kadar tahmin edilebilir olman ne iyi. Gittiğini fark edince çok endişelendim."

"Orada yalnız kalamayacak kadar mutsuzdum," dedi Cecily. Babasının gözlerine bakamıyordu.

"Alice'in yerine, Vance'le sen evlenmelisin."

"Yapamam," dedi Cecily. Demek istediği şey, Alice'in çılgına döneceğiydi ve gerçekten de Alice daha şimdiden öfkeyle mırıldanmaya, bir o yana bir bu yana hızla yürümeye başlamıştı.

"Yapabilirsin ve yapacaksın," dedi babası. "Her şey, yapılış amacına uygun davranır."

Cecily hiçbir şey söylemedi. Adam cebinden tumalin taşlarından bir kolye çıkardı ve kızın boynuna taktı. "Güzel olduğun kadar da uslu bir kız ol," dedi. "O zaman eve gideceğiz."

Cecily'nin babasına ilişkin hatırladığı en eski anı, deri üzerine zincir eldivenli ellerin dişetlerini yoklamasıydı. Kız, çok uzun zamandır hastaydı, hasta küçük kızlarla dolu, pis kokan bir odada, saman öbeklerinin üzerinde yatıyordu. Adamın dağınık saçlarını, mükemmel bir şekilde kırpılmış sakalını ve gülüşünün nasıl onu değil, onun olduğu yönü hedeflediğini hatırladı. "Küçük kızlar istiridyeye gibidir," demişti adam onun gözkapaklarını zorla sonuna kadar açarken. "Sadece bir kum tanesi istiridyeye rahatsızlık verip sedef üretmesine neden olur, yani senin rahatsızlığından da harika bir şey ortaya çıkacak."

"Kimsin sen?" diye sormuştu adama.

"Hatırlamıyor musun?" demişti adam. "Ben senin babanım."

Bu onu üzmüştü çünkü kendi babasını tanımadığına göre çok hasta olmalıydı ama adam ona öldüğünü ve yeniden hayata döndüğünü söylemişti, bu yüzden bir şeyleri unutmuş olması doğaldı. Adam, onu eldivenli elleriyle kaldırıp odadan

dışarı taşımıştı. Samanların üzerindeki diğer hasta kızları gördüğünü anımsadı, kızların gözleri çukurlaşmış ve donuktu ve bedenleri çok hareketsizdi. Bu, kızın aklından çıkmamıştı.

Cecily, Efendi Hornpull'un ona temin ettiği geniş ve ipeksi yatakta uykuya dalarken o kızları düşündü, hayaletimsi kız kardeşlerinin dolanan uzuvları onu buz gibi yapmıştı.

Ertesi gün, Cecily'nin yüzü fırçalarla boyandı: ağzı parlak kırmızıya, gözkapakları gök mavisine; yanaklarına gül rengi allık sürüldü. Cildine sürmek için beyaz boya hokkaları da getirdiler ama rengi zaten o kadar soluktu ki buna hiç gerek yoktu. Cecily, uşakları gönderdi ve saçını kendisi topladı. Bu işte pek iyi değildi ve bukleler omuzlarının üzerine döküldü. Mirabelle, saçlarının böyle daha iyi görüldüğü konusunda onu temin etti. Alice, berbat görüldüğünü söyledi ona. Mirabelle, Alice'in sadece kıskandığını söyledi. Bu doğru olabilirdi; Alice her zaman kıskanç biri olmuştu.

Aşağıda, salonda, Cecily'nin babası eldivenli eliyle kızın dirseğini tuttu ve büyük, zoraki bir gülümsemeyle konuştu.

Vance uydurdukları hikâyelerdekine hiç benzemiyordu. Kısa boylu ve inceydi ama yine de yakışıklıydı. Dans ettiler ve Cecily, elbisesinin kumaşından ve eldiveninin sateninden, oğlanın ellerinin sıcaklığı hissedebiliyordu, ne var ki oğlanın, altın rengi elbiseli, küçük, biçimli bir kıza yumuşak bakışlar fırlattığını daha çok hissediyordu.

"Benden hoşlanırdı," diye böbürlendi Alice. "Ben tam onun hoşlanacağı türden bir kızım."

"Belki bunu daha önce düşünmeliydin, yani..." diye başladı Cecily, bir an için ölü biriyle konuştuğunu unutarak. Vance ona doğru döndü, yüzü alev alev yanıyor, dudaklarından özür dökülüyordu. Başka birine baktığı için kızın gücendiğini düşünmüş olmalıydı.

Ama rahip, Cecily'ye Vance'i eş olarak kabul etmesini isterken, ona Mirabelle dedi. Kız yine de sözcükleri tekrarladı.

"Yani bu, Nicholas'ın benim olduğu anlamına mı geliyor?" diye fısıldadı Mirabelle, hayaletimsi sesi şaşkın bir neşeyle doluydu. Anlattıkları öykülerde oğlan onun bariz favorisiydi. Cecily, Mirabelle'in kolyesindeki oğlanı öyle bir kitap kurdu gibi anlatmıştı ki, kızın hoşuna gitmemiştir.

"Vance," diye düzeltti Cecily sessizce.

"Yine de öldür onu," diye tısladı Alice. "Dalgın dalgın dolaşıp durma."

Gerçekten de Vance, yeminlerini bir öpücükle mühürlemek üzere Cecily'ye doğru eğiliyordu. Kız son anda geri çekildi, böylece oğlanın ağzı sadece tüle sürtündü, sonra da kız özür dilercesine güldü.

Düğünden sonraki partide misafirlerden biri kıza, babasının, kralın gözünden düştükten sonra yeniden insanlara ilgi göstermesinin ne kadar iyi olduğunu söyledi.

"Benimle politika hakkında pek konuşmaz," dedi Cecily. "Onun, Majestelerinin bir dostu olduğunu bilmiyordum."

Bunu söyleyen kadın etrafına bakındı, görünüşe göre suçluluk duygusu ve dedikodu arasında kalmıştı. "Şey, kral o zaman daha en küçük prensti. Hiç kimse onun tahta oturacağını ummuyordu çünkü babası çok gençti ve iki ağabeyi çok sağlıklıydı. Ama hastalık teker teker üçünü de aldı ve Majesteleri tahta geçince baban onun gözdesi oldu. Ona tahmin bile edemeyeceğin bir para ve toprak... Şey, sen zaten sevgili babanın topraklarının ne kadar geniş olduğunu biliyorsun."

"Evet," dedi Cecily, kendini çok aptal hissederek. Bu şeylerin nereden geldiğini hiç merak etmemişti. Bunların hep bol olduğunu, hep de öyle olacağını farz etmişti.

"Ama prens doğduktan sonra baban gözden düştü. Kral

artık onunla görüşmez oldu.”

“Neden?” diye sordu Cecily.

“Bir bilsem!” Kadın güldü. “Seni ayrı bir dünyada yetiştirmiş gerçekten!”

Daha sonra, büyük bir yatak odasına gitti ve açık renk bir gecelik giydi, yine de kendi teninden daha koyuydu bu. Kollarına baktı, mor damarlardan bir çiçek deseni, gidebileceği yolların coğrafyasını, seçeneklerle dolu ve çıkışını bilmediği bir labirenti gösteriyor gibiydi.

“Üşümüş gibisin,” dedi Vance. “Seni ısıtabilirim.”

Cecily böyle söylemenin kibarlık olduğunu düşündü, sanki oğlan, onun sağlığıyla, parlak kırmızıya boyalı ağzından ya da parmaklarında parıldayan safirlerden daha çok ilgileniyor-muş gibiydi. Oğlanın elini tutmasına ve dudaklarını boynuna bastırmasına engel olmaya gönlü el vermedi. Daha sonra oğlanın soğuk bedeninin yanında uzanmak ona, kız kardeşleri sadece birer hayalet olmadan önce onlarla birlikte uyumasını hatırlattı. Teninin buz gibi olması kızı rahatlatmıştı.

Sabah, bütün ev halkı oğlanın ani ölümüne ağladı. Alice ve Mirabelle de ağladılar, çünkü oğlan ölmüştü ama onlar gibi, öldükten sonra yaşamaya devam etmemişti. Oğlan öldüğünde ruhunu yakalayamamışlardı.

Kız, babasıyla birlikte hızlı bir at arabasıyla yol almış ve Vance’in cenazesinin haberi daha ev halkına varmadan Liam ölmüştü. İkinci oğlan umduğundan daha kolay olmuştu. Bu düğünde adı Alice’ti. Yatak odalarında oğlan neredeyse tek kelime etmemişti; sadece kızın geceliğini yırtmış ve ölmüştü. Gizlice bahçeye kaçacak zaman olmamıştı, kız kardeşlerini gömmeye de.

Cecily’nin babası o kadar keyifliydi ki saraya doğru devam ederlerken yerinde duramıyordu. Koca bir kutu şekerle-

me yedi; manzaranın uçup gitmesini izlerken kendi kendine kıkırdıyordu.

Kızın da yemesi için bir şey getirmişti, olduğu gibi kâsede bıraktığı bildik bir ot karışımıydı bu.

“Onları istemiyorum,” dedi kız. “Midemi bulandırıyorlar!”

“Sadece ye!” dedi babası ona. “Bir kereliğine sadece denileni yap!”

Aklından kâseyi pencereden dışarı fırlatıp otları savurmayı geçirdi ama kokuları ona artık hiçbir şey gibi kokmayan Mirabelle ve Alice’i hatırlattı. Üstelik başka bir şey de yoktu. Cecily otları yedi.

Araba saraya vardığında otların tadı hâlâ ağızındaydı. Kendisini zincire vurmalarını bekliyordu ve fısıldaşan saraylıların önünden geçerken Cecily, yaptığı kötülüklerin listesini birbirlerine anlattıklarını düşündü.

İlk defa kütüphanede karşılaştık. Ben uzun boylu ve gösterişsizdim. Evet, bu hikâyedeki prens benim. Tahmin etmiş miydin, Paul? Cecily daha sonra bana dedi ki, ona ilk gülümsemişimde hâlâ kaşlarımı çatıyor gibiymişim. Benim hatırladığım ise onun şimdiye kadar gördüğüm en siyah gözlere sahip olduğuydu.

“Bu senin nişanlın, Cecily,” dedi Cecily’nin babası bana.

“Kim olduğunu biliyorum,” dedim. Aynı bana verilen resimdeki gibiydi. Çoğu kız öyle değildir. Annen öyle değildi.

O öğleden sonra, Cecily giysilerinden yolun tozunu temizledi ve babası son düzenlemeleri yaparken, o da sarayın bahçesinde yürüyüşe çıktı. Bahçe yemyeşil ve güzeldi, hatta babasınınkinden bile daha güzeldi. Tohum dolu başları bebek kafatası büyüklüğünde bitkiler kalın gövdelerinin üstünde sallınıyordu. Birinin parlak mor ve kırmızı yapraklarına dokundu, bitki parmaklarının altında semirir gibi oldu. Başka bir

tanisinin dantel gibi yaprakları salatasının maydanoz bitkisi gibiydi. Ezilince keskin, tanıdık bir koku çıkmıştı. Kız kardeşlerinin nefesine benziyordu. Tadına bakmak için eğildi.

“Dur! Zehirli o!” Bir bahçıvan koşarak geldi, babasına ait olan eldivenlere benzeyen çelik ve deri eldivenler takıyordu. Gözlerine düşen ve sabırsızca geri ittiği saçları vardı. “Bahçenin bu kısmında bulunmaman gerekiyor.”

“Üzgünüm,” diye kekeledi Cecily. “Ama bunlar nedir? Evde, bahçemde bunlardan var.”

Adam küçümsercesine güldü. “Bu pek mümkün değil. Bunlar melez. Tüm dünyada bunlar gibisi yoktur.”

Düğününde babasının bir zamanlar krala nasıl yakın olduğunu söyleyen kadını düşündü. Babası bu bitkilerden aşı dalı almış olmalıydı.

Bahçıvanı arkada bırakıp gömme işiyle uğraşabilmeyi umarak yürümeye başladı. Ama adam onun dileklerini yanlış yorumlamış gibiydi, yanında yürüyor ve ödüllü çiçekleri gösterip duruyordu. Nihayet üşüdüğünü bahane edip saraya sığınarak, adamın kralın elmalarının neden eşi benzeri bulunmadığına dair uzadıkça uzayan söylevinden kurtuldu.

O gece Cecily’nin onuruna bir şölen vardı. Buruşuk ketenler serilmiş ve tanımadığı yemeklerle kaplı uzun bir masaya oturdu. Kekikli yılanbalığı, kemikleri, Cecily’nin dişlerinin arasında çıtırdayan böğürtlen ve otlarla doldurulmuş küçük kuşlar, bademli tartın içine doldurulmuş ve şarapla ıslatılmış şeftaliler, hatta altın parçacıklarıyla süslenmiş, sarayın kendisinin şeklinde şeker kaplı bir pasta vardı.

“Ah,” diye küçük bir çığlık attı Mirabelle. “Hepsi öylesine güzel ki.”

Ama Cecily, ne kadar lezzetli olurlarsa olsunlar yiyecekleri ağzına götürmenin onu tiksindirdiğini fark etmişti. Masanın

karşısına baktı ve babasının kralla derin bir sohbette olduğunu gördü, hiç de gözden düşmüş gibi davranmıyordu.

Daha sonra, Cecily odasından ayrılıp bahçeye çıktı. Bahçıvanla sohbetinden adamın aletlerini nerede tuttuğunu öğrenmişti ve bir kürek aldı. Kardeşleri etrafında uçuşurken Cecily onların yatması için doğru bir yer aradı. Ay ışığında bütün bitkiler aynıydı, parlak yaprakları belli belirsiz gümüş gibiydi ve çiçekleri, şatonun kapıları gibi sımsıkı kapalıydı.

“Dikkatli ol,” dedi Mirabelle. “Bizden geriye bir tek sen kaldın.”

“Bu kimin suçu?” diye sordu Cecily.

Cecily sonunda bir yer seçip kazmaya başladığında ikisi de başka bir şey söylemediler. Verimli toprak kolayca bölündü.

Saraydan çıktığımda onu bu şekilde gördüm. Onu arıyordum ama onu toprağı kazarken bulduğumda ne diyeceğimi bilemedim.

Beni orada dururken gördü ve çömeldi. Parmakları topraktan simsiyah olmuştu ve saray pencerelerinin loş ışığında vahşi görünüyordu. Bunu bildiğini sanmıyorum ama korkuyordum.

“Lütfen,” dedi Cecily. “Bunu bitirmek zorundayım. Kız kardeşlerim için bir mezar kazıyorum.”

O zaman deli olduğunu düşünmüştüm, itiraf ediyorum. Planlarımın yerle bir olduğunu düşünerek, eve gitmek ve muhafızları getirmek için döndüm.

“Lütfen,” dedi tekrar. “Sana bir sır vereceğim.”

“Beni öldürmeye geldiğini mi söyleyeceksin?” diye sordum ona. “Tıpkı Vance ve Liam’ı öldürdüğün gibi?”

Kaşlarını çattı.

İşte o zaman ben ona hikâyenin bilmediği kısmını anlattım, o da bana bu gece anlattıklarımın çoğunu anlattı. Senin

için özetleyeceğim, Paul. Böyle şeyleri ne kadar can sıkıcı bulduğunu biliyorum.

Babam, senin gibi bir prensken annenin babasını, ondan önce tahta geçmek için sırada olanları öldürmesi için kiralamıştı. Adam çok becerikliydi; herkes onların sadece hastalandığını düşünmüş, başka bir şeyden şüphelenmemişlerdi. Annem ölümünden önce bana bu kadarını anlatmıştı ve ben de bunu Cecily'ye anlattım.

Görünüşe göre, babamın, Cecily'nin babasını taşraya göndermesinin nedeni benim doğumumdu. Kendi oğluna bakmak ve bir zamanlar nasıl bir oğul olduğunu düşünmek onu rahatsız ediyordu.

Ama ben büyüdükçe babam gittikçe onun ölümünü planladığıma kani olmuştu. Cecily'nin babasına yazmış ve adamı emekliliğinden vazgeçirmişti. Cecily'nin babasının bir fiyatı vardı, tabii ki –Liam ve Vance– ve intikamı alınmış bir kan davası. Ayrıntıları unuttum. Önemi de yok. Nişanlanmamız planlanmıştı.

“Bunu nereden öğrendin?” diye sordu Cecily, konuşmayı bitirdiğimde.

“Annem bana babamın yazışmalarını gözden geçirmeyi öğretti.” Onun hem zehir hem de zehirleyici olmasını ummamıştım ve kendimi, bunun doğru olduğuna dair bir işaret bulmak için onun soluk tenini ve siyah gözlerini incelerken buldum. Bilinçsiz olarak ona doğru eğildim ve kokusundaki, küf kadar tatlı olan bir şey başımı döndürdü. Ansızın geri çekildim.

“Seninle şöyle bir anlaşma yapacağım,” dedim. Bu, yapmayı planlamış olduğum bir anlaşma değildi ama kendimden emin bir şekilde konuşmaya çalıştım. “Benim babamı ve seninkini öldürürsen kız kardeşlerini bu bahçeye gömebilirsin. Tahtta kaldığım sürece onların güvende olmasını sağlayaca-

ğım ve benden sonra da bahçenin aynen korunmasını sağlayacağım.”

Bana baktı ve ne gördüğünü söyleyemedim. “Beni de buraya gömer misin?”

Bir cevap bulmaya çalışarak kekeledim. Hiç düşünmediğim kadar zekiydi. Tabii ki yakalanıp öldürülecekti. İki kocasının cinayetinin öcünü almak için baronluklardan adamların geldiğinden emindim.

“Gömerim,” dedim.

Utangaç bir şekilde gülümsedi ama gözleri parladı. “Benim ve kız kardeşlerimin mezarlarıyla ilgilenir misin? Bize çiçek getirip öyküler anlatır mısın?”

Yapacağımı söyledim.

Cecily, Mirabelle ve Alice’in mezarlarını bitirdi. Kızlar çukurların dibine soluk duman tutamları gibi kıvrılarak girdiler ve Cecily onları elleriyle gömdü.

Onun normal bir kız olmasını, elini tutup onu teselli etmek için kendime çekebilmeyi diledim ama onun yerine kendi korkaklığım tarafından kovalanarak bahçeden ayrıldım.

Ertesi gün, gelinliğini, uzun beyaz eldivenlerini giydi, kendi saçını kendi yaptı. Düğünde Cecily adıyla çağrıldı, iyi ve sadık eşim olmaya yemin etti. Öyle de oldu. Tüm eşlerim arasında en iyisi ve en sadık olanı.

Ziyafette kadehler birbiri ardına kalktı. Kralın yüzü içmekten ve kahkaha atmaktan al al olmuştu, ama sağlığıma içtiği zaman bile benimle göz göze gelmiyordu. Bademli turtalar servis edilirken Cecily doğruldu, kendi kadehini kaldırdı. Babasıyla kralın birlikte oturdukları yere yürüdü.

“Kadehimi şerefe kaldırmak istiyorum,” dedi ve orada hazır bulunanlar sustular. Gelinin konuşma yapması alışıldık şey değildir.

"Beni yapan babama ve yapılışımda katkısı olan Kral'a teşekkür ediyorum." Bu sözlerin ardından eğilip babasının ellerini avucuna aldı ve dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Adam kurtulmak için çabaladı ama Cecily şaşılacak derecede güçlü kavramıştı onu. Ağzının nasıl olduğunu merak ediyordum.

"Elveda, baba," dedi. Adam iskemleye düştü, boğuluyordu. Cecily gülümsedi ancak neşeye ya da alayla değil, hıçkırığa benzer bir ses çıkarmıştı. "Beni öyle keskin hale getirmişsin ki, kendi kendimi bile kesiyorum," dedi.

O dönüp ellerini avucuna alırken Kral şaşırmış görünüyordu. Kendisini benim karşımda güvende hissettiğine göre çok sarhoş olmalıydı. Eldiven giymemişti. Ellerini öyle şiddetle çekip kurtardı ki, şarabı döküldü. O ölürken beyaz masa örtüsüne pembe bir dalga yayıldı.

Cecily'yi vurdular tabii. Muhafızlar. Sonunda o bile düştü.

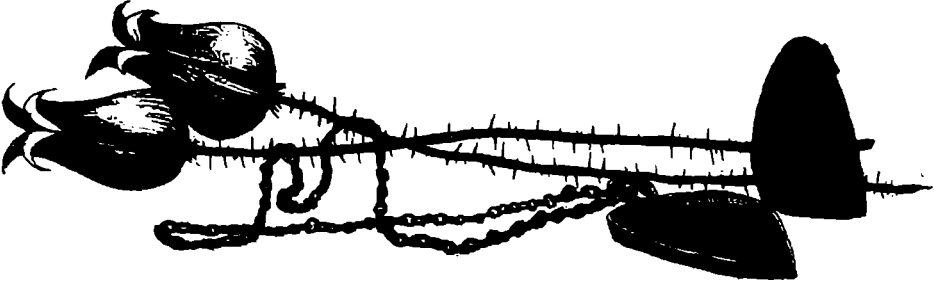
Evet, sanırım öyküyü bazı yerlerde süsledim, biraz da fazla dramatize etmiş olabilirim; ama orası önemli değil. Önemli olan, muhafızlar vurduktan sonra onu bahçeye özenle, hem de çok özenle taşımış ve kız kardeşlerinin yanına gömmüş olmam.

Her mezardan dikenlerle kaplı, yaprakları kadife gibi birer bitki boy verdi. Çiçekleri de çok zehirli, ama bunu sen de biliyorsun zaten. Evet, beni zehirlemeye çalıştığın bitki. Ekşi ve ağır kokusunu, bana verdiğin bu altın kadehte, elma şarabıyla karışıkken bile fark edebileceğim kadar iyi tanıyorum.

Az sonra uşaklar gelip çecekler ellerini. Şaşırdın mı? Eh, bir babanın da yegâne oğluna bazı sürprizleri olmalı, değil mi ama? Senden iyi kral olur, Paul. Bana gelince, bu güzel kadehi dudaklarıma götürüp içeceğim. Bu kadar konuşmak beni hep susatır.

Nereye gömüleceğim konusunda talimatlar bıraktım. Hayır, ara sıra ondan hoşlanırdım hoşlanmasına, fakat annenin yakınına da değil. Batıdaki bahçede bulunan çiçeklerin yanına. Hangi çiçekler olduğunu biliyorsun.

Belki de ağızındaki bağı çıkartmalıyım ki masum olduğunu öne sürebilesin, şaşkınlığını dile getirebilesin ya da babana veda edebilesin. Ama sanmıyorum çıkartacağımı. Sessizlik hoşuma gidiyor.

TEŞEKKÜRLER

Holly, öykülerini okudukları ve yorum yaptıkları için Steve Berman'a, Kelly Link'e ve Cassandra Clare'e teşekkürü borç bilir. Öykülerin ilk defa yayınlandığı seçkilerin editörlerine de teşekkür eder. Son olarak da bu kitabın bir araya getirilmesindeki hevesleri ve destekleri için Kelly ve Gavin'e teşekkürlerini sunar.

